Ahmet İnce

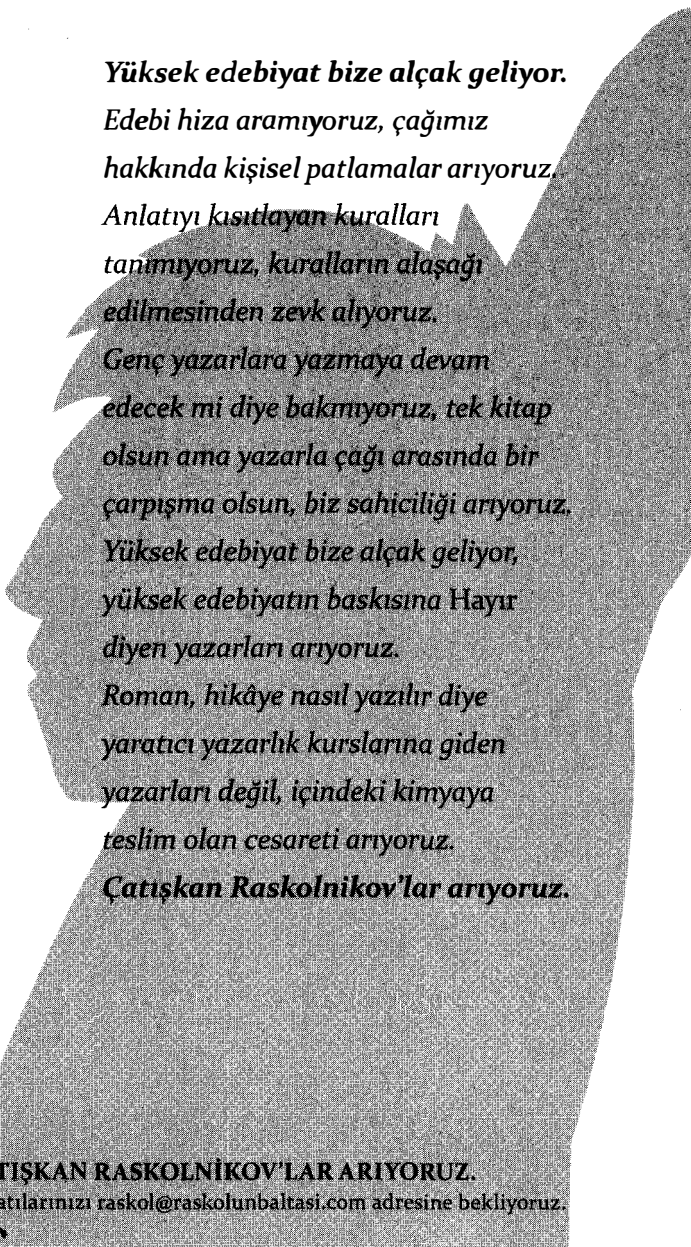
Yücelme

ınlatının günceli

güncelin anlatısı

Ahmet İnce [Şanlıurfa, 1986] Harran Üniversitesi MYO ve Açıköğretim İşletme Fakültesi'nde okudu, ancak bitirmeden ayrıldı. Lise yıllarından itibaren kaynakçılık, bilgisayar tamirciliği, seyyar satıcılık, kasiyerlik, bakkallık, kuryelik vb işlerde çalıştı. *Yücelme*, yazarın ilk kitabı.

Yüksek edebiyat bize alçak geliyor.
Edebi hiza aramıyoruz, çağımız hakkında kişisel patlamalar arıyoruz. Anlatıyı kısıtlayan kuralları tanımıyoruz, kuralların alaşağı edilmesinden zevk alıyoruz.
Genç yazarlara yazmaya devam edecek mi diye bakmıyoruz, tek kitap olsun ama yazarla çağı arasında bir çarpışma olsun, biz sahiciliği arıyoruz.
Yüksek edebiyat bize alçak geliyor, yüksek edebiyatın baskısına Hayır *diyen yazarları arıyoruz.*
Roman, hikâye nasıl yazılır diye yaratıcı yazarlık kurslarına giden yazarları değil, içindeki kimyaya teslim olan cesareti arıyoruz.
Çatışkan Raskolnikov'lar arıyoruz.

ÇATIŞKAN RASKOLNİKOV'LAR ARIYORUZ.
Anlatılarınızı raskol@raskolunbaltasi.com adresine bekliyoruz.

RASKOL'UN
BALTASI

Raskol'un Baltası 007
Roman 005

Yücelme / Ahmet İnce
Birinci Baskı: Haziran 2013

Dizi Editörleri: Ahmet Güntan, Burak Fidan
Editör: Burak Fidan
Düzelti: Figen Beytaş
Kitap Tasarımı: Ömer Ozan Erdoğan
ISBN: 978-605-5185-14-5
Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center
Odin İş Merkezi
Sertifika No: 25001

©Edebi Şeyler 2012
Sertifika No: 22775

Bütün yayın hakları saklıdır. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılan kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Edebi Şeyler – Raskol'un Baltası
Sakızgülü Sok. Akın İş Hanı, 6/6 Kadıköy, İstanbul
www.raskolunbaltasi.com
raskol@raskolunbaltasi.com

Raskol'un Baltası bir EDEBİ ŞEYLER yayın dizisidir.

Yücelme

1. Kısım

Giriş

Sıcak ağustos ayının rüzgarsız ve tozlu bir günü... Genç yeni başlayan güne yine lanet ederek uyandı. Sabahlar onun için çile ve ıstırap yüklü tekdüze bir yaşantıya günaydın demekti. Karyolası yoktu. İyice incelmiş, yerden farksız olmuş döşek, artık sırtını ağrıtmıyordu, alışmıştı. Hatta altında bir döşek olduğunu bile hissetmiyordu artık. Sert beton zeminde yatıyor gibiydi. İşsizlikle geçen günler, dokuzuncu aya girmişti. Buna rağmen saat altıda kalkıyordu düzenli olarak; çünkü beynindeki vakitsiz horoz, şaşmıyordu... Kronik uyku problemi yüzünden günü uykuyla yok edemiyordu. Sabahın köründe kalkmanın huzursuzluğuyla sağa sola kıvransa da gözleri açılmıştı bir defa... Bir süre döşeğin üzerine bağdaş kurup, sıkıntılı ve karamsar hayallere dalmalı, kendini strese sokmalıydı. Yalnızlığın ve çaresizliğin yazgısı bunu dayatıyordu.

Uzun zamandır yanına uğramadığı aynanın karşısına geçmek aklına geldi, aynadaki simayı tanımakta zorlandı. Zayıflamış ve kararmış yüzünde saçına karışan kıllar, hırpani görüntüsünü pekiştiren asık suratı, kı-

zarmış gözleriyle, acınacak hale gelen bir çehre vardı karşısında... Elem ve kederle yoğurulmuş yirmi üç yıllık geçmiş, bu suratta özetlenmiş gibiydi. Tüm arkadaşlarını terk etmiş veya terk edilmişti, yalnızlığın bunalttığı günlerini beyhude öğütmekten başka işe yaramadığından kendini dışarı atması, şehri bir uçtan bir uca turlaması bile bu kahırla geçen sıkıcı günleri tüketmek bilmiyordu.

Buzdolabını açtı, iki gün önceki yemekten kalma etsiz, bulanık fasulye duruyordu. İğrenerek çıkardı, başka çaresi yoktu. Ekmek sepetine baktı. Çeyrek dilimden daha az bir parça taş gibi ekmek, ona bakıyordu. Karnının zil çaldığını hissetti. Acıkınca sinirleri daha da kabarıyordu. Önündeki yemeğe benzer şeylere baktı, ne kadar acıkırsa acıksın, iştahı kapanmıştı. Cama yumruk atası geldi, ancak bunun çok da rasyonel bir davranış olmayacağını biliyordu. Eli yarılacak, sosyal güvencesi olmadığı için dikiş attırmak için epeyce parası gidecek, sonra da yeni bir cam taktıracak... Peki, kimin umurunda olacaktı, sinirden camı yumruklaması?

Kendini yine amaçsız ve inançsız bir şekilde dışarı saldı.

'Yaşantımız ne kadar müptezel... Ve neden yaşadığımı bilmiyorum.' Sokak kapısının önündeki toz ve çakıl zemine inen, annesinin eliyle yapılmış tek beton basamağa her bastığında, bunları mırıldanıyordu.

Yaşadığı çevreye ve insanlara duyduğu tiksinti, beyninde kötü düşünceleri tetikliyordu. Hayatını sürdürmeye yetecek ne bir sebebi, ne de umudu vardı.. Müstakil evinden dışarı çıktı. Geriye dönüp, evin dışyüzüne baktı; kat kat yükselen komşu gecekonduların yanında, çukurda kalmıştı sanki. Henüz sıvası bile yapılmamıştı, bir briket yığını gibi görünüyordu. Sol dönemeçten indi ve tozlu, toprak rampadan birkaç adım sonra sola döndü. Lağım kokularının kesifleştiği lümpen gecekonduların yanından geçerken, her seferinde manzara aynıydı: koca kıçlı, şişman ve çirkin, 8–10 çocuğa sahip olduğunu tahmin etmenin bu sosyal ortamda hiç de zor olmadığı bir kadın, evin içinden çektiği hortumla tozlu yolu suluyor; yine gudubet bir ev kızı, mutfaktan çıkardığı bir çöp poşetini, kapının önündeki büyük boya kovasından ibaret, atsineklerinin üşüştüğü bir çöp bidonuna bırakıyordu pislik içinde. Midesi daha da bulanıyor, iğrenme ve nefret hissi ayyuka çıkıyordu. 'Bir hayvan sürüsünden daha aşağılık ve pislik insanlar... Hangi amaç uğruna yaşadığını bilmeyen, kadınları sadece çocuk doğurtmak ve evdeki kazuratlarını temizletmek için kullanan, sabah işe gidip, akşam eve gelen, gece de kuluçkaya yatan, ama bir yumurta bile yumurtlamayan adi yaratıklar, asalak, peyke kuruları, bit yavrusu hepsi!'

Daha şehrin merkezine inmeden bezginliğin yorgunluğu çöktü üstüne. Şehir merkezinin tek ana arteri olan

Merkez Bulvarı'nda, koşuşturan kalabalığın arasına salıverdi kendini. Kisvesini pejmürdeleştiren perişan kıyafetleriyle, öfkesi gözlerinden taşan sert ve asık yüzüyle, korkutucu görünüyordu. Aslında yakışıklı sayılırdı. Bir seksen boyundaydı. Oldukça zayıf ama kalıplıydı. Kara, misket gibi gözleri, derin ve zekice bakardı. Siyah saçlıydı, yüz hatları belirgindi. Ama bakımsızdı. Saç ve sakalı kendi haline bırakmış, uzun süre dokunma gereği bile hissetmemişti. Bu haliyle köprü altı ayyaşlarını andırıyordu. Durum böyleyken polislerin, onca kalabalığın içinde sadece kendisinden kimlik sormasına hayıflanıyordu. Bir tek sözüm ona insanların kendine haksızlık ettiği gerçeğini, kabullenemiyor ve toplumun ona karşı takındığı tavrı bir türlü benimseyemiyordu. Ona göre, toplumda asla hak ettiği yerde değildi ve ona karşı hep haksızlık ediliyordu. Şu an daha yüksek bir statüde ve itibarlı bir mevkide olmalıydı. Bu yüzden, gördüğü muameleleri bir türlü hazmedemiyordu.

'Bir diktatör olmalıydım. Ah! En az yarısı, şu insanların yarısı ölmeyi hak ediyor...'

Sokakta sıra sıra serviler gibi dizilmiş dilenciler, her köşe başına konuşlanmış; yaşamdan kopuk seyyar satıcılar, caddenin ortasında ayakkabısız ve paçavralar içinde; medeniyete, yoldan geçen kalabalığa aldırış etmeden güreşen vahşi ve bedevi Arap uşakları; yüz metre ötede, çocuğu gözünün önünde ölmüş gibi yırtınarak bağıran,

elleriyle bir yere, bir de göğsüne vuran, etrafındaki kalabalık yüzünden başına ne geldiğini göremediği tıknaz bir kadın; 'Bana bir ekmek alsana' diyen yalınayak sümüklü çocuk; ellerindeki cep telefonlarından arabesk ve köy müzik türevlerinin en bayağısını, en rezilini son ses çalarak yan yana yürüyen ve saçları enselerinde kabartılmış üç dört kişilik maganda modeli... Gözüne ilişen daha birçok manzara, yaşamla bağlarını koparacak ölçüde öfkesini ve hıncını kamçılıyordu. Ağzının açlıktan yandığını, boğazından yukarı acı bir nefesin yükseldiğini hissediyordu.

'Şu insan nüfusu ne kadar da fazla...'

Gözleri uyuyamamaktan şişmişti, başı ağrıyor, kirli, paçavraya dönmüş elbiseleri vücudunun her santimini kaşındırıyor, bir uyuz gibi kaşına kaşına yürüyordu. Acı tecrübeleri, yoksulluk dolu yalnızlığı; içe dönüklüğünü, duyarlılığını artırdığından çevresindeki her olumsuzluğa sinirleniyor mutsuzluğu daha da katmerleniyordu.

Nasıl olduysa, devlet hastanesinde buluverdi kendini. Terminaller, devlet hastaneleri, kamu daireleri... Bir sosyal yaşam alanıydı delikanlı için. Yolcularla olmasa bile, hastalarla, hayattan kopma noktasına gelen garip ve basit insanlarla, diyalog kurabiliyordu bazen. Yazın güneşten kaçmak, kışın soğuktan sığınmak... Öyle alışkanlık haline gelmişti ki, ayakları kendiliğinden götürüyordu bu mekânlara onu, farkında bile olmuyordu... Güvenlik

görevlisi, eğer tuhaf suretinden dolayı bu genci her gün hastaneye girerken fark etmişse bile; muhtemelen ya psikiyatri ya da nöroloji kliniğine geldiğini düşünmüştü. Yanında dört tane ufak çocuğuyla, tıknazca bir kadın gözüne ilişti.

'En az dört tanesi de bilmem nerededir. Kendisi gibi embesil yetiştirmek için bu kadar ürüyor galiba... Ne için yaşadığını kendisi de bilmeyen, akşama kadar dolma sarıp, heriflerini bekleyen, karnı yılın on ayı şiş, aptal, cahil karılar!'

Nereye gitmek istediğini biliyordu artık. Ülkenin en muhafazakâr şehirlerinin başını çeken Urfa'da, yakın zamanda bir kanalizasyon ve çöp bataklığına dönüşen Karakoyun Deresi'nin kapatılan üst kısmının Merkez Komutanlığı'na giden sağ dönemecinde, küçük, dar, ücra bir sokak vardı. Dört beş birahaneye ev sahipliği yapan bu sokak, muhafazakâr şehirden iyice tecrit edildiği hissini uyandıran bu izbe köşede, tam Karakoyun çöplüğünün üstünde konuşlanmış, şehirdeki *hak ettiği yeri* almıştı.

Cebindeki para suyunu çekerken, kalan son liraları da alkole yatırmakta hiçbir sakınca görmedi. Artık durum, 'inceldiği yerden kopsun' psikolojisindeydi. Bir umut, belki sarhoş olur sızar, birahaneci insaflıysa, belki de akşama kadar ispirto kokan bu mekânda masaya başını koyup uyuyabilirdi. Gece yatağında bile uyku problemi

çekerken, böyle bir ortamda uyuyabileceğini düşünmesi, hayalperestliğine yorulabilirdi ancak. İçeri girdi, kimseciklerin olmadığı, gündüz avareliğinin ruhu iyice sıktığı bu sözde eğlence mekânında bir masaya oturdu. Bir iki bira devirdikten sonra, yaz sıcağına eklenen boş ve sakin ortamının uyuşukluğuyla mayıştı...

Başını kaldırdığı vakit, gitmek istediği yerin burası olmadığını düşündü. Birahaneciye biraz para uzattı. Ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu, fakat ayakları, onu götüreceği yeri biliyordu.

1

Ezici çoğunluğu köylülerin oluşturduğu devlet hastanelerinden birinde, kendimi sırada beklerken, daha doğrusu, psikiyatri kliniği sırasında bedevi pejmürdesi kılıklı üşütük bir adamla sohbet ederken buldum.

"Bu insanlar çok aptal" diyor bana. "Bir gün sülale toplantısında Malthus teorisinden bahsettim. Mütemadiyen psikiyatri seanslarına gelmek zorunda bırakıldım."

Bu Malthus teorisi bana yabancı gelmiyor.

"Başka?" diyorum. Bir elini çenesine dayayıp, tek kaşını

kaldırarak bacak bacak üstüne atıyor. Bakışları bana "Seni küçük cahil sersem, boş yaşayan parazit budala!" der gibi.

"Hedonizm akımı" diyor. "her şeyi bedensel haz için yapan, içgüdülerinin tutsağı basit hayvancıklar." Ve diyor ki, "Bu felsefenin fikir babası Epikuros zavallısına göre; Yaptığımız her şeyin bir tek amacı var, o da; bedensel haz..."

İstanbul'un çevre ilçesi, köy ve taşra arasına sıkışmış lümpenistanı Bağcılar'dasın. Yaşantın, küçük bir dükkânın içinde yirmi dört saatlik görev bölmesinin kısırdöngüsüne sıkışmış. Dış dünya ile bağlantın, bir televizyon ekranının yoz ve çürük sahte şarlatanlıklarıyla kontak halinde. Ufuk çizgisi, sabah altıda işe gelirken, motosiklet güzergâhındaki arazinin ötesinde gördüğün, birazdan doğacak güneşin aydınlığıyla sınırlı.

Toz içeceğin içinde tatlandırıcı, koruyucu, renklendirici karamel ve fenilalanin var. Para kazanmak için; büyük sanayi ve sermaye kaynaklarına sahip değilsen, ucuz sanayi ürünleri üretirsin, hedef kitleni küçük çocuklarla sınırlı tutar, bu zehirleri çocuklara enjekte eder, vücut kimyalarını bu yapay sentetik ürünlerle bozarsın. Çünkü büyük nüfus=tüketim toplumu denkleminin fasit dairesi ancak böyle döner.

Kimi alçak kimi yüksek, gecekondudan bozma binaların arasındaki sokakların her köşesine konuşlanmış mahalle serserilerinin içinden sıyrılıp, çok daha nezih, çok

daha şehirli, çok daha eğitimli, çok daha hayatı yaşayan ve seven Bahçelievler ortamındasın. Akşam yedi civarı sokağa çıktığın vakit, ellerinde poşetlerle evlerine dönen, çalışan insanlara rastlıyorsun.

Adına insan denen yaratığın rutin yaşantısı bundan ibaret. Haftada bir gün bütün bölgelerini temizlemek zorunda kalan, bir öğün yemek yemediğinde ağzı kokan, güçsüz düşen, esneyen, terleyen, işeyen, sıçan, geğiren... Garip olan, bu kadar aciz genetik ve anatomik özelliklere sahip vücudumuza rağmen, bize dünyanın yetmemesi, yeni gezegenler arayışının sersemliğiyle, egomuzun bizi kandırabilmesi.

Deli adam, bas bir ses tonuyla beni uyandırıyor tekrar. "Ben eskiden CEO'ydum" diyor. Ben onu filozof sanmıştım. "Bir gün yönetim kurulu toplantısındaydık. Çok feci kakam geldi. Elips şeklindeki masadan, bana bakan 28 gözün önünde kalkıp gitmek ölümle eşdeğerdi. Bağırsağım patlamak üzereydi.

Yatırım öncesi fizibilite araştırması, pazara yakınlık, ekonomik etkenlik, üretimde harcanan girdilerin fiziksel niceliklerine oranı, AR-GE... Bunları duymuyordum ama biliyordum. Bağırsağım patlayacak ve tüm bunların hiçbir önemi olmayacak...

Üzgünüm beyler... Klozete gidip kol gibi sıçmak için aranızdan ayrılacağım.

Klozete oturdum. Oh be! Teknik etkenlik, AR-GE, maliyetler, dış pazar, cari açık... Sanırım hayatın yeni yüzünü, mutluluk anahtarını keşfetmiştim: ifrazat! Hiçbirinin aslında o kadar da önemi yoktu, bağırsağımı patlatan o yılanın, ufak delikte hortumu andıran sifon çekişi sonrasında gözden kayboluşunu izledim."

"Adın ne?" diyorum.

"Veli Ventura."

Geçmişe dair anıların silinmesiyle yok olan bir arkadaşlığın küllerinden, yeniden buluşmanın tesadüfüyle taze bir dostluğun doğması kadar gizemli ve enteresan bir duygu karmaşası yoktur bence. Çocukken bir arkadaşım vardı. Bir yıl uzaklaştıktan sonra beni unuttu. Tekrar bir araya geldik ve beni tanımadı, sıfırdan arkadaş olduk. Gittiğim her şehirde, her ortamda, Veli Ventura ile tekrar karşılaşır, yeniden tanışır, yeniden yanaşık düzen eğitimi alırım.

Bizi bir araya getiren şey sevgi değil; kötülüğün dayanılmaz çekiciliği ve aynı şeylere duyduğumuz nefret. Kibarlık budalalığı, güzellik fetişizmi, mükemmellik takıntısı olan lacivert boklara karşı püskürttüğümüz öfke. Cehaletin ve lümpenliğin saygın rezaletine, basitliğin kirli kültürüne karşı sıra dışılığın lanetlenmişliğiyle bastırılan intikam alma içgüdüsü.

"Sülalende kaç kişi vardı?" diyorum.

"300 kişi."

"Sanırım, 299 kişiyi bu psikiyatri kliniği sırasında bekletmek, daha maliyetli."

Numaratör yanıyor ve dijital ekranda 71 numarasının altında Veli Ventura ismi yanıp sönüyor. Yaşlı bir kadın ve genç bir erkek, koluma giriyor, "Hadi Veli, sıra senin, içeri giriyoruz." Ben şaşkın ve dehşet içinde, yanımdaki deli adama bakıyorum.

"Seni götürmek istiyorlar."

Beni kollarımdan tutup çekiyor kendine doğru. "Kurtar beni" diyorum. Böylece, hastaneden koşarak uzaklaşıyoruz.

"Bizi bir arada tutan şey, yücelme idealidir. Yükselmenin lanetine karşı, yücelmenin kutsallığıyla donatılacaksın."

"Yükselme" diyor. "Aklıma Bakırköy Özgürlük Meydanı'nı getiriyor." VV. "Orada kaykayları üst üste dizip, Boardslide yapıyorduk. Bir kaykayın üstünden, bisikletin arka tekerleğini dahi değdirmeden zıplıyorduk. Birinci kaykayda ustalaşınca, ikinci kaykayı üstüne koyuyor, buna da alışınca, daha yükseğe sıçrama arzusuyla üçüncüyü koyuyorduk. Üçüncüde ilk başlarda bisikletin arka tekeri kaykayı deviriyordu. Bir süre sonra uzmanlaşıp, onu da başardık. Hırs yapıp, dördüncü kaykayı üste koyduk. Fakat ön tekerleği bile aşırtamadık üstünden. Defalarca

denedik fakat sonuç hüsrandı. Vazgeçip, bir basamak eksiğiyle devam ettik. Fakat bu sefer üç kaykayın üstünden atlarken bile bisikletimiz çarpmaya başladı. Çünkü hırs ve hüsran aynı ailedendir. Yükselmek ve devrilmek aynı soydan gelir."

İşte, Veli Ventura'nın hayatıma giriş anı. Onunla lise yıllarındaki tanışıklığımız, bir psikiyatri kliniğinde yeniden hayat buluyor.

VV, bana ne iş yaptığımı soruyor. "Kölelik" diyorum. Günün on iki saatini, bir adamın emir ve istekleri doğrultusunda onun koyduğu nizamlara göre yaşıyorum. Sekiz saatini uykuda, iki saatini yolda geçirirsem, kalan iki saatliğine birey oluyorum.

Bu bir dibe vuruş değil. Bu bir bataklığa gömülüş...

VV ile ayrılığımızdan önce neredeydim?

İstanbul'da.

Doğum gününde dostlarım beni unutmuyor. Cep telefonuma doğum günümü kutlayan mesajlar geliyor. İki banka ve bir GSM operatörü, mesaj gönderiyorlar. Berhudar olup, siliyorum.

Hayvanlar âleminde yalnızım.

Mutlak sömürü, sistematik kölelik düzeninin bir üyesi

olarak, bir üst sınıf forsalığa terfi etmek için artık Peder Hülagü'nün evinde, İstanbul'dasın. Perakende sisteminde kölelik yapacaksın artık. Kırmızı pantolon ve tişörtün içinde, üst yönetime "Kafamıza kırmızı kukuleta, ayağımıza da kırmızı damasko ayakkabı istiyoruz" diyeceksin.

Uluslararası bir perakende zinciri olmasıyla övünen bir süpermarket MG'si, yani mağaza görevlisi, süprüntüsü, kasiyeriyim ve sabahın saat beşi... Yine sendrom nöbetleriyle uyanıyorum. Ve yine uluslararası perakende zincirinin, o mutat yerel mağazalarda bile bulunmayan, Nuh Nebi'den kalma lanet olası nokta vuruşlu yazıcısı, beni illallah ettiren maksimum hızıyla ve canıma okuyan iğrenç sesiyle, lazer püskürtme teknolojisine meydan okuyuşuyla, tepeme zebella gibi çöküyor tan vaktinde.

İnsanların bir ATM'den çok da farklı davranmadığı bir pozisyonda, tam on iki saatlik bir vardiya için tekrar uyanıyorum, Cornely makinelerinin arasında, yarı atölye, yarı ev; insancık Hülagü'nün dairesinde. O beynimin içinde öten cırt cırt ve dıt dıt melodilerinin eşliğinde. Yaşamımda bariz bir değişikliğinin olmadığını keşfediyorum. Bir sigorta girdisi ve ufak bir miktar maaş artışı dışında... Kalabalıklar arasında daha da yalnız kalıyorum.

Bu da bir sistemdir. Tepe yönetim, patronunun çıkarlarını kollamak için vardır. Patron, çıkarlarını gözetleyip,

yükselttikçe onu ödüllendirir. Bu da, alt yönetimi güdümlemekle olacaktır. Alt yönetim de, kısım şeflerini sıkıştıracaktır. Bu bir çıkar çarkıdır ve dönmesi için de, ameleleri kanırtarak pompalamak gerekecektir. Senin şefin; sen süprüntüyü, mağazaya ortak olacakmışsın gibi kışkırtarak, seni sömürttürecektir. Senin kendini kanırtman, onun kariyer basamağını yükseltmen demektir. Her şey, çalıştığın firma içindir. Sen onun için yaratılmışsın, onun çıkarları doğrultusunda bütün gününü feda edeceksin. Gerekirse sermayenin kâr oranlarını artırma stratejisi olarak esnek mesai saatlerine uyup, ekstra mesai yapar, gerekirse sabaha kadar çalışırsın.

Bu bir kontrol mekanizmasıdır. Senin şefin, fire verdirmeden seni kanırtacak ki ödüllendirilecek, onun müdürü de, onu güdümlediği için ödüllendirilecek, onun tepesi de, onu başarıyla yönettiği için ödüllendirilecek. Tepeci ise, patronuyla arasındaki birlik ve beraberliği pekiştirecek.

Bu bir prim mekanizmasıdır. Köpekbalıklarını büyütmek pahasına, sen ne kadar kendini kanırtırsan, o kadar bonusçuk kazanacaksın. Şöyle bir 0.05 çarpımıyla, kendini iyice paralarsan, hatırı sayılır bir meblağa ulaşırsın. Az mı? Az ise, az çalışıyorsun demektir. Performansın düşük. Daha çok çalışmalı, köpekbalığına daha çok yem atmalısın.

"Ayrı bir çanta taşıyacağız neredeyse" diye yakınıyor kadın müşteri. El çantasının kart bölümünü gösteriyor. Kredi kartlarının yanında, süpermarket müşteri kartları... İnsanlar, kapitalizmin çıkar savaşlarının dijital askerleri gibi.

"Öldür onu!" diye emrediyor, Veli Ventura...

Kasamın önüne promosyon ürünleri dizili. "Bunlar 1 TL. Günde ellinin üzerinde satacaksın. Kasadan geçen her müşteriye önereceksin. Bölgede, şu an birinci durumdayız" diyor Bölge Satış Şefi.

BSŞ Beşir, yirmi altı yaşında. Erken yaşta elde ettiği kariyeriyle daha bir hırs küpü, daha bir azimkâr, daha bir iştahlı... Kulvarındaki her şeyde birinciliğe göz koymuş, kariyere, başarıya ve yükselmeye tapan bir piç.

"Mağazamıza ait stoktaki müşteri indirim kartlarını, kartı olmayan müşteriler için de kullanacaksın. Kart kullanım oranında yüzde seksen beşi yakalamayı istiyorum. Marmara bölgesinin en yüksek oranı bizde, birinci olacağız."

Dediklerini yapmıyorum ve beni ofise çağırıyor. Mağaza sorumlusundan, ofisin anahtarını istiyorum. İçeri giriyor ve kapıyı kapatıyorum. Şimdi gözlerimin içine biraz ürkekçe bakıyor. Kapıyı sertçe vurmamdan endişelenmiş olmalı.

"Senin kariyerin, birinciliğin ve başarın, beni ilgilendirmiyor.

Bizler; sizin, üzerine basarak yükseleceğiniz birer basamak değiliz.

Eğer götün göğe ermeyecekse, bu işlerden vazgeç.

Bir gün, aynaya baktığın zaman; patlak bir dudak, morarmış bir göz, şişmiş bir yanak görürsen; tüm bu hırslarının ve mücadelenin ne kadar saçma olduğunu keşfedeceksin."

"Yaşantımızdaki ihtiraslarımızın, elde ettiğimiz veya etmeye çalıştığımız iktidarların, misyonların ne kadar saçma olduğunu, çişime sıkıştığım zaman anlıyorum" diyor Veli. "Her şey, idrar kesesinin tüm bedeni sıkıştırmasıyla, o esnada bu boşalmadan daha önemli hiçbir şeyin olmamasını ve adına insan denen aciz bir yaratık olduğun gerçeğini anlamanla alakalı. Evet, bizler birer sidik torbasıyız" diyor VV.

Etrafına bakıyor ve ikimizin de baş başa olduğunu algılıyor. İkimiz yapayalnızız. Kaçacak delik yok.

"Öldür onu" diyor VV.

"Öldür ki, dünya, yoz bir pespayeden, asalak bir kehleden kurtulsun. Öldüreceksin. Sefil ruhları, zalim cesetleri, alçak nefisleri, süfli bedenleri, acımasız kalpleri..."

Ellerim titremeye başlıyor.

"Yapamayacağım!"

"Bu senin ödevin. Yapamazsan, korkaksın. Yaşadığını kanıtla. Bunu kanıtlaman için onu öldürmen gerekiyor. Eğer yapamazsan, korkak bir fareden farkın kalmaz. Korkularının içine hapsolma, umutlarının kölesi olmaktan vazgeç."

"Lütfen, kaldıramayacağım bir yükü omzuma atma!" diye yalvarıyorum.

"Onurun için, yeniden doğuşun için. Kendinle yeniden tanışmak için. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak. Potansiyelini keşfetmek için."

Sol ayağımı yarım omuz mesafesi öne atıyorum. Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. Pazılarını serbest, yumruğumu gevşek bir şekilde sıkıyorum. Sol yumruğumu öne doğru uzatıp, manevra alanımı kontrol ediyorum. Sol ayağımla yarım daire çizip, sol omzumu ileri iterek, destekli bir yumruk çakıyorum burnunun üzerine. Bir çatırtı sesi geliyor. Ardından kesif bir "ahhh!" sesi. Kafası arkasındaki kasaya çarpıyor. Başına gelenlere şaşırmamış gibi bir hali var. Henüz kendine gelemeden, sağ kroşeyi de şakağına geçiriyorum. Elleriyle bana müdahale edecek gibi olunca, doğrulup karşıma geçmeden aparkatı oturtuyorum. Bir sağ direk de gözü-

ne. Başını kollarımın arasında göğsüme bastırıp, kafasını ani bir hareketle yere mıhlıyorum. Ve dayak ritüeli, karnına bir tekmeyle noktalanıyor. Dışarıdan kapıya vuruluyor. "Geliyorum" diye sesleniyorum. "Alın bunu. Artık süperegosunun içine yerleştim. Varlığıyla yeniden yüzleşecek" diyerek mağazadan çıkıyorum.

Ve şimdi, kaldığım yerden devam ediyorum.

Tüm bu çöküşten sonra dirilmenin de bir yücelme doktrini olduğunu söylüyor.

VV, yükselmenin değil yücelmenin kutsandığı bir felsefeyle; silik, yalnız, dışlanmış ve serseri yaşantımızda yeniden doğmanın ve hükmetmenin tek yolunun terörist veya katil olmaktan geçtiğine inanıyor.

VV "Kölelik senin kaderin değil" diyor. "Çünkü kölelik, seni umut şantajıyla rehin alır. Hayatının her anını, umutların kandırmacasıyla başkalarının emrinde ipotek edersin. Senin bu yalanlara ihtiyacın yok."

Veli, öldürmesi gereken insanları tespit etmek için farklı işlerde çalışıyordu. Ve şimdi beni bir tüketim ahlaksızlığının mabedine götürüyor. Adına AVM denen bir yere.

"Süpermarket sektörünün çirkin kızları... Bunlara İstanbul'un varoş bölgelerinde daha çok rastlarsın. İşçi sınıfının kölelik katmanına mensupturlar. Giyim kuşamları bir üniforma gibidir: İşporta malı beş liralık ucuz

manifatura ürünü etek ve pantolonlar... Çok düşük maaşlı pis ve vasıfsız bu tür işlerde paralı forsalık yaparlar. Yoksul ve eğitimsiz aileden geldikleri için, bu tür sömürü sisteminin ağma kısılırlar. Yaptıkları şey, yeryüzünün en aşağılık insanlarına, günde on iki saat 'beyefendi' demektir. Tüketim kültürü ve alışveriş yozlaşması arasında mantar gibi biten bu mağazalarda, sermaye ve parayı ellerinde tutanların ne kadar tiksinç, ne kadar korkunç ve acımasız olduğunu, bu mahkûm işçilerin işlerini yaparken suratlarına yansıyan ruh hallerinden anlarsın.

Bak, şurada dikilen elemana. Görevi; mağazaya giren insanlara 'hoş geldin' demek. Şimdi bize de söyleyecek. Bize sahte bir yapaylıkla hoş geldin derken, bir yandan kendisini oraya dikenlere lanet ediyor, bir yandan da dünyanın en vasıfsız ve aşağılık işini yaptığı için yazgısına küfrediyor.

Şimdi bu adamların yemek yediği yeri göstereceğim sana."

Kimse fark etmeden, bir çerez-cips standının arkasına gizlenmiş kapıya yöneltiyor beni. Ben, yanaşmıyorum. Bana "ön hazırlık" diyor ve gelmemi emrediyor. "Çünkü buna çekinirsen, yapacağın asıl işe de çekinirsin. Meraklanma, şu an en yoğun saat." Standı çekiyor ve tahta bir kapıyı açarak, daracık bir mutfağa yöneliyoruz. Bozuk ve çürük birkaç parça biber, domates ve patlıcan artığı, mutfak tezgâhının üzerinde bekliyor.

"Bunlar çöpe atılmayacak" diyor. "Personelin öğle yemeği. Atık sebzeler, personelin öğle yemeği olarak değerlendiriliyor."

"Hımım, patronları tasarruf ve verimlilik kavramlarını biliyor" diyorum.

"Hayır" diyor. "Sadece, işçilerin kanını emen vampirler. Onların da öğlen, çürük biber kızartması yediğini mi sanıyorsun?"

"Eninde sonunda vücuttan kahverengi bir metan gazı tortusu olarak çıkmıyorlar mı?" diyorum. Bu cevabım hoşuna gitmiş olacak ki, gülümsüyor.

"Şimdi birine burada yakalanır ve kuşkulu bakışlarla muhatap olursan, 'ben 8. şube şefiyim. Abdurrahman Bey gelecek birazdan. Mutfağı kontrol ediyorum' dersin." O çıkar çıkmaz, hemen ardından, derin bir nefes alarak fırlıyor ve kendimi buradan kurtardığım için şükrediyorum. Telaşlı halimi gördüğü için müdahale ediyor.

"Neden paniğe kapıldın? Planladığın işte de bundan daha kritik kaçamaklar yapma durumunda kalacaksın. Elin ayağın birbirine dolanacaksa, bu işte erken derdest edilirsin."

Dışarı çıkıyoruz. Elemanları gösteriyor eliyle. "Gece, iş çıkışı hepsinin üzeri aranacak, güvenlikçileri tarafın-

dan." Hayret ettiğimi görünce: "Ceplerinde çikolata çalmadıklarını kontrol etmek için" diyor. "Hepsi gözlerinde potansiyel hırsız."

"Hepsi, bu kadar onurlu ve kariyerli bir işe, yüksek bir maaş hatırına tutunabiliyorlar sanırım."

Başını sallıyor imalı bir biçimde. "Bak şimdi. Bu adamların günlük mesaisi on iki saat. Ama vardiyalı."

Vardiyalı ha? 12 saat...

"İki haftada bir gün izin hakları var.

İş girişinde, personel müdürü tarafından, işe girişten sekiz ay sonra sigortaları yapılacağı vaadi verilir. Fakat bu sekiz ay sonra, kendin gidip sigortanı hatırlatmazsan, üç yıl da geçse, sigortanı kasıtlı olarak yapmazlar. Gidip hatırlatırsan on beş günde bir gün kullandığın iznini mahvetmen gerekir. Çünkü personel müdürü olacak olan o çakal, seni yıldırma taktiğiyle geri püskürtmeye çalışacak. Hangi saatte gidersen git, 'Şimdi müsait değilim, yarın gel' diyecek, senin yarın işte olacağını ve buraya gelmene izin vermeyeceklerini bilmiyormuş gibi. Israr etmen halinde, seni akşama kadar kapısında bekletip, o son saatte, 'Şu, şu, şu evrakları getir' diyerek, bir süre daha oyalayacak. Tabii bu arada, 'Ulan aşağılık orospu çocuğu! Akşama kadar bunları demek için mi beklettin, gün içinde deseydin ya!' diyemeyeceğini bildiği için bu

kurnazlığı yapacak. Ve uzun bir süreç sonunda, kendini paralamak suretiyle sigortalanacaksın.

Maaş konusuna gelince: eyyamcı banka müdürleriyle anlaşıp, personel adına bankadan maaşları, kendileri çekiyorlar. Personele boş dekont imzalatıp, aybaşı o dekontlarla maaşları çekip, maaşın yarısını personele dağıtıp, yarısını ise kendi kasalarına atıyorlar."

"Asgari ücretten daha az yani?" diyorum, şaşkınlıkla.

"Evet. Tüm bu 'onurlu ve kariyerli' işe, asgari ücretin altında bir aylıkla tutunuyorlar.

Bunları yaptıranlar ise, saygın ve beyefendi işadamları. Bunlar, yolsuzluk ve hortumculuk ile illegal boyuta girenler değil, her şeyi yasal kılıflarla halleden, sömürgen haydutlardır. Onun için devlet bunlara müdahale etmediği gibi, bu adamlar yolsuzluğa bulaşanlardan daha tehlikeli şebekelerdir. Ne yazık ki, tüm ülkeyi bu tür sömürü şebekeleri kuşatmış durumda."

Şimdi düşünmeye çalışıyorum. Bu gezinti ve araştırmanın amacı ne? Zihnimi okuyabildiği için, hemen cevaplıyor:

"Önünde terörist olmaktan başka bir alternatif bırakılmazsa, tercihin ne olurdu?"

2

VV, ebeveyninden nefret ediyor. Onları bir ara öldürmek istemiş. VV'nin idolü annesiymiş. Şimdiki ergenlerin birçok pop yıldızı idolleri var. Sanırım VV, yetmişlerin sonu, seksenlerin başı kuşağı olarak, TV dizisi izleyerek büyümüş bir kuşağın atası sayılır.

"Babam annemi aldattı." Yerlerin sıçan, duvarlarının küflü yoğurt rengini aldığı, dükkândan bozma bir giriş dairesindeyiz. Bekârlara ev verilmediği için, iti bağladığında havlamaması, kalabilmek için yeterli olan, bu örümcek ağlarıyla kuşatılmış iki odalı saray yavrusunda VV'nin ikamet etmesine izin verilmiş. Dış penceredeki camsız parmaklığı örtmek için büyükçe bir sunta, telefon kablolarıyla sıkıca bağlanmış.

"Güzel" diyorum. Gece canı sıkılırsa, bir kedi içeri girebilir ve VV'ye arkadaşlık edebilir.

"Annemin mağduriyeti katbekat arttıkça annem büyüdü gözümde. O artık ulaşılamayacak bir asalet timsaliydi. Ancak bir gün, annem de babamdan intikam almak için onu aldattı. Artık pezevenk bir babayla, orospu bir annenin oluşturduğu ailenin onurlu bir üyesiydim."

Tekrar soruyorum: kim bu adam?

"İşte modern toplumun ahlak ve aile fizyonomisi" diyor

VV. "Mağduriyetin de, erdemin de, asaletin de, ancak bir insan kadar gerçek olduğunu anladım."

Soruyorum: "Nasıl olacak?"

Mutfağa yöneliyoruz. Zaten bir odanın haricinde, yarısı tuvalet, yarısı da mutfak olarak bölünmüş bir kısım var.

"Bunlar gübre. Tarım ve seracılıkta kullanmak için herhangi bir zirai ilaç dükkânından alabilirsin." Dolabını açtığı vakit gördüğüm birkaç malzeme:

Şeker, mangal kömürü, kireç kaymağı, göz damlalığı, termometre, turnusol kâğıdı...

"Doğru malzemeyi bulmaktan önemlisi, onları bir araya getirme tekniği. Bu da profesyonellerin işidir. Aksi takdirde elinde patlar."

"Bunlar ne işime yarayacak?" diyorum.

"Alternatifleri değerlendireceksin" diyor?

Gübre, nasıl bombaya dönüşür?

"Yol çalışmaları yapılırken, kayaları parçalamak için amonyum nitrat kullanılır. Tarımda gübre olarak kullanılan o bileşen, iki yüz derece sıcaklıkta bomba etkisi yapar. Onu bomba yapman için, yüksek sıcaklıkta azot ve oksijen gazına parçalanan bu bileşime, akaryakıt karıştırman yeterlidir.

Nitrogliserin elde etmek için arıtılmış su, sofra tuzu, pasta karbonatı, nitrik asit, sülfürik asit ve gliserin karışımı meydana getirmen gerekli. Nitrogliserini talaş ve kâğıt gibi maddelerle karıştırarak, plastik bir borunun içine yerleştirip, patlayıcı olarak kullanabilirsin."

Ellerini ensemde gezdiriyor. "Bunu yapabilir misin, bilmiyorum. Ama fırsatları değerlendirmek, tercihleri yapmak, senin elinde." Bana bir sustalı İtalyan çakısı, Stiletto uzatıyor.

VV'nin bir mesleğini daha öğreniyorum.

"İnsan beyninin ense kısmındaki beyincik diye adlandırılan bölge, insanın dengede durmasını sağlıyor. Boks müsabakalarında enseye vurmak yasaktır. Beyin merkezdir. Ana şebekede teknik bir arıza oldu mu, alt sisteme veri akımı sağlanamıyor.

Ense omuru, omurga denilen kemik bir yapının içinde boyundan kuyruk sokumuna kadar uzanan ve ortasında yine boydan boya bir kanal içeren merkezî sinir sisteminin bir parçasıdır. Omurilik, omurilik soğanından gelen refleksleri kontrol eder ve tam olarak beyinde başlar. Ense kökü bu yüzden hayatidir. Düşmanını yok etmenin yolu, o servikal omur kısmını iyi tespit edebilmektir. Anatomi bilmeye gerek yok. O boşluğu bilmen yeterli. Kafatası ile servikal omur arasındaki o yumuşak doku; işte orası. İğne soksan kâfi gelir."

VV'nin, bir hobisini daha öğreniyorum.

"Seri katiller, hissettikleri ilahi sese kulak verir, ya da kendilerince bir ilahi misyonun etkisinde kalarak eyleme girişir. Bu, cinsel dürtü de olabilir özgüveni sağlamak da.

En az üç cinayeti, benzer yöntem ve törensellikle işlerler. Bu tipler, ortalama insanlardır. Bu yüzden, ilk bakışta dikkat çekmez ve kolayca yakalanmazlar.

Çocukken kötü muamele veya tecavüze uğramışlardır. Annelerinden şiddet görmüşlerdir. Babaları lakayt, sorumsuz ve şerefsiz insanlar olur. Charles Manson'u çocukluğunda, amcasının, okula etekle yolladığı ve sürekli olarak 'Bir gün sen de erkek olmayı ve kavga etmeyi öğreneceksin' diyerek alay ettiği söylenir.

Çoğunlukla pis işlerde, ucuz işgücü olarak çalışırlar.

Üçe ayrılırlar: Misyoncu, şehvet delisi ve hükmedici. Dünyaya bir amaç için gönderildiğine inanan ve kötülükleri temizlemek için savaşanlar. Kadının bedenine sahip olmak için onu türlü işkencelerle öldürenler. Otorite sağlamak ve kurbanını boyunduruğu altına almak için öldüren narsis katiller."

Elimdeki Stiletto'ya bakınca, neyden bahsettiğini anlıyorum. VV'den korkmayan tek kişiyim. Ben onun gelecek vaat eden yıldızıyım. Kötücül hedeflerini nişangâh

pozisyonuna yerleştirebilecek tek kişiyim. Ben bir intikam askeriyim.

Üst kattan güm güm sesler geliyor. Bazen olur, bir masa devrildiğini sanırsın; bazen olur, bir torna tesviye tezgâhının çalıştırıldığını, bazen de hidrolik testereye profillerin yerleştirildiğini düşünürsün. Bazen de duvara fırlatılmış bir sopanın duvardan sekerek yerde zıpladığını işitirsin.

"Çocuklar oyun oynuyor."

Ben, yukarının bir atölye olduğunu sanmıştım.

"Sekiz piçli, otuz beş yaşında Zehra ile onun inşaat işçisi kocası Yakup'un dairesi" diyor. Hava aşırı sıcak. Kırk dereceyi aşıyor. TV'yi açıyorum, küresel ısınmadan bahsediyor. Tecahülüarif sanatına sığınıp, Veli'ye, küresel ısınmanın ne olduğunu soruyorum.

"Besin kaynaklarının tükenmesi, diyorlar." O bunu derken, haberlerde Kyoto'dan falan bahsediyorlar. Dünyanın bilmem neresindeki Kutup ayılarının, penguenlerin soyunun tükenmesinden; buzulların erimesinden bahsediyorlar. Buz dağlarının erimesiyle tüm dünyayı bir Nuh Tufanı gibi sarıp sarmalayacak olan sel vb afaki konulardan bahsediyorlar. Modern dünyanın boşboğaz kaygıları bunlardı. Güney Afrika'da uyguladıkları sömürü ve yaptıkları nükleer denemelerle tarımı yok ettikleri için aç bırakılan Afrikalılar değildi. Küresel ısınmadan en çok penguenler

zarar görüyordu. Modern dünyanın oyuncakları; kutup ayıları ve penguenler... Okumuş, mürekkep yalamış modern dünyanın yeryüzüne saldığı belanın en çok zararını görecek olan da lümpen Zehra'nın çocuklarıydı. Ancak onlar bir penguen değildi. Küresel ısınmanın öznesi değillerdi. Ben ise, üst katta vahşice gürültü yapan kopilleri katletmek ile dünyanın öbür ucundaki penguenlere soykırım yapmak arasında karar verebilmiş değilim.

Ben bunları düşünürken, VV bana diyor ki; "Hayat, ellerine yetki verilmiş bir takım insanların, senin geleceğin üzerine inisiyatif kullanmasıyla şekilleniyor."

Ve şimdi benden, o yetki verilmiş insanları yok etmem, kendi yaşamım üzerinde inisiyatif kullanmam bekleniyor. Peki ben ne istiyorum?

Çin'in en kalabalık ilinin üzerinde nükleer bomba denemesi, İstanbul'daki tüm yalı ve rezidansların dibine plastik patlayıcı, C4 yerleştirmeyi, şehrin en müstesna ve doğal yerlerine kazık gibi dikilmiş gökdelen otellere kamikaze dalışı yapmayı, yeryüzündeki tüm kutup ayısı ve penguenleri öldürmeyi, buzdağlarının yanı başına demir çelik fabrikası kurup, tüm ifrazatlarını dibine dökmeyi...

Elimdeki Stiletto çakıyla tüm bunların üstesinden gelebileceğim düşünülüyor.

Veli diyor ki, "Dünyayı değiştirmeye önce kendinden ve çevrenden başla,"

Ventura, biyonik asker yaratma hedefinde, ilk başta dünyevi arzularından arınmayı şart koşuyor. "Basit insancıklardan farklı olmalısın" diyor. "Sen özelsin. Sen asla sindirim sistemi ve dölyolu yatağı için gönderilmedin bu dünyaya." Ben ise Arzu'yu düşünüyorum. Onsuz geçen dokuz ayı. Onunla olamayacağım onsuz geçecek ayları. "Kadınlardan bahset biraz" diyorum.

"Haah!" diyor. "Kadınlar... Zavallı yaratıklar... Neslimi devam ettirebilmek için köpeklerle çiftleşebilseydim, hayatımdan kadınları topyekûn tasfiye ederdim.

İlk aşk... Çoğunlukla olgun bir kadından başlar. Hepimiz öğretmenlerimize âşık olmuşuzdur. Sen olamadın belki. Sana göz kırpan ilk kızı gördün ve onu arzuladın. Aşk değil seninki.

'Krallar da kadınlar da kendileri için yapılan her şeyin bir borç ödemesi olduğuna inanırlar' der Balzac.

Materyalizmin plastik kadınlarına bakıyorum. Küçüklüğünden beri eğitildiği batıl dinin öğretilerine itaat etmekte. Kızlar, ufak bir çocuğun bile korkmadığı şeylerde, ellerini yüzlerine götürüp, çığlık atıyorlar. Korkmuyorlar; ama korktukları zaman daha zarif göründükleri öğretilmiş. Korkunun, kadın olmanın bir doğası olduğu belletilmiş.

Bu batıl din, onlara beceriksiz olmalarını öğretmiş. Araba lastiğini değiştiremeyen seksi kız gibi, materyalizmin kadınlara yakıştırdığı yapay özellikler... Yapmacık ve ucube olmayı öğretmiş. Aslında, kadın ile erkek arasında karakter olarak hiçbir fark yoktur.

Hiçbir kadını gözünde tanrısallaştırmaman gerektiğini biliyorum. Çünkü hiçbiri buna değmez. Her aşk biraz platoniktir. Karşılıklı gizemle başlar. Merak ve erişilmezlikle sürer. Yaklaştıkça cazibesini yitirir. O, senin bir nefes kadar yakınındayken, bunları hissetmedin. Kayıplara karıştığında sarsıldın. Evliliğin aşkı zayıflatmasının nedeni budur. İnsanlar, kendilerine yakın olanı sevselerdi, en başta kendilerine âşık olurlardı. Oysa kendilerini beğenene narsis, megaloman denir. Yadırganan bir şeydir bu.

İnsan, elinin uzanamadığını ister. Sevmediği ot, burnunun dibinde biter.

Belki o zevkten tatmak ve ne bayağı olduğunu anlamak, sonra da siktir etmek gerekir. Peşinden koştuğum serap, bu muymuş demek gerekir. Belki de, ayağına gelen o zevke tekmeyi sen vuracaksın. Yalandan arzularla kamçılanan dürtülerin düşürdüğü iğrençliklerin, seni sıradan bir insana indirgemesinden kaçınarak, onu kovacak ve aziz mertebesine ulaşmak isteyeceksin.

Seks, sana göre ütopik olan bu efor, bir hayvanın gözü-

müzün önünde çiftleşebileceği kadar bayağı ve basit bir eylemdir."

Ben, Sokrates'in karşısında oturan bir Eflatun'um.

"Dostum, bana filozof muamelesi yapma! Sen benim karşımda rahle-i tedrisat* gören bir medrese talebesi değilsin" diyor. "O tapılmaktan hoşlanan seksi ve güzel, kibirli kızlar var ya, soyunduklarında bok kokuyorlar!"

Bunu ben bilmiyordum. "O halde, seks nedir?" diye soruyorum.

"İnsan denen virüsün yayılmasıdır. Ben sikimi mengeneye sıkıştırıyorum bu illetten kurtulmak için.

Seks, tüm insanlığın ortak dinidir."

"Şimdi benden ne istiyorsun?" Elimdeki İtalyan çakısı havada daire çiziyor.

Ventura, sehpanın üstündeki beheri kaldırıyor, İçine yarısı dolacak şekilde su dolduruyor. Diğer beheri alıp, yarısına su koyuyor, içine bir kaşık da pasta karbonatı... Sodyum bikarbonat. Sonra bir kaşını kaldırıp, bana bakıyor.

"Biraz kimya, biraz anatomi öğrenmeni istiyorum."

"Nasıl?"

"Üniversite eğitimine kaldığın yerden devam edeceksin."

Veli, benim fakülte terk olduğumu nerden biliyor?

"Tipinden anladım. Fakültede işler yolunda gitmeyince, okulu terk etmiş bir duruşun var. Yüzün yarı aydınlık." Veli, bombayı patlatıyor.

"Akademisyen değil, terörist olmak için."

Sokak kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı açacakken, kolumu arkadan kavrayıp, duvara dayanmış kir pas içindeki kanepeye fırlatıyor beni. Bu sefer tehditkâr konuşuyor.

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Ne kadar monoton ve sıkıcı bir hayat yaşıyoruz, farkında mısın? Nefret ettiğimiz işlerde çalışıyoruz.

Geleceğe yönelik planın ne? Bu yaşamda ulaşmak istediğimiz amaç ne? Karın doyurmaya yetecek bir parayı kazanmak için feda edilen bir yarım gün ve bize verilen angaryanın, onları en memnun edici şekilde kusursuzca ifa edilmesi mi?

İnsanların seni ATM yerine koyduğu bir mağazanın kasasında, aptallaştırıcı bir lazer ışının önünde şirketinin kasasını doldurmak mı?

Havasız bir banka ortamında, götü leğen gibi genişlemiş, gözü sulanmış, boynu fıtık, beyni sürmenaj geçirene kadar bilgisayar başında banka hesaplarıyla uğraşmak mı?

Kredi kartı kullanıp, kalantorlara kredi sağlamak mı? Köpekbalıklarını beslemek mi?

Hanımefendi ve beyefendilerinin zahmet etmemesi için merdivenlerini yıkamak, küçük piçlerinin emrine itaat edip, onlara iki ekmek bir süt almak suretiyle ayakçılıklarını yapmak mı?

Malthus, yüz yıl önce söylemişti. İnsanlar geometrik dizilişe göre artar; 2, 4, 16, 256... Besinler ise aritmetik dizilişe göre; 2, 4, 8, 16, 32... Aradaki dengesizce farkı görüyorsun. Hep bizden bir iki kuşak öncesinin vebalini ödemek zorunda kalacak, yeni nesil insanlar.

Çoğumuz, sırf kendi peydahladığımız veletlerin yükü altında ezilmemek için başka yüklerin altında eziliriz. Kendi günahımızı temizlemek için, başkasının bokunu temizlemek zorunda kalırız.

Çoğumuz da, daha rahat bir yaşam ve refah arzusuyla bir başkasına forsalık yapmayı göze alırız. Ortalama bir altmış yıllık bir ömür için, bir yirmi yılı gözden çıkarırız. Son otuz yılın da kendi bedenimize hapsolmuş köleliğimiz uğruna sarf edileceğini bile bile. Geriye kalacak cüzi bir miktar uğruna, büyük miktarı mahvederiz.

Biz bir hayvan kadar yetenekli değiliz. Doğar doğmaz uçmaya başlayan ve kovanında dolaşan arılar değiliz. Bizler, yürümek için bir buçuk, konuşmak için iki yıl,

okuma yazma öğrenmek için altı yıl, kendi ayakları üzerine basmak için ise 25 yıl bekleyen bir organizmayız."

Hep, kaybedecek bir şeyi olmayacak duruma gelene dek dibe vurmayı, bir miskin gibi kale surlarının içinde yatıp, rızkını çöpten toplayan bir sefil olmayı hayal ettim. Ama bu hayalden vazgeçtim, daha doğrusu vazgeçirdiler. Şimdi ise hep yükselmek, alabildiğine büyümek, zirvenin doruğuna çıkmak istiyorum. Ruhumun enginlerine sığmayacak kadar kabaran intikam hissi, artık paranın şehvetli gücüne, iktidarın kudretli ellerine sahip olmak istiyor. Artık her şeyden hınç almak, intikamın şehvetli tadını yakalamaktır dileğim.

"İyi bir kıç yalayıcısı olursan, birinin yaveri olabilirsin.

Dilinden, 'Evet efendim' zikirlerini düşürmezsen, biraz daha yükselip, şef olabilirsin.

Kendini paralarsan, belki para kazanabilirsin.

Ama unutma ki, senin yükselmenin birinci şartı, üstündekinin yükselmesidir. Bu da, basamak pozisyonunda olan senin sayendedir. Üstüne basarak çıkacaktır o merdivenleri. Ve o merdiven sensin. Ve sırada, yükselmen için kendine bir basamak bulman gerekecek.

Tüm midesizliğinle, tüm pespayeliğinle, onurunu satarak bir yerlere geldiğin vakit; beslediğin köpekbalıkları-

nın daha da büyüdüğünü, artık attığın küçük yemlerle doymadığını, okyanuslara açıldığını göreceksin. Verdiğin tavizlere, sattığın onuruna, kaybettiğin özgürlüğüne, büyüttüğün canavarlara bakıp, kendinle gurur duyacaksın."

"Lanet olsun, bir sinek olsam, belki yaşamaktan daha zevk duyardım" diye bağırıyorum.

Kendimi deşarj etmem lazım. Dayak yemem, dayak atmam lazım.

Veli, daha fazla yaklaşıyor. Gözlerini baykuş gibi açarak benim gözlerime yaklaştırıyor.

"Her şey sersem bir cesaret ve aylak bir özgüvenle başlar."

Bir süre sessizlik.

"Hükmetmek... İşte hepsi bundan ibaret. Sana yalvardığında, hayatını bağışlamasını istediğinde, köpek gibi sürünerek ayaklarına dolandığında, 'seni seviyorum' dediğinde... İşte o zaman, dünyanın en güçlü varlığı sensin."

Bir süre sessizlik...

"Vur bana."

Elim titriyor.

"Vur ulan!"

Hayır.

Yakamdan tutup, ayaklarımı yerden kesiyor. Bu denli güçlü olacağını tahmin edemezdim. İçerideki tuvalet kabininin kapısına kadar biseps çalışır gibi beni kaldırıp, kapıya var gücüyle çarpıyor. Sanırım nefesim kesilmek üzere... Belinden aldığın darbeyle soluğunun kesilmesi, bir adamın ayağının dibinde yerde yatmak, kendini dünyanın en aciz ve zavallı insanı gibi hissetmene neden oluyor. Yine eğiliyor üzerime.

"Vur!"

Yerden doğrulurken, burnunu hedef alıyorum. Ama çenesine isabet ediyor ve yumruğum içe doğru burkuluyor. "Öyle değil, böyle" diyerek, şakağıma bir kroşe geçiriyor. Ve beyin zonk zonk! Sallanıyor her şey... Tabanıyla sert bir tekmeyi göğsüme indiriyor. Tekrar yerdeyim. Kaval kemiğini kaval kemiğimle çarpıştırıyor; işte, bugünlük dayak faslının en can yakan kısmı buydu... Ben kıvranırken, bana nasihat veriyor.

"Bir dövüşte yiyebileceğin en sert dayak budur. Daha kötüsü başına gelirse, sen bir boka yaramayan bir solucansın. Artık kendine gelebilirsin. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Korktuğun her şeyin üzerine saldıracaksın. Kendi bedenini yeniden tanımladın. Bu uğurda kaybedeceğin tek şey; bedenindir."

***

İpekyol kavşağına dalıyor ve Bağlarbaşı'na doğru, evimin yolunu tutuyorum sallana sallana. Her gün aynı yoldan gitmekten bıktım ama başka çaresi yok. Bu harcıâlem şehir, her yere bir noktadan bağlanıyor... Bir polis devriye aracı da muntazam olarak her gün bu noktada bekliyor.

Bir suçlu olsaydım, büyük ihtimalle bu noktada yakalanacaktım.

Kerametinin ne olduğu henüz keşfedilmemiş, ancak sırrı çözülmese de cazibesiyle kitleleri esir eden tütünü ağzıma götürüyorum. Dumanı içime çekip, hiç dışarı salmadan hepsini yutuyorum. Ciğerlerim, içine bir parça köz girmiş gibi yanıyor. Bir astımlı gibi şiddetle öksürüyorum. Öksürük sesi, gecenin sessizliğinde, koca caddenin ortasında yankılanıyor. Bu duygu hoşuma gidiyor. Mazoşist bir zevkle sesimi her yere duyurmak, 'Ben buradayım, beni de fark edin' demek... İsyan etmek, bir ayyaş gibi nara atmak istiyorum. Belki bir silahım olsa kemerimde, anında çıkartıp, namluya mermiyi sürerek havaya ateşleyeceğim. Polisler gelip gözaltına alınca, karakolda olay çıkartıp, bir güzel coplanacağım ama 'Ben buradayım, varlığımı artık fark edin' demiş olacağım. Mahallede, okulda, iş çevresinde, bir şekilde adımdan bahsettireceğim. Bu âlemde benim de bir hacmim olduğunu ispatlanacak. Bu âlemde,

türümde yedi milyar bulunduğunu unutuyorum. Hacmime sorarsanız, bir sinek fışkısı.

Amaçsız ve inançsız bir gün daha sona ermiş, ömründen bir gün daha gereksizce tükenmişti. Neden yaşıyorumı, yaşamım ne işe yarıyor, bir böcekten daha değersiz, bir solucandan daha sürüngen, bir köpekten daha aciz ve zavallıyım. Arzu'ya gerçekten âşık mıyım, yoksa bu da bir saplantı mı? Kalpten gelen bir sevgi mi, yoksa elin uzanamadığı şeylere duyulan bir heves mi? Ya VV'nin önerileri?

Kafamı kurcalayan bir yığın soruyla, fıstık bağlarının arasından geçiyorum. Ağaçlar henüz yemiş vermemiş. Sonbaharı bekliyorlar. Arazideki farklı şekillerdeki koca koca taş kütleleri, büyük bir patlamayla lavların arasından fırlamış, Lut kavmini helak eden bir taş yağmurundan kalma sanki. İlerliyorum, eski okulumun önünden geçiyorum: Ahmet Yesevi İlköğretim Okulu... Orta son sınıfı orada okumuştum. O eski günlere, öğrencilere, çocuklara tekrar lanet yağdırdıktan sonra evime gidiyorum. Karşı komşumuz olacak o kocakarı, yine penceresinde, perdenin ardından sokağı gözetliyor. Kimin eve saat kaçta girdiğini, eve ne sokup çıkarttığını da muhtemelen bir gümrük polisi gibi takip ediyor. Mahallenin mobese kamerası.

Bu gibi mahallelerde insanlar –Urfa'nın merkezde kalan planlı yapılanmaları haricinde genel manzarası-

dır– aşağı yukarı seksenlerin sonu, doksanlı yılların başında aldıkları ucuz ve küçücük arsaların üzerine, doksanlı yılların sonunda bir kat binayı kaçak olarak dikmişlerdi. Ardından da kat çıkmak rekabete dönüşmüştü; bir kat daha, bir kat daha... Gitgide üç dört katlı gecekondular banliyösüne çevrilmiş bir çevre... Her belediye başkanının göz yummasıyla, artık dönüştürülmesi, ıslah edilmesi mümkün olmayan bir şehir yaratılmıştı. Tüm evler o kadar iç içe ve bitişikti ki, bir evin damından diğerine atlayarak, başka mahallelere geçiş yapılabilirdi kolaylıkla... Sokaklardan traktör, kum, çimento, tuğla, inşaat işçisi, ustası hiç eksik olmaz. Çünkü zulada her zaman bir üst katın yapılacağı, birikmiş para durur.

Anahtarımla metal sokak kapısını açarken, gözüm kapının hemen yanı başındaki merdivenin altında duran bölmeye ilişiyor. Artık görmeyi içimin kaldırmadığı, inşaatçıların kullandığı el arabası ile yarım çuval çimento ve taşlaşmış kum... İç daraltıcı odama girip, gece lambasını yakıyorum. Bilgisayar masasının üzerine yığdığım ve uzun süredir açıp bakmadığım kitaplar arasından, ÖSS soru kitaplarını karıştırıyorum. Hafızamdan silinmek üzere olan ders notlarına konsantre olmam zor. Gözüm kitapta, aklım ise başka yerde. Ders kitabı direniyor bana; hatta direnmekten öte, meydan okuyor. Algılamakta güçlük çekiyor, hiçbir şey anlamıyorum.

Okul hayatım berbat geçmişimde bir yara gibi canımı acıtıyor. O kitabı her açışımda aynı nefret aynı umutsuzluk, aynı zihni rahatsızlık. Derslerime hiç yoğunlaşamamıştım. Öğretmenin suratına her baktığımda, kafama binlerce saçma sapan, gereksiz, huzur bozucu, rahatsız düşünceler üşüşürdü. Zayıf kıçımı acıtırdı tahta sıralar, yerimde rahat oturamazdım. Galiba, hiperaktiflik vardı... Acıkırdım. Susardım, kana kana su içmek isterdim, ama suluk yoktu çantamda. Tuvalet lavabosunda içmeye de iğrenirdim. O aynadan yansıyan bok dolu kabin manzaralı, sümük dolu lavabonun üzerindeki iğrenç musluklara ağzını yanaştırmak, kusma etkisi yapardı. Bazen dayanamayıp, içmeye çalışsam da, sıcacık suyu ağzımdan tekrar dışarı atmak zorunda kalırdım. Altı ders boyunca, buz gibi su hayali... Önünde elden ele dolaşan, soğukluğu dışarı nemli nemli yansıyan cam Pepsi şişeleri, rengârenk, cicili bicili öğrenci sulukları... Sadece boğazımın kuruduğunu hissederdim. Öğretmen anlatıyordu veya anlayan öğrencilerle *sohbet* ediyordu. Ben sadece yorgunluk ve gerginlik hissediyor, başımı masanın üzerine indiriyordum. Aklımdan geçen şey; buz gibi su, sıcak bir yemek ve... ilgi.

Hiç barışamamıştım o karmakarışık formüllerle, teoremlerle... Matematik, biyoloji, kimya, fizik... Belki edebiyat; hayat bizi edebiyatçı yapmıştı ama... Ya matematik, fen?

Kitabı kaldırıp, hışımla kenara fırlatıyor ve kendimi yerdeki döşeğin üzerine atıyorum. Zor, çok zor! Battaniyeyi kafama çekiyorum. Ama nafile; uyumak yok!

Uyku problemi, çok yıkıcı bir rahatsızlıktır. İnsanın ne uykusu gelir, ne de uyanık kalabilir. Uyuşukluğun verdiği sersemlik yüzünden; loş ışıkta bir sayfa kitabı bile okumakta zorlansam da, tam iki saat boyunca bir sağa, bir sola kıvranıyor, yine de uyuyamıyorum. Öyle sinirliyim ki ayağa kalkıp, camı çerçeveyi indirmek, çıplak bir şekilde dışarı fırlayıp, gelişigüzel koşmak istiyorum. Bu ölü saatte, ne konuşabilecek bir kişi, ne de stresimi atabilecek bir uğraş bulabilirim. Televizyon izleyebilirdim belki, diğer odada 37 ekran bir televizyon vardı, ancak uyuyorlardı o odada... Bir kara zindanda gibiyim.

İçimde dehşete benzer pis bir sıkıntı var. Bunu doğa felaketlerine benzetecek olsak, ne kasırga, ne tayfun; bu apaçık tsunami.

Merdivenden yukarı, evin terasına çıkıp, beton zemin üzerine yüzüstü uzanarak, bir süre bekliyorum. Neden böyle yapıyorum ki? Soğuk zemin, içimdeki kötü enerjiyi alır avuntusuyla belki. Hızla kalkıp, korkuluğun başına yanaşarak, aşağıya bakıyorum; taraça, bahçeden epey yüksekte. Ölümden daha beteri, sakat kalmak. Şu anki intihar metoduyla bu ihtimal daha ağır basıyor. En güçlü tüketim nesnemiz; kol, bacak vb uzuvlarımızın işlevsiz-

leşmesi, kimliğimizin kaybolması, özgürlüğümüzün elden gitmesi, tutsaklık demek. Ölüm özgürlüğüne uçmayı denerken, sakatlık esaretine çakılmak...

Ama şu an ruhumdaki cehennem, kalbimdeki gayya kuyusu, yaşamama müsaade etmiyor. Beynimde bir düşman var, o düşman beni çok fena çarpıyor, köşeye sıkıştırıyor, abandone ediyor. Düşmana karşı o kadar acizim ki, rüyada bizi kovalayan yaratıklardan kaçmaya çalışırken bacakların tutulması gibi, zırhsız, hazırlıksız ve çıplağım. Kellemin vurulmasına ramak kalmış, bedenim titriyor. Tüm sorunlarımı halledip, daha mutlu bir dünyanın reçetesini sunacakmış gibi, ağlamaya umut bağlıyor, gözlerimden yaş aksın diye zorluyorum. Fuat Baba aklıma geliyor...

Beyoğlu'nda, Hasköy semtinde küçük bir softaydım. Küçük softa, Yeşil Camii'nde cemaatle namaz kıldıktan sonra, 40 küsur yaşlarında bir adamın elleri, saçlarını okşardı. Başını çevirdiğinde, kırlaşmış saç ve sakalların arasında, vakur bir gülümsemeyle karşılaşırdı.

O tarihlerde beni camide gören her moruk, takılırdı. Bir tür son mohikan... Sokakta gazoz kapağı ve sigara folyosu toplamak, taso oynamak yerine, camide namaz kılıyor, muntazaman her namaz vakti.

"Adın ne senin?"

Sıkıldım. Yaşlı adamların ilgisinden sıkıldım. Soruyu

duyduğum gibi kaçıverdim oradan. Bir daha da o camiye gitmedim. Ancak başka camiye gittim. Bu benim bir ödevimdi ve öyle şartlandırılmıştım. Akranlarımın arasında sıyrılıp, camiye giderken, topla dokuz aylık oynayan mahallenin piçleri arkama takılırlardı. Arkama baktığımda ise kaçarlardı. Elimde bir Bixi olmalıydı ve o piçlerin hepsi gebermeliydi. Çocuk olduğum için ceza almaz, aşağılık yaratık biyolojik peder Hülagü'den daha iyi bir aile ortamı olacağına inandığım ıslahevinde büyürdüm.

Neden kaçıyordum ki o adamdan? Amcam yoktu, o yaşlı adamda da beni çeken bir sempati ve karizma vardı. Tekrar o camiye gittim. Cami avlusunun Haliç Parkı'na açıldığı sol kısmındaki çay ocağında yaşlı adam namaz vaktini bekliyordu. "Kerata, çoktandır yoksun ha, neredeydin bakayım, gel otur şuraya" dedi.

"E, başka camiye gittiim."

"Adını hâlâ öğrenemedim?"

"Kadri"

"Kadriciğim, baban kim senin, onunla tanışayım."

"Babam Hülagü"

"Hımm, ne biçim isimmiş bu? Şu barbar Moğol..."

İstanbul'u her ziyaret edişimde, ilk gördüğüm kişiydi.

Yaşlı bir adam. Sosyal arkadaşım. Doğum gününü, hesabı bulunduğu banka ve GSM operatörlerinin kutladığı bir genç adamın, sosyal arkadaşlığını da yaşlı bir adam yapıyordu.

Bilge adam şöyle demişti: *"Allah, intihar edenleri affetmez."*

Bu laf, gecenin kuşatıcı ve kuytu karanlığında beyninin içinde çınlıyor şimdi. Ben, intihar etmeye teşebbüs ederken, ani bir şekilde kafama çarpıyor. Karşı evin duvarına bakıp, Fuat Baba'nın manevi siluetini görüyorum. Siktir git aşağıya, diyor bana.

Genç Werther'in Acıları kitabını açıp, bana okuyor, VV.

"İntihar, ancak zayıflık olarak değerlendirilebilir. Acılarla dolu bir hayata sarsılmadan katlanmaktansa, ölmek daha kolay anlaşılan..." demiş Albert.

"Zayıflık mı diyorsun sen buna? Rica ederim, görünüş seni yanıltmasın. Dayanılmaz bir despotun boyunduruğu altında inleyen bir halk, sonunda dayanamayıp, zincirlerini parçalarsa, buna zayıflık mı diyeceksin?"

VV ile Werther'i baş başa bırakıp, aşağıya iniyorum.

Uyanıyorum ve gece[illegible] düşünceler başımın içinde dönüp duruyor. Sarsıntılar, sanrılar, hayaller, arzular... Yoksunluklar. O esnada canıma kıymış olsaydım, şu an Münker

ve Nekir'in yanında olurdum. *Oraya* gitmeye hazır mıyım? Her şey sadece bir saniyelikti. O kısacık bir zaman diliminin ucuna, bir sonsuzluk serüveni kilitlenmişti. Ya *tasarlanan planlar* ne olacaktı? Her şeyi bırakıp gitme kolaycılığına mı sığınıyordum? Yaşam için mücadele etmeye direnç ve gücüm var mıydı? Hiçbir şey! Hiçbir teçhizatım, donanımım, kuşamım yoktu. Çırılçıplak köşeye sıkıştırılmış bir düşman askeriydim. Bir hercümerç sarmalının içinden kurtulmanın tek yolu, zekâmdı. Elinde kalan tek silah... *Tasarlanan planlar*, vicdan çarpışması, sekteye uğramış arzular...

Yenişehir Kampusu'na gidiyorum.

İki hafta sonra, evime, öğrenci belgesi ulaşıyor. Akademik ortama girmeye hazırlanıyorum. Akademisyen değil, terörist olmak için.

VV, öyle istiyor çünkü.

3

Hasmım yere serdiğin, kollarını dizlerinin arasına sıkıştırıp, yumruğunu intikam şehvetiyle havaya kaldırdığın, ölümcül bir darbe için ağır çekim hazırlık yaptığın an, bu dünyada senden daha büyüğü yoktur. Ya da öyle hissedersin. İşte adı Özgür olan çocukla, üniversite kampu-

sunda bu anı yaşadım. Bu, kimliğimi yeniden tanımlamak, yeniden doğmak için ilk adımdı. Nefret ettiğim bir insancığı böyle cezalandırıcı bir biçimde altıma alarak ezmek, bana müthiş bir haz verdi.

Komik, hatta ironik olan şu ki; akademik ortamda kazandığım tek şey, yüzümdeki derin faça iziydi.

İntikam peşinde koşanlara saygı duyarım. İntikamını gerçekleştirenin ise önünde saygıyla eğilirim.

İşte, bu aşağılık yaratığın az daha önünde eğiliyordum. Çünkü, kendisine saygı duyacağım bir işin peşinden koştu. Bahçelievler'in kuytu, karanlık bir ara sokağında, üç tane arkadaşıyla beni sıkıştırıp, kolumu arkadan burktu, bıçağı boğazıma dayayarak, tenha bir yere götürmeye çalıştı.

Öleceğini sandığında filmi en başa sararsın.. Etrafına bakınma ihtiyacı hissedersin. Sanki çekeceğin fotoğrafı öbür tarafa götürecekmişsin gibi... Boğazını kıtır kıtır keserken, dünyanın en saygın işini gerçekleştirdiği inancıyla, kösnül bir haz alacaktır hasmın. İronik olan da şu; ölürken zaten önünde eğileceksin.

Fakat o da ne? Karşı yönden Hz. Hızır yetişiyor ve elindeki Zigana'yı doğrultuyor: "Bırakın onu, kafanızı patlatırım." Hızır'ın yüzünü göremiyorum. Yüzünde kar maskesi var. Biraz kambur ya da öyle görünüyor. Zigana'yı

biraz havaya kaldırıyor. Boğuk bir sesle: "İçinde mermi var mı görmek ister misiniz?"

Ya espri yapıyor ya da çok kibar bir beyefendi. Mekanizmayı çekiyor ikinci çekişinde, mermi yuvadan fırlayıp, tık sesiyle asfaltın üzerine düşüyor.

İntikam çetesi ise çil yavrusu gibi karanlığın içinde kayboluyor. Yerdeyim, kafamı kaldırdığımda 872. Sokak'ta, kurtarıcım olan esrarengiz adamı göremiyorum.

VV, cezaevine girmemi isterken, aslında tüm bunların bir komplo olduğuna inanıyorum.

Kurtarıcımı ihbar etmemi istiyor.

VV, biyonik askerinin pişmesini, müstakbel yaşantısından önce minyatür tecrübeler yaşamasını istiyor.

Diyor ki; "Sonsuza dek mahvolacağımıza, ölüp hiçliğe karışacağımıza, cesetlerimizin toprağın altında çürüyerek yok olacağına, bir daha dirilmeyeceğimize ve bir tanrıya hesap vermeyeceğimize inanabilseydim; dünyadan bir dakika bile zevk almaz, bu tatlı hayatı teslim etme fikrinin kaosundan kurtuluncaya dek bedenime her gün dayanılmaz acılar çektirirdim.

Ama insanlar, acı çekme fikrine müsait değil. Kendilerini daha büyük bir acıya sürüklediklerinin farkında bile değiller. Bu yaşam elimizden alınacağı sürece, elimizde-

ki bu emanete sımsıkı sarılmak, tam anlamıyla bir sersemlik.

Çok çilekeş ve sersefil bir hayat sürseydik, ölümden o kadar korkmazdık.

Mutlu ve refah içinde, konforlu ve standartları yüksek bir hayatı teslim etmek kadar ağır bir yük olmasa gerek. Ama bu hayatı hepimiz teslim edeceksek, bu kadar konforu neden yaratıyoruz? Neden bu kadar zevk peşinde koşuyoruz?"

O, "Dövüş bileğin kutsal kelamıdır' derken, benim aklım cankurtaranımda, Hızır'da...

"O adama bir teşekkür borçlusun... Varlığına duyduğun özlemi sana hissettirdiği için, sana kendisini dövme şansı verdiği için, dövüşme fırsatı yarattığı için.

Bir insanı dövüşmeye ikna etmek zordur. İnsanlar genelde kavga etmeyi tercih ederler. İki köpeğin karşı karşıya gelip, hırlaşması gibi. O sana bu şansı verdi."

Bu bir emir. Ben onun emirlerine harfiyen uymak zorundayım.

"İnsanlar, yaratan ile yaratılan arasındaki hassas dengede, birine kulluk yapmak zorundadır. Yaratana kulluk rayından çıkarsa, o 'biri', bir insan da olabilir. Hapse gireceksin. Gerçek acılarla tanışma safhasına ilk adımını

atacaksın. Ruhsal acılarla kapışmanın ilk kuralı, fiziksel acıyı tatmaktır. Hayatla kapışmanın ilk kuralı da, her aşamasından bilenerek geçmektir.

Sen bir demirsin. Örse ihtiyacın var. Eriyikte milyon santigrat bir ısıyla tavlanacak ve vurularak şekilleneceksin. Arzularını törpüleyeceksin."

Şimdi karakola gidip, cankurtaranımı ispiyonlayacak, onun gizli ve entrik emelleri olduğunu ihbar edecektim. Yaşanılan bir kavgayı, kendi isteğimle polislere afişe edecektim. Gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

"Gözlem yeteneğini geliştirmelisin. Anatomi öğrenmek için ya kadavraya gidecek ya da bir ceset bulacaksın" diyor VV.

"Bir maruzatım var" diyorum, nöbet bekleyen polise. Açık öğretim lisesiyken polis karakoluna dönüştürülmüş, tek katlı ruhsuz ve sakil bir merkezdeyim. Polis, tipime bakıyor. Benim psikopat biri olduğumu düşünmüştür herhalde. Sakallarım uzamış, suratım asık, kıyafetim salaş...

"İçeride sağdan ikinci odaya gir" diye yönlendiriyor.

"Amirim, bir durum arz edecektim" diyorum. "Hadi arz et" diye cevaplıyor. Amir, bir komiser yardımcısı, apoletindeki tek yıldızdan anlıyorum bunu. Rütbesine bakılırsa en fazla yirmili yaşların sonunda. Dökülmüş saçları ve göbeği yüzünden; kırkı devirmiş gibi görünüyor.

"Geçenlerde başımdan bir kavga geçti. Kavgaya karıştığım Özgür Karadut isimli, Harran Üniversitesi Meslek Yüksekokulu Makine Bölümü birinci sınıf öğrencisi şahıs ile kavganın ertesi günü akşamı tekrar karşılaştım. Üç kişiydiler. Beni darp etmek istediler. Ancak aralarında düşmanlık olduğunu tahmin ettiğim bir kişi, silahla üzerlerine doğru gelince kaçıp gittiler. Tabancanın şu üstteki kapağını çekti. Ancak kaçtıkları için kurtuldular. Tabancasının şarjöründen bir mermi fırladığını gözlerimle gördüm."

"Lan, şarjörden niye mermi fırlasın?" Yarı alaycı, yarı azarlayıcı bir tonda söylüyor.

Benim de ellerim titremeye başlıyor.

"Sistematik kölelik, otoriteye itaatle başlar" diyor Veli Ventura.

Ilk defa konuşmak durumunda kaldığım polis amirinin karşısında, ellerimin titremesi geçiyor ve bakışlarıma; belli belirsiz tehditkâr bir ifade ve meydan okuma yerleşiyor.

"Silah milah işlerinden pek anlamam. Hayatımda silah denilen nesneye hiç dokunmadım zaten. Bıçak bile taşımam kaldı ki... Tabancanın üzerinde geriye çekilince şak şak diye ses çıkaran bir kapak var ya, onu ikinci çekişte, mermi tabancanın yuvasından fırladı."

"Vaaav, silahtan hiç anlamayan biri, gecenin o saatinde, mekanizmanın ikinci çekilişinde, şarjöründen mermi fırladığını tespit edebiliyor, üstelik o gergin ortamda. Gözlem yeteneğine hayran kaldım!"

"Yalnız değilsiniz" diyorum.

"Ah canım kardeşim. Seni köşeye sıkıştırdığımı düşünmeni istemem. Biz polisler, normal insanlar değiliz. Her şeyi sorgulayan, her boku kurcalayan, uçan sinekten kuşkulanan insanlarız. Şimdi sen bana olayın geçtiği zamanı ve yeri söyle."

"Kavga... Tam da yarıyıl tatiline gireceğimiz günden iki gün önce oldu. Okuldaki kavganın ertesi günün akşamı beni Bahçelievler mevk... Mevkii... Mahallesi'ndeki 872. Sokak'ta yakaladılar. Esrarengiz kişi ise 871. Sokak yönünden geliyordu. Benim ve o üç serserinin bulunduğu yer ise, ee... bulunduğumuz sokağın sonu, 875. Sokak'a yakındı. Beni bırakıp kaçtıklarında ise, sağ dönemeçten 875. Sokak'tan kayboluverdiler. O meçhul adam, peşlerinden koştuysa da yetişememiş olmalı. Çünkü bu olaydan sonra hiçbir ses işitmedim."

"Tuhaf, bu meçhul adam, neden mekanizmayı ikinci defa çekip, mermiyi yere düşürtüyor. Peki, mermiyi yerden almadı mı sonra?"

"Hayır, bir an merminin uçtuğu tarafa baktıysa da, herhalde gecenin karanlığında bulamayacağını düşündü

ya da adamlara kaçma fırsatı vermek istemedi, mermiyi aramak yerine, adamları takip etmeyi tercih etti."

"Enteresan... Nasıl gördün mermiyi, o karanlıkta?"

"Sokağı ay ışığından başka bir ışık aydınlatmıyordu. O gerginlik sırasında, tamamıyla tabancaya odaklandım. Çünkü ilk aklıma gelen, o adamın da gruptan olabileceği ve bana sıkabileceği ihtimali oldu. Ancak 'Bırakın çocuğu yoksa kafanızı patlatırım' deyince, rahatladım birden. Gözüm yine tabancadaydı, düşmanlarıma sıkacağını düşündüm. Derken üzerindeki kapağı ikinci defa geriye çekti ve ay ışığında parlayan bir merminin fırladığını ve 875. Sokak'a dönük duran esrarengiz adamın, sağ tarafına düştüğünü, tık sesinden anladım."

O esnada, ızbandut gibi bir polis memuru, elindeki telsize anons geçerek kapıdan içeri giriyor. Girer girmez de "Sedat, geçen çarşamba, İpekyol devriyesini atan ekibe anons geç" direktifini alıyor. Al sana bir iş. Ben yaptırıyorum bu işi. Egom ışıldıyor biraz. Başlarına iş açtım.

"Gece kaçta oldu bu hadise, koçum?"

"Gece on ila on bir arası... Silahlı adamı sorarsanız, orta boylu, hemen hemen benim kadar. Vücudu kalıplıydı, topuklarını vurarak koşuyordu, tepeden tırnağa siyah giyinmişti, şapkalı ve sakallıydı. Atkısını burnuna kadar

çekmişti, bu yüzden yüzünü göremedim. Sesi genizden çıkıyordu."

"Muhtemelen, sesini tanınmasın diye oradan çıkartıyordur" diye ekliyor, akıllı ve iri polis memuru.

"Evet, o saatte bölgede devriye atan ekibi bulun. Bahsettiği özelliklere sahip, meçhul şahsı gören var mı, çevreden soruştursunlar" diyor, komiser yardımcısı.

"Şimdi yan odaya geç, kimlik numaranı ve kavgalı olduğun adamın bilgilerini ver."

Bunu der demez gitmeye davranıyorum ve "Onu öldürmelerinden korkuyorum" diyorum. "Bu saatten sonra, onun başına geleceklerden sorumlu olamam, amirim. O adam, aramızdaki husumeti fırsat bilerek, hem kendi düşmanını imha etmek, hem de planını benim üstüme yıkmak istemiş olabilir."

"Dikkat et kendine, bu adamlar sana bir zarar vermek isteyebilir. Ya da o meçhul adam, önce onları, sonra da seni öldürebilir. Bir tehlikeye bulaşmışsın. Çok iyi ettin buraya gelerek, bizi bilgilendirmekle. Sana teşekkür ediyorum. Seni ifadeye çağırırsak, bil ki mağdur pozisyonunda gördüğümüz içindir. Aklma yanlış fikirler gelmesin." Bunu dedikten sonra iki polis memurunu çağırıyor.

"Hazırlanın, olay yeri incelemesi için Bahçelievler Mahallesi'ne gidiyoruz."

Ümit Ertuğrul

Cinayet Masası komiseri Ümit Ertuğrul, zihnini çok mühim bir iş üzerine yoğunlaştırmıştı. Bu günlerdir kafasını kurcalıyordu. Beynine bu önemli vaka uğruna büyük bir çaba sarf ettiriyordu. Allah Kahretsin! Yine de çözemiyordu.

"Üç harfli, Tibet öküzü... Has....tir! Kaç aydır çözüyorum bu bulmacayı, halen bu öküzü bulamadım!"

Telefonu çaldı, açar açmaz sordu.

"Üç harfli, Tibet öküzü?"

"Abi, bırak şimdi bunu ya!"

"Söyle o zaman, çömez!"

"Büroda mısın?"

"Hayır, Baker Sokağı'ndaki bir apartmanda cinayet çözümlemesi yapıyorum..."

"Belli oluyor zaten. Tibet öküzü mü öldürmüş?"

"Bu gidişle ben bu öküzleri öldüreceğim."

"Geliyorum yanına."

"Nereye, Baker Sokağına mı?"

Çok geçmeden içeri Komiser Yardımcısı Metin girdi. Elinde minik kilitli torbalardan birini sallıyordu. İçinde 9 mm bir mermi vardı.

"Bunu al."

"Nedir bu?" diye şaşkınca inceledi, Ümit.

"Az önce Bahçelievler Mahallesi'nde bulduk. Bir Zigana mermisi. Şu kavga meselesi... Araya giren üçüncü şahıs, kimliği belli olmayan adama ait. Keşke ateşleseydi. Ama bunun pek işimize yarayacağını sanmıyorum."

"Sorgulamadınız mı adamı?"

"Sorguladık da, adam zaten tanımadığı için bize başvurmuş. Yani iki tarafla da ilgisi olmayan, niyeti anlaşılamayan bir kişi..."

Bu esnada, telsize bir çağrı geldi.

"Kamberiye Mahallesi'nde, stadyuma Akçakale yolu cephesinden bakan boş arazi üzerinde, bir kesik kol bulunduğu ihbarı geldi. Olay yeri inceleme için Kriminalden bir ekip gönderilsin."

Komiserin yüzünün rengi değişti birden.

"Ben de kıçımda kıl dönmesi çıkmasından endişe ediyordum. Artık bize iş çıktı" diyerek ayağa kalktı. Telsize karşı anons geçti.

"Aranan şahıslar, Özgür Karadut, Kadri Maraz, tamam."

"Bu ipsiz sapsız ve aynı zamanda yalnız biri, büyük ihtimalle evine gitmiştir. Başka bir yere gitme ihtimali az" dedi Metin. Ve ekledi, "Bir saat önce de bizim karakoldan ayrılmıştı."

Cinayet bürosundan ekibini aldı ve aracı Bağlarbaşı'na sürmelerini emretti.

Connect, dimdik rampa üzerinden usulca ilerleyip, 2283. sokak çıkmazına girdi. Müstakil evin kapısını çaldı. Kapıyı açan Kadri Maraz'dı. Bu bir nebze olsun, Ümit'i rahatlatmıştı. Çünkü evde olmaması halinde çok vakit kaybedeceklerdi.

4

Omzunda iki yıldız olan mavili bir adam, arkasındaki connect'i işaret ediyor.

Polis aracına binerek olay mahalline gitmek, adrenalin bağımlısı bünyeye amfetamin etkisi yapıyor. Fakat ben nereye gittiğimi bilmiyorum. Eğer araca bin, deniyorsa; kaderin artık onların elindedir.

Kamberiye Mahallesi'ne varıyoruz. Her geçen dakika, daha da ilgi çekici bir hal alıyor vaka. Tabii benim, gergilikten adalelerim kasılıyor.

Bir kalabalık var. Birileri bir şeyler inceliyor. İçlerinden biri, büyük ihtimalle savcı. Etrafında biriken polislerin arasında, beni bir şeyin başına götürüyorlar.

Bir kopuk kol... Sakatatlarından ayrılmış kurbanlar gibi... Kan rengi siyaha çalmıştı, et mikrop kapmış ve üzeri yara bere içinde. Bıçak darbeleri, derin çürükler oluşturmuş her tarafında. Bir yuvarlak kürekkemiği, diğer tarafı ise parçalanmış, pazı kemiği, aşağısı önkol kemiği... İşte triseps; aklıma, spor salonlarında çalışılan french press geliyor. İşte biseps; iyi french press yapılmamış, belli... Neler saçmalıyorum...

"Anatomi öğrenmek istiyorsan; ya kadavraya gidecek ya da kendine bir ceset bulacaksın" diyor VV.

Başımı sallayıp, kendime geliyorum.

"Cesede iyi bakacaksın" diyor. "Ülfet nedir, biliyor musun?"

Tekrar bakıyorum, bir koyun veya dana değil, insan kolu. İçim burkuluyor, tiksiniyorum.

"Alışacaksın" diyor. "Hiç görmediğin ve rastlamadığın bir şey olacak. İnsan gerçeğiyle yüzleşeceksin.

Onu nefis bir bonfile veya kızarmış pirzola olarak hayal edeceksin.

Kalınbağırsak, incebağırsak, onikiparmakbağırsağı, safra kesesi, karaciğer, dalak...

Sağ altta gördüğün kısım; çekum, yani kör bağırsak. Bir sivri madde saplarsan, bok fırlayacaktır.

İşte biz buyuz. Hakikat bu.

Onlar da, senin seçtiğin kurbanlar olacak."

Tüm ihtiraslarımız, tüm dünyevi arzularımız, bu paramparça et ve kemik yığınlarının arasından bize el sallıyor. O kol ve bacaklar, bir zamanlar mülkiyet duygusuyla doluydu. Bir cenazelerde, bir ölü gömülürken, bir de facia karşısında; mahşer meydanındaki kadar insan gerçeğine döner, haz ve hırslardan arınırız.

Ceset değil ama bir kol parçası. Gözümü ayırmamam gerekiyor. Çıtkırıldım bir insan için zordur ama benim için değil.

Ne kadar iğrenç ve iç sızlatıcı. Kalpten merhameti, vicdandan suçluluk duygusunu söküp atmak gerekli, bu manzaraya tahammül edebilmek için... Hayır, hayır, bu bana göre değil. Bunun, galiba bir insanın tabiatında olabilmesi genetikle, ilgili. Sonradan edinebilecek bir duyumsama değil. Herkesin yapabileceği bir gaddarlık değil... Bakar bakmaz bir acıma duygusu, bir iç burkulması, bir üzüntü... Bunlar yaşanmışsa eğer...

Tekrar bakmayı deniyorum. Evet, güzel, çok güzel bir görüntü, nefis, harika gözüküyor...

Şüphesiz ilk defa bu tür vahşet görüntüsüyle karşılaşanlar için dehşet verici. Ama içimin burkulmasına izin vermemeliyim. Bu tür manzaralardan ürpermeyi kendine yakıştıramıyorum. Alışmalıyım vahşi ve barbar görüntülere.

Fareyi görünce çığlık atan kızlar gibi, rol yapmam gerek: "Allahım, bu ne feci bir şey, midem bulanıyor. Hangi insan bu kadar gaddar olabilir?"

Ümit, sinirleniyor.

"Lan... Seni müze ziyaretine getirmedik. Bak, tanımaya çalış. Kimin kolu bu?"

"Özgür'ün kolu olamaz. En azından, kollarındaki kıllar."

Savcı da aynı fikirde olmalı:

"Derisinden anlaşılacağı gibi 35–40 yaş arası birisine ait."

Ümit Ertuğrul: "O meçhul adam olabilir mi peki?"

"Ben onun genç biri olduğunu tahmin ediyorum. Gerek ses tonundan, gerekse depar atışından."

İri kıyım bir polis memuru, diyaloğa karışıyor:

"Silahlı adamın böyle bir akıbete uğraması imkânsız...

Kovalayan kişinin esrarengiz adam olduğunu da hesaba katarsak, böyle bir ihtimal nerdeyse sıfır"

"Gruptan biri olabilir mi, Özgür'ün çetesindeki diğer iki şahıs? Ha, ne dersin Kadri? Seni kollarından tutan kişiyi düşün" diyor, Ümit.

"Onlar da aynı yaş grubundaydı. Üstelik kış mevsiminde, uzun kollu giymek zorundalar ve gecenin o saatinde ve o psikolojiyle, kollarına dikkat etmem mümkün mü?"

Adli Tıp ekibi, bu esnada kopuk kolu önümden kaldırıp, araca götürüyor. Kesik kolun bulunduğu yerin, Sinekli'ye bakan yönünde, yerde kan damlaları var. İki polis, kanın her iki tarafından, uzandığı yöne doğru, kireç ile iki şerit çizgisi çekiyor. Savcı:

"Adli Tıp'a götürülecek, orada yapılacak incelemeden sonra her şey belli olur. Şimdi öncelikli yapmamız gereken, Özgür isimli çocuğu bulmak. Ama önce, bu genci gözaltına alın" diyor.

Beni eğitimden mi geçiriyor, bilmiyorum, ama eğitimin ikinci aşamasına geçmek üzereyim. Mahkemeye çıkarılırsam, yüzde doksan tutuklanacağım.

Bileklerimde metalik bir ses işitiyorum. Değişik bir duyguyu daha tadıyorum. Hoşuma gidiyor aslında. Bilekte bir kelepçe, farklı bir deneyim... Nezarethaneye götürü-

lüyorum. Şu lanet olası tekdüze hayatıma bir renk gelecek böylece. İlk defa akşam, programlanmış bir robot gibi doğruca eve gitmek yerine, zamanımı başka bir yerde geçireceğim. Sarayönü Polis Karakolu'na götürülüyorum.

***

Sorgu odasında, sandalyeye oturuyorum ve savcıdan önce Ümit karşıma geçiyor, bir bacağı yerde, masaya öylece oturarak. Onun sorguya nereden başlayacağını biliyorum. Ama Ümit beni şaşırtmaya istekli gibi.

"Neden karakola gittin?"

"O esrarengiz adam yüzünden. Başıma neler gelecek bilmiyordum."

"O kadavraya dönmüş adamı kim öldürdü peki?"

"Çok gereksiz bir öldürme yöntemi."

"Yaa!"

"Bir insanı öldürdükten sonra parçalara ayırmak... Mantıklı değil. Öldükten sonra acı çekmiyor ki!"

Komiser, anlamlı bir gülümseme ile bakıyor. "Öldürmeden önce darp etme yanlısı mısın sen?"

"Fena fikir değil aslında."

"Tesadüf mü bu şimdi, karakola ifade veriyorsun ve çok geçmeden birinin öldürülme haberi geliyor."

"Bence cinayetle aramda bir nedensellik kurmaya, öldürülen kişinin kimliğine göre karar vermelisiniz. Hem Özgür'ün, hem de benim şüpheli olduğum bir vaka söz konusu... Bu durumda ikimizden birinin düşmanı olması gerek."

"Nerde ne yapacağımızı, senden öğrenecek değiliz" diye karşılık veriyor, azarlarcasına. "Ne iş yapıyorsun?"

"Boş gezenlere akıl veriyorum. Bir de kaldırım ölçüleriyle ilgileniyorum."

Komiser, acır gibi gülümsüyor. "Genç bir adamsın. Sağlıklı ve kuvvetli gözüküyorsun. Bence kaldırımdan çok daha önemli sektörlere girmelisin."

"Sen de yanlış şubedesin. Cinayet Masası, doğru tercih değil."

"Hâlla hâlla?" diyor Komiser, şaşkın ve küçümser bir ses tonuyla. Nedenini sormadan, izah ediyorum:

"Cinayet işleri... İnsanlık için değmez; insanları öldüren kişileri kovalamak... Bırakın, herkes birbirini öldürsün."

Komiser, kafasını iki yana sallayıp gülmeye başlıyor, sinirli sinirli.

"Ben yerinizde olsam, Trafik Şubesi'ne atanmayı isterdim."

"Neden?"

"Günde bir valiz dolusu rüşvet alır, sonra da o paraları tuvalete dökerdim."

"Rüşvet alırdın, ama sonra dökerdin... Neden? Kullanmak dururken..."

"Çünkü buradaki amaç, rüşvet almak değil, kuralsızlık! Daha çok kural dışına çıksınlar, birbirlerinin arabalarını, canlarını mahvetsinler. Ben de paralarını sömürürüm bol bol. Ama aşağılık bir insan olmadığım için, yapmam gereken; o pis paralarını tuvalete dökmek... İnsanlar çok ikiyüzlü, alçak, şerefsiz, bencil, sığ varlıklardır."

"Senin içgüdülerini böyle dürtükleyen ne peki?"

"Ben, bundan iki yıl önce kömür çuvallarını taşımaktan utanmıyordum. Çünkü yüzüm kapkara olduğu için, kimse beni tanımıyordu. Yazın çok sıcaktı, terli ıslak gömleğime o pis kömür çuvallarının gıcır gıcır değmesi, hâlâ aklıma geldikçe gıcık oluyorum. Bir gün fıtık oldum, o çuvallar belimi sakatlamıştı. Sigortam yoktu, yeşil kartım vardı ama ameliyat masraflarını karşılamıyordu. Bir yığın para döktük o ameliyat için. Sadece belimi değil, işimi de kaybettim. Çünkü artık kömür hamallığı yapamazdım. Bir hamal bile olamayacaktım artık! Bir parça para kazanabiliyordum. Şimdi önüme sunulan tek seçenek, bunca hakaret ve kölelik altında ayda üç yüz elli hra kazanmak!

Ben insanların ne kadar bencil ve haysiyetsiz olduğunu keşfettim. Tek istediğim, yeteneğimin keşfedilmesi ve onun geliştirilmesiydi. Ama bana sadece kölelik yap dediler. Hep ihanet gördüm, hep yalan söylediler bana. Beni toplum dışına iten bir lanet vardı sanırım. Kimse namusum ve onurum ile bir yere gelmemi istemiyordu. Yalnız bırakıldım, yok sayıldım, kenara itildim, lanetlendim... En aşağılık işlerde, en düşük ücretlerle çalıştım. Okul hayatımda alay ettiler benimle. Küçük düşürüldüm. O küçük sürtüklerin bana hakaret etmesine dayanamıyordum. Başkalarının penisini ağzına alan fahişeciklerin, benimle alay etmeye hakları var mı?

Ofisinde çalıştığım o adi orospu çocuğu, karısının beni uşak gibi kullanmasına izin veriyordu. Hep onun evine giderken, karısını becermek istemişimdir. Ne de olsa yalnız! Düşünsenize; ben bir büro elemanıyım ama karısı olacak sürtük, beni sürekli eve çağırıp markete gönderiyor. İri memeleri vardı, onun arasında çok iyi ileri geri kaydırabilirdim mesela... Hatta kocası da izleseydi, daha zevkli bir fantezi olabilirdi. Pezevengin evi, dairesi bitmiyordu ki; para bok gibi. Her yerde bir evi var, canı sıkıldı mı da tadilat yaptırıyordu. Rezil şerefsiz; benim sigortamı bile yatırmaz, yemek paramı bile vermez, çarşıya gönderirken otobüs ücretini bile ödemezdi, ama böyle keyfi harcamaları yapmaktan da vazgeçmezdi. Bana fayanslarını taşıttı. Belimin fıtık olduğunu söyle-

yemedim. Neden söylemedim ki, bilmiyorum işte! Bazen aklımın nereye gittiğini ben bile çözemiyorum.

Bakınız amirim; bana göre, insanlar kötü varlıklardır. Aralarından iyi insan çok nadir çıkar. Ben iyi bir insan mıyım? Evet, vicdanıma danışınca öyle diyor. Eğer kötü olmasa bu insanlar, benim gibi hasta bir adamı kusurlarına rağmen bağırlarına basmazlar mıydı? Ama öyle değil, herkes önyargılı ve acımasız. Hiç kimse tarafından sevilmemek ne anlama gelir, bunu bileceğinizi sanmıyorum. Sevginin ayıplandığı ve lanetlendiği bir ailede yetişmiş bir insandan, etrafına sevgi dağıtan bir kelebek olmasını beklemeye kimsenin hakkı yoktur. Belki asık suratlı, sevimsiz bir insanım. Ama hasta biriyim. Neden bunu göz ardı eder insanlar?"

Bir an duraksadım. VV, sanki içime girmiş, benim yerime konuşuyor gibiydi.

Ümit, fırsattan yararlanıp, soruyor:

"İnsanlar kötüyse, onların da cezalandırılması gerekir, değil mi?"

"Bana kalırsa evet, hepsinin cezalandırılması gerekir,"

"Öyleyse, onları öldürmelisin; böyle bir şeyi iyilik adına yaptığını düşünelim."

"Sayın amirim, beni sınadığınızın, ağzımdan laf kaçırt-

maya çalıştığınızın farkındayım. Ama ben şeffaf biriyim. Saklayacak bir şeyim yok. Eğer sesli düşünmek suç değilse, şu an beynimde dolaşanları sizinle paylaşmamda sakınca yoktur umarım.

Evet, gerekirse hepsini öldürmeli. Ama bu Allah'ın yasalarına aykırı olur. Sonuçta kötülüğü yaratan da O. Ama ölmeyi hak eden bir kişi bile yok mu? Öyle olsa, Yaratıcı, bize 'tüm haksızlıklar karşısında diz çökün' diye emir gönderir, tüm kötülükler meşruiyet kazanırdı. Şu an birkaç kişiyi kurşun yağmuruna tutsam, bunu iyilik adına yaptığım için en ufak bir vicdan azabı çekmeyeceğimi kendime garanti ederim."

"Ama seni cezalandırır yasalar. Öyle ise, kanun koyucular da kötü, değil mi?"

"Herkes görevini yapmalı amirim. Öyle olmasa, herkes adalet savaşçısı olarak terör estirir. Çünkü kimin iyi olduğunu bilemezsin. Ama ben bilirim. Şu an şehirde beş yüz kişinin öldürüldüğü bir katliam yaşansa, burada bir haksızlığın döndüğüne inanırım. Çünkü beş yüz kişiyi öldürebilecek kadar çok sayıda iyi insan yok bu toplumda."

"Tek iyi insan sensin öyleyse..." diye lafımı kesiyor komiser. Ama ses tonunda en ufak bir şaşkınlık ve alay yok.

"Evet. Allah, iyi insan olarak beni gönderdi bu topluma. İyilik için savaşmak üzere."

Ümit, tek bacağının üzerine oturduğu masada biraz daha öne eğiliyor, dudağında bir tebessümle bana soruyor:

"Ben iyi bir insan mıyım sence? Belki fazla iddialı oldu bu sorum; senin tezine göre iyi insan sadece sensin. Ama yine de sormam gerekir." Ardından gözünü kırparak ekliyor: "Hem bakarsın, sana torpil geçerim."

Evet, ben bir deliyim. Ama şu an benim kontrolüm VV'nin elinde.

"Torpile gerek yok. Cezayı gerektiren bir suç işlemedim. Hem de sizin yasanıza göre suç teşkil edecek bir eylemi de ifa etmedim. Soruna gelince; iyi insan olmak öyle basit bir olgu değil. Herkesin öyle gelişigüzel olabileceği bir kavram da değil. Ama insanlar topluca iblis dölü de değil. Herkesin iyi olmasının mümkün olmasa da, iyiliğe yatkın olma ihtimali vardır. Benim sadece bir kötülük yaptım diye kötü insan unvanını elde etmem nasıl mümkün değilse, iyiliğe yatkın diye veya gönlü hoş olsun diye veya vicdanını rahatlasın diye iyilik yapan biri de iyi insan sıfatına hak kazanmaz. Gördüğüm kadarıyla, siz iyiliğe yatkın birisiniz."

"Hay aksi" diyerek, üzülmüşçesine başını sallıyor komiser. Ardından ayağa kalkıp odanın içinde dolanıyor. Bense, utancımdan terlemeye başlıyorum. VV, "Senin özgüvenin yok. Kendinle barışmalısın" diyor.

Ümit, üzgün bir sesle: "Diplomamı alamadım elinizden." Üzüntüsünde çok samimi. Ama sözde diploma alamadığından çok, benim acınacak halime üzülüyor olsa gerek.

"Başkaları seninle alay etmeden önce, sen kendinle dalga geç" diyor Veli Ventura. "Küçük düşürücü tacizleri ancak böyle püskürtebilirsin."

"İstanbul'da, pazaryerinde gelişigüzel geziyordum. Bir tezgâh yeri için, 17-18 yaşındaki çocukla yaşlı bir adam tartışıyordu. O piç, babası yaşındaki adama tekme salladı, 'Şimdi döveceğim seni' diyordu. Beynime kan sıçradı. O piç, bana kalırsa, vücudundan her gün bir parça et kopartılıp, sonrasında da öldürülmeyi hak ediyor. Çünkü ben şunu anladım ki, büyüğe saygı, bizim gibi eski kafalı insanlarda kalmış bir nostalji. Ben özellikle böyle büyük şehirlerde, yaşlı insanların sokak köpeği, bir hurda alet muamelesi gördüğünü fark ettim. Babaları yaşında insanları 'moruk' diye çağıranları gördüm. Ve beynimde insanlığa ait en ufak bir sevgi ve saygı kırıntısı bile kalmadı. Benim kesinlikle bir diktatör olmam gerekli. Hitler ve Stalin, yeteri kadar insan öldürememiş... Bence bu insanlığın topyekûn köküne kibrit suyu dökülmeli... Ancak soylu, namuslu, erdemli, mert, zeki, cömert, çalışkan insanlar yaşatılmalı. Tabii böyle insanları bulmak da, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey!"

Uzun uzun nutuk çekme gibi bir huyum yoktu. İlk defa

bu kadar uzun konuşuyordum. Belki de Ümit, ilk defa benim gibi bir deliyle karşılaşıyordu.

"İlahi mizan; Allah'ın evrene verdiği eşitsiz düzendir.

Allah, kalplere merhamet vermeseydi; zekâ da vermezdi.

Merhamet vermeseydi; herkesi eşit güçte yaratırdı.

Merhamet vermeseydi, evrenin en azılı canavarı insan olurdu.

Yok mu, evrende azılı canavar türünden insanlar?' diyor Veli Ventura...

"Belli ki, merhameti, insanların kahir çoğunluğuna vermemiş" diyorum.

Ümit, benim gözetim altında tutulmamı uygun görüyor.

Can düşmanımla, bir lağım faresi kadar değersiz bir pislikle aynı odada kalıyorum, nezarette. Piç Özgür'le. Piç diyorum, belki babası olabilir. Ama annesiyle yatmak isterdim. Hayır hayır, o kadar da midesiz değilim. Eteğine bir delik açıp, penisimi oradan sokarak becermek isterdim, gözümü kapatarak, hiç temas sağlamadan.

Esentepe'de saklandığı bir evde, üç kişiyle birlikte yakalanmış, şimdi de benimle aynı nezarette. Aklımdan geçen tek şey, üç kişiye gücümün yetip yetmeyeceği... Şu an ağzımın içinde bir jilet saklıyor olsaydım, üçünü de ya-

ralamama yeterdi. Ama yanımda hiç jilet taşımıyordum. Benim bu gibi psikopatça davranışlarım yoktu. Çevremde hep öyle sanılırdım ama her zaman makul ve mantıklı bir insandım ben. Ulaşmam gereken bir hedef, bir zirve var ve bu zirve yolunda, Özgür gibi alçak tümseklere takılmamın hiçbir anlamı yok. Onunla vakit kaybetmek, dikkat çekmeye değmeyecek kadar adi bir meşgale.

Çuvaldaki Ceset

"Anlat" dedi savcı.

Özgür, anlatmaya zaten hevesliydi. Hikâyeye başladı:

"Geçen pazartesi, şu an zanlı olarak aranan arkadaşım ile beraber, Haşimiye'deki Kazazlar Çarşısı'nda dolaşıyorduk. Gece 11 ve tüm esnaf kepenkleri kapatmıştı. Daha önceleri tanıştığımız ama fazla samimi olmadığımız, bizim takımdan –artık bunu nasıl anlıyorsanız– bir adamla karşılaştık. Bizde pek para bulunmaz, bulunsa dahi, onu da alkole ve ota yatırırız."

"Uyuşturucu da mı kullanıyorsunuz?" diye sordu savcı. Yeni bir suç delili bulmanın heyecanıyla...

"Uyuşturucu değil, uyarıcı. Esrar!" Sergüzeşt pozlarına girmişti.

"Ee, devam et bakalım." Sesi alaycıydı savcının.

"Karşılaştığımız adamın da parası, hatırı sayılır derecede var. Biz nerde gece, orda sabah yaşayan insanlar olduğumuz için, adamla takıldık, dost, arkadaş ayağı maksat...

Bizi evine davet etti ve açık bir tekel büfesinden üç şişe rakı, 6 şişe de bira aldı. 'Hepsini içebilecek miyiz?' diye sorunca da, isterseniz size iki kutu süt alayım, diye dalgasını geçti.

Evine girdik. Yıldız Meydanı'nın, Akçakale yoluna inen dar bir ara sokağındaki müstakil bir evdi. Adresi tam olarak hatırlamıyorum. Ancak, kapıdan çıkıp, sola yürüdüğümüz zaman, bir özel sağlık kurumu var. Neyse, evine girdik ve o mutfağa gitti. Bize de oturma odasına geçmemizi söyledi. Gidip oturduk. Mutfaktan bir süre tıkırtılar geldi. Üç tane bira şişesini kapağı açılmış halde getirirken, iki rakı şişesini ise açılmadan indirdi, televizyon masasının alt rafına. Bize dikin kafanıza dedi ve önümüze de birer çerez tabağı koydu. Muhabbet ederek birer birayı bitirdikten sonra, ikinci bira şişelerini de mutfaktan getirdi. Tabii, bir tane biranın bizi böyle mahmurlaştırmayacağı nasıl aklımıza gelmedi bilmem, kafamızın hoş olmasından galiba... Gelen ikinci birayı da kafamıza diktik. Ondan sonra yaptığımız hiçbir sohbeti hatırlamıyorum. İyice uçmuştuk. Aklımda kalan tek şey, hiç bu kadar keyifli olmamıştık hayatımızda. Birbirimizi

tepeleyecektik neredeyse. Ve ardından derin bir uykuya daldık. İşte, kamyonun freni orada patladı...

Arkadaşım, kızgın sacın üzerine basmış gibi, dehşet içinde öyle bağırdı ki, o derin uykudan nasıl uyandım, o sersem halimle nasıl panikledim, anlatamam. Bir kâbusun ortasına uyanmış gibiydim. İnsanın uykudan uyanır uyanmaz, etrafında bir facia görünce nasıl sarsılır bir düşünün. Yüreğim ağzımın dışına çıktı.

'Nerde lan o orospu çocuğu, anasını amına direk dikecem lan onun, laaaaaaaan kahpenin çocuğuuuuuu!' diye küfrederek, evin bir o yanma, bir bu yanına koşturdu. Saat sabahın beşiydi. Mutfaktan büyük bir bıçak kapıp, elime verdi ve 'Kapıya dikil, kaçarsa salla kendisine' dedi. Evi didik didik etti ve sonunda 'Gel lan' diye bağırdı. Gittiğim zaman depo olarak kullanılan bir küçük odanın içinde, eski bir kanepenin altına saklanmış olan adamı, yakasından tutarak kendine doğru çektiğini gördüm. Anladığım kadarıyla, evden çıkmaya hazırlanıyormuş ve arkadaşımın can havliyle bağırdığını duyunca, dışarı kaçmaya cesaret edemeyip, küçük odaya saklanmış. Ancak nafile; gözü dönmüş arkadaşım, evi iyice aradı ve buldu. Kollarını boynuna geçirip, sürükleyerek çıkardı kanepenin altından. Sonra da bana 'Tut şu piçi' diye bağırdı. Dediğini yaptım ve elimdeki bıçağı, onun boşta olan eline verip, adamın kollarını arkaya kıvırarak etkisiz hale getirdim. Ne arkadaşımın başına gelen şeyin, ne de o ayyaş kafayla

neyle uğraştığımın ve arkadaşımın şu an ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. O an her şey benim iradem dışında oluyordu. Kafam ise bulanıktı. Dehşetin ortasında tüm kontrol, bir canavara dönüşmüş olan arkadaşıma kalmıştı. Elindeki bıçağı, bir aslanın ceylana indirdiği pençe gibi, bir şahmerdanın çelik boruya indirdiği darbe gibi adamın gözüne indirdi. Adamın feryadı, attığı çığlıklar hâlâ kulağımda çınlıyor. Bir meslek lisesinde 400 tane okul masasının kaynak cüruflarını spiral ile taşlarken işitmiştim, daha önce bu adamın bağırışları gibi kulağımdan içeri işleyen derinden sesi. Derken ikinci bıçak darbesi de diğer gözüne indi. O esnadan sonra ben koptum, hadiseyle tüm bağlantımı koparmaya karar verdim. Gözümü ve kulağımı kapatarak, yan odaya kaçtım. Arkadaşımın, büyük bir intikam şehvetiyle, kurbanının cesedine indirdiği bıçak darbelerini hâlâ duyar gibiyim. Üşenmedim saydım, Tam 170 kere o bıçağın sesi geldi. Abartmıyorum, tam yüz yetmiş kere cesede bıçağın saplandığını kulaklarımla işittim. Derken ses kesildi. Arkadaşımın, korku filmlerinde ceset yiyen zombiler, vampirler gibi her yeri, ağzı, yüzü, kolları, bacakları, her tarafı, kandan tanınmayacak derecede kızıla boyanmıştı. Yürüyüşü vakur ve sağlam olmasa, hıncını alamayıp, kendini de parçalamış sanacaktım. Kustum, tiksindim, ürperdim. Sanki bir sırtlan bana musallat olmuş da, etimi dişleniyle parçalıyordu.

Boynuma atılıp ağlamaya başladı. Ben ise duyduğum

dehşetin etkisiyle buz kesilmiş, değil konuşmak, ıh bile diyemiyordum. Dilimle değil de, zihnimle 'Neredeyim?' demeye başladım. Bunun aslında bir kâbus olduğunu ve birazdan uyanacağımı ve her şeyin bir düşten ibaret olduğunu varsaydım. Ama hakikat bir şamar gibi yüzüme çarpıyordu. Arkadaşım Yakup, ağlıyordu; ama parçaladığı cesede değil, kendisine yapılana ağlıyordu. Gömleğimi parçalayıp, yüzündeki kanı sildim. Bu gözlerde, işlediği cinayetten en ufak bir pişmanlık, korku ve telaş görülmüyordu. Hatta bir öfke vardı. İşte o zaman Yakup'tan gerçekten korktum. Bu insanoğlunun, vahşette ne kadar doruk noktasına çıkabileceğini kanıtlıyordu. O gözlerdeki öfkede, o adam tekrar dirilse, tekrar parçalayacak, yine dirilse, yine parçalayacak bir hınç, bir intikam tsunamisi dalgalanıyordu. Acaba, kurbanının kanını içti mi, diye düşündüm. Olabilirdi aslında, acaba etini de bir güzel ızgara yapmak için bir köşeye ayırmış mıydı? Evet, o esnada bunları düşündüm. Hayır, sarhoş da olsam, o kadar da aptal olmam mümkün değildi. Kendinizi benim yerime koyun bakalım, sağlıklı bir şey düşünebilir misiniz? Siz olsanız, "Kus lan bakalım, midenden ne kadar kan çıkacak, hele o dolaba sakladığın eti göster bakalım, yağlı mı yağsız mı, zırh mı yoksa sadece ciğer mi ayırdın?" demez miydiniz? Gidip odaya bakınca, gördüğüm manzara yüreğimin içine bir kasırga gibi sökün etti. Aman Allah'ım, tam dört parçaya ayrılmış bir ceset! Bunu yapan insan

olamazdı. Geriye dönüp, artık işin gerçeğini öğrenme zamanı gelmişti. Soru dolu bakışlarımı kendisine çevirince, anlatmaya başladı.

'Bu namussuz bana tecavüz etmiş. Biramıza ilaç atmış... Hah, mutfağa bakalım.'

Gidip mutfağı iyice karıştırdık. Lavabonun altındaki çatal bıçak çekmecesinin içinde Velorin antidepresanlarını bulduk. Bu 30 mg ilacı daha önce uykusuzluk çektiğim zaman kullanmıştım. Bir tane attın mı, iki duble rakıdan daha da sallandırıyor adamı. Kapsülüne baktık, 12 tanesi boştu. Muhtemelen, her birimizinkine 6 tane atmış olmalı. Yakup'a döndüm:

'Nasıl anladın, sana tecavüz ettiğini' deyince, bir hışımla bana bağırdı:

'Gel seni bi sikeyim, nasıl olduğunu görürsün.'

Feci şekilde korktum. Daha ağzımı açamadım. Çünkü karşımda bir ejderha duruyordu. Her an koca ağzını açıp, kafamı kökünden yutabilirdi. Aptal bir soru sorduğumun da farkına varmıştım.

'Şimdi ne yapacağız' diye sordum.

"Gel" dedi. Evi iyice aradık ve avluda bir çuval gördük. Aceleyle cesedin parçalarını çuvala doldurduk. Sonra gardıropları arayıp, adamın elbiselerini çıkardık. İkimiz

de sırayla banyoya girdik ve sonra yeni elbiseleri giydikten sonra, kanlı elbiseleri avluda yaktık.

'Beni bekle' dedi ve dışarı çıktı. 20 dakika sonra bir motosikletle geldi. Aklım başıma yeni gelmişti, uyarmakta gecikmedim. Hava aydınlanmıştı; ceset çuvalıyla dışarı çıkmak, intihar olurdu bizim için. 'Geceyi bekleyelim' dedik ve o gün hiç evden dışarı çıkmadık. Saat 22.00 civarı, herkes kabuğuna çekilirken, çuvalı beraber taşıyarak, ön tarafa kendisi, arkaya ben, ortamıza da cesedi koyarak, boş araziye dolu yola çıktık. Ceset o kadar ağırlık yapıyordu ki, tümseklerle dolu arazide, motosiklet sarsılıyordu. Neredeyse düşecektik. Karanlıkta, bir ara yere bir şeyin düştüğünü sandıysam da, artık bir dakika bile kaybedecek zamanımız yoktu, o heyecan, stres ve panik atmosferde... GAP Arena'nın güney cephesinde, yeni yapılan otoyolun da karşısına geçip, yüksek çalılıkların arasında durduk ve ceset çuvalını indirdik. Ağaçların arasındaki cırcır böceklerinin çıkardığı ses haricinde hiçbir şey işitilmiyordu. Cesedi gömecektik, ancak bir şeyi unuttuğumuzu fark ettik. Toprağı kazacak bir kazma ve kürek... Arkadaşım, benim motora atlamamı, bir yerden kazma bulmamı istedi. Atlayıp motora, Kamberiye'de yeni başlanmış bir inşaata yaklaştım. Sessizce girdim, kum ve çimentoların bulunduğu yerden bir kazma ve kürek çaldım. Çıkan tıkırtıları işiten bekçi, 'Kim var orda, hoop ne yapıyon lan' diye bağırdıysa da, motosiklete atlayıp kaçtım. Vardım tekrar cesedin ya-

nına. Kazmayı arkadaşıma verdim, küreği de ben aldım. Yirmi dakika kazmak için çabaladık. Sonunda gömdük. Öyle bir rahatladık ki, sanki ceset ile birlikte, tüm suçumuzu, stresimizi de gömmüştük. O anki ruh haliyle şuna inanmıştık; bu cesedi buraya gömdüğümüz için cinayet işlediğimizden asla kimse şüphelenmeyecekti. Ancak arazideki kopuk kolu gördüğüm zaman, hiçbir cinayetin mükemmel olamayacağına bir kez daha kanaat getirdim."

Ağzından kan fışkırtan bu ifadeler, sorgu odasında bulunan herkesi şoke etti. Adeta buz gibi suyun altında duşa girmişlerdi. Bir trajedi, ancak bu kadar edebi metinlerle paketlenip, dramatize edilebilirdi. Zanlı, papazın karşısında günah çıkarma seansına girmiş bir İsevi edasına bürünmüştü. Tam on beş dakika boyunca, kelimelere takla attıran beyanatlar, Savcı Malik ve Ümit'i hipnoz etmişti. Bir süre çıt çıkmadı odada. Kendilerine geldikten sonra, ilk cümleyi savcı söyledi.

"Güzel kurgulanmış bir masal."

"Cinayetten dehşet duyan biri, iki gün sonra okulda bir kavgaya karışıyor. Ve ertesi gün de, iki çapulcuyu yanına alıp, gece aynı adamı darp etmeye teşebbüs ediyorlar. Soğukkanlılığına hayranım."

Son vurguyu, özellikle ironi yapmak için belirtmişti.

Ancak, komiserin bu vakadan haberdar olması, Özgür'ü şaşırtmıştı. Nezarethanede, Kadri ile hiç konuşmamışlardı. O, Maraz'ın direk bu cinayet ile ilgili gözaltına alındığını sanıyordu. Aptalı oynamak istedi:

"Kimi darp etmek istemişiz? Hiçbir şey anlamadım."

"Şu yan odadaki manyak, dün bizim karakola geldi ve üç kişinin kendisini Bahçelievler 875 no'lu sokağa götürdüklerini ifade etti. Eli silahlı ve kimliği belirsiz bir şahsın, size silah doğrultarak kovaladığını anlattı. Bunun üzerine siz kaçmış ve o adam da siz gözden kaybolana dek kovalamış."

'Keşke az önce yalan söylemeseydim' diye pişmanlık duydu bir an. Esrarengiz adamın kendilerini kovalamadığını söyleyebilir ve Kadri'yi zor durumda bırakabilirdi. Ancak, Polis şefinin kendisine zarf atmış olabileceği ihtimali de vardı. Kafası karıştı bir an. Peki, adamın kendilerini kovaladığını kabul etse, sonuç ne yönde değişebilirdi? Şu gergin atmosferde bunları düşünebilecek gücü yoktu. Polisler kendisini Bahçelievler olayında da arıyordu. Cinayet vakası yüzünden bir gün daha geç yakalansaydı, işler değişebilirdi. Belki daha inandırıcı yalanlar söyleyebilirdi. Mesela, cinayeti o esrarengiz adamın işlediği, ölen kişinin de o üç kişilik gruptan biri olduğunu söyleyebilirdi. Ama ya otopsi raporları? Cinayetin işlendiği günün perşembe olmadığı kanıtlanacaktı. Bu

sefer Bahçelievler hadisesinin perşembe değil de, pazar yaşandığını iddia edecekti. Ancak bu tez de çürütülürdü, çünkü üniversitedeki kavganın çarşamba olduğuna birçok kişi şahit olmuştu. Kafasında birkaç hipotez oluşturuyor, sonra da kendisi çürütüyordu.

"Bu uydurmadır, ispatlasın hadi, o gece kim görmüş bu olayı. O kimliği belirsiz adam kimmiş mesela? Bana nasıl kin güttüğünü ve öldüresiye planlar içinde olduğunu size anlatamam. Muhtemelen önce beni öldürüp, sonra hayali adam safsatasıyla, olayı başkalarının üzerine yıkmayı planlamış. Önceden karakola ihbar yapmış gibi görünerek, kendisini aklamaya çalışmış. Ama komik duruma düşmüş. Okulda herkes kendisiyle alay eder, siz bilmezsiniz, üfürükçü softalara benzer. Bir köşede, kendisine vahiy inmiş gibi saatlerce sessiz sedasız bekler. Sürekli kavga, dövüş ve olay çıkarır."

Efsunlu hitabeti, insanın aklını çelerdi. Polis şefinin etkilenmemesi imkânsızdı. Nitekim onun da varsayımları, Özgür'ün iddialarıyla örtüşüyordu. Üstelik Bahçelievler'de geniş çaplı bir araştırma yapılarak, o gece Özgür'ün çetesi dahil, herhangi bir kimseye rastlandığı tespit edilememişti. Bu durumda, Karadut'un iddiaları doğruydu. Kadri'ye cezaevi yolu gözüküyordu. En azından, olay çözüme kavuşana dek...

5

Dört duvar arasında sıkıntılı bir volta esnasında, müebbet hapis cezasının insan psikolojisi üzerinde etkileri konusunda doktora çalışması yapıyordum, hayalimde. İnsanlar âlemini, her bir insanı farklı bir hayvan türü örneğinde temsil edersek, bu kadar farklı türdeki hayvanın bir arada tutulması başlı başına bir ceza zaten. Bir başkasının gözünde nasıl bir hayvanım, bunu bilmesem de; şu an cezaevi ortamının en uyumsuz hayvanı benim. Burada gördüğüm familyalar ise, hayvanlar âleminin en bayağı, en sefil, an aşağılık canlıları olmalı.

Hayvanlar âleminde yalnızım.

Neden bu hendeği açtığımı ve içine atladığımı bilmiyorum. Ama VV öyle istedi.

"Cankurtaranını töhmet altında bırakmak istediğin için buradasın" diyor Veli Ventura.

"Buraya, sen istediğin için geldiğimi sanıyordum."

"Buraya, nankör ve hain biri olduğun için geldin!"

"Ama..."

"Sus!" diyor. "Sen bir insansın. Nankörlük, biz yaratılırken, suyun içine karıştırılmış bir kimyasal bileşendir. Dövülecek ve şekil alacaksın. Acı çekeceksin. Burası bir

çilehane. Eğitim yuvası. Eğer benden diplomanı alamazsan, seni sonsuza kadar buraya kilitlerim."

25 kişilik koğuşta, ürkek adımlarla iki defa volta atıp, sonra ranzaya çöküyorum. Sırtımı duvara yaslayıp, hayallere dalıyorum.

"Seni seven birileri var" diyor VV.

'Gözü kara bir can yoldaşı... Candaş, yoldaş, gardaş, arkadaş, dost... Peh! Yok, öyle biri...'

"İyi düşün..."

"Hayatımda bol miktarda orospu çocuğu var, bencil var, çıkarcı var, duyarsız var, gerizekâlı var... Aşağılık sürüngenler, vurdumduymazlar, ilgisizler, çapsızlar, karaktersizler, soysuzlar, kahpeler! Var, her biri var, ama bir can dostu yok, vefalı, cesur, gözü kara, yırtıcı, delikanlı, erdemli... Zeki... Yok, işte böyle birileri yok. Soysuzluk ne kadar ucuz, erdem ne kadar paha biçilmez ve nadir! Alçaklar; ölümün en acıklısını hak ediyorsunuz!'

"Evet!" Gözleri parlıyor VV'nin.

Gardiyan, "Kadri Maraz" diye bağırınca, birden irkiliyorum. Ziyaretçisi gelenlerin isim listesi okunuyor ve ta benim adım geçene kadar hiçbir çığırtıyı algılayamadım. Heyecan ve telaş içinde koğuşun kapısına geliyorum. Ziyaretçilerin görüştürüldüğü pencerelerin bulunduğu

koridora yöneltiyor gardiyan beni. Kalabalığın arasında, tanıdık bir simaya rastlamak için göz gezdirince, "Kadri, Kadri, buradayız" diye bağıran bir ses işitiyorum. Bu, benim ağabey Yadigâr'ın sesi. Cezaevi kapısına yakın mesafede bulunan bir görüş penceresi önünde bana el sallıyor. Yaklaşınca, yanında annemi görüyorum. Her an ağlayacakmış hissi uyandıran gözleri ve yüzünde yılların keder ve elemiyle Rukiye Maraz. Yine marazi bir biçimde yüzü bitkin ve solgun, ince ve kansız dudakları her iki taraftan aşağıya sarkmış, sağ elini ters çevirip, sol avucunun içine almış bir halde, "Oğlum, oğlum, oğlum" diyor hafif bir iniltiyle. 'Hangi suçtan dolayı buradayım, ben de bilmiyorum' demek istesem de, vazgeçiyorum. Annemi avutmam gerek:

"Biliyorsunuz, polisler şüphecidir. Bir şüphe üzerine buradayım. Haklı olduğum anlaşılınca, buradan çıkacağıma emin olun. Benim için üzülme lütfen anne, dışarısı da çok farklı değildi."

"Bir kavga olmuş, doğru mu, neden elin itiyle dalaşıyorsun?"

Tüm annelere göre, evlat dünyanın en kıymetli varlığı; diğerleri ise elin itidir.

"Asıl mesele o değil, lütfen karıştırmayın. O alçağın karıştığı başka suçlar var. Ve şu an, o kancığın bana attığı

iftira yüzünden buradayım. Adalet tecelli ettiği zaman, ben de hak ettiğim yerde olacağım."

"Oğlum, neden hiç biriniz ile gurur duyamıyorum? Beş çocuğum var ve hepiniz ayrı bir dertsiniz benim için. Bunları, sizi kınamak için söylemiyorum. Son çocuğum, son ümidim sendin. Fakat görüyorum ki, sen de ayrı bir hüsrana kapı aralamak üzeresin. Biz de normal insanlar gibi olamayacak mıyız? Bizim de bir nebze huzur ile yaşamaya hakkımız yok mu? Hayatımız neden bir bela, uğursuzluk ile sürüp gidiyor?"

Biz, normal insanlar gibi olamayacak mıydık? Evet, tüm sorun da buradaydı. Aslında, olanlar, olması gerektiği gibi olmadığından, olan bize oluyordu ve biz anormal gözüküyorduk. Yoktu aslında bir sorun. Toplum, bir standart tutturmuştu ve o kırmızı çizgiyi geçmek, bizim deliliğimize ve kaçıklığımıza işaretti. Biz de normal bir insan olmalıydık. Şu an şu yirmi üç yaşımla, görücü usulü evlendiğim karımdan olma en az üç çocuğumla birlikte, evin diğer odasında yaşamalı, geniş bir aile kurmalıydık. Nesilden nesle devreden yoksulluk ve sefalet, cehalet zincirlemesine bir halka olmalıydık. Neden bu kadar sığ ve renksiz, kişiliksiz yaşadığımızı irdelememeli, asla arıza çıkarmamalı, hep aynı mantık üzerinden bir algoritma tutturup, bir şekilde bu dünyadan sırasıyla göç etmeliydik. Yavan, lapacı ve rezil bir işte her gün saatin tükenmesini ve akşamın olmasını bekleyip, eve kendi-

mizi atıp, çocuklarla biraz vakit geçirip, sonra da battaniyenin altında, bir deliğin içine boşalarak, günün tüm stresini atmalıydık. Ve yarın da aynı dakik programdan şaşmadan yeni bir güne günaydın demeliydik.

Annem, sanki söyleyecek başka şeyleri varmış gibi bakıyor.

Bana dokunsalar ağlayacağım. Vücut kimyam, daha fazla melodramı kaldıramayacak. Yutkunuyorum, kafamı duvara yaslıyorum. Ümüğümde bir şeyler tıkalı kalıyor. İçimi derin bir sıkıntı ve keder kaplıyor. İsyan etmek istiyorum. Belki de isyanımı insanlara en çok burada dışa vurabilirim. Ancak, bunu yapmaya bile cesaretim yok.

"Sen, daha iyisine layıksın şüphesiz. Ama ben iyi bir evlat olmaya layık olamadım. Ben ancak bir serseri olabildim. Bana ümit beslemek ile hata yaptın. Hayal kırıklıkları, yüksek umutlarla gelir, anneciğim... Size hayrım dokunmasa da, size zarar vermeden yaşamak istiyorum ve en azından bunun için mücadele edeceğime ant içtim."

"Ablan Mukaddes için dua ediyor musun kuzum?"

Neden böyle bir temennide bulunduğunu anlamıyorum, ama soru sormak da istemiyorum. Hiçbir şey duymak, işitmek, hissetmek istemiyorum. İstediğim tek şey, bir an önce bu görüşün bitmesi.

"Beni hiç merak etmeyin. Devlet sağ olsun, bakıyor bize burada. Sağ salim çıkacağız buradan, Allah'ın izniyle... Şimdi lütfen gidin." Üzüntümü fark ettirmeden 'Hadi sonra görüşürüz' der gibi, sahte bir rahatlıkla, arkama bakmadan el sallayıp koğuşuma geçiyorum.

Cezaevinin kendine has katı kuralları ve sert disiplini var. Her şeyden kötüsü, yazılı olmayan anayasası. Bu da yeni gelen balıkların; orada palazlanıp, irileşmiş büyük balıklar tarafından yutulması anlamına geliyor. Koğuşlarda en kıdemli olan mahkûmun etrafında çeteleşmiş egemen gruplar var. Buradaki tek kural; yeni geleni ezmek... Parası olan, sonuna kadar sömürülürken; parası olmayan ise, zorla ardı arkası gelmeyen bulaşıkları yıkamak zorunda. Cezaevinde, her öğün üç dört çeşit sağlıklı ve besin değeri yüksek yemek çıkar. Ama koğuşun ileri gelenleri olacak o çakal ve yılanlar; sırf mahkûmların paralarından nemalanmak için bu beslenme yaldızcılığını uydurur.

"Yediklerimize dikkat etmezsek, hasta oluruz.

İyi beslenmemiz gerek."

Kahpenin dölleri, mahkûmlardan topladıkları parayla çilingir sofrası kuruyor. Benim de param olmadığı için, hisseme bulaşıkları yıkamak düşüyor. Bir ara, bir ay bu-

laşıkçılık yapmıştım bir lokantada. Orada bile bu kadar bulaşık yıkadığımı hatırlamıyorum.

Koğuşun ileri gelenlerinin verdiği emirlerin, kayıtsız şartsız ifa edilmesi zorunludur. Çünkü hayvanlar âlemini andıran sürü psikolojisiyle hareket ediyorlar, itaatsizlik edeni toplu halde darp ediyorlar. Hepsinin hırsız, soysuz, katil, terörist, vahşi, gaspçı, eroinmanlardan derlenmiş olduğu hesaba katılırsa, bunlardan zaten merhamet beklenmez. Benim ise hayatta en çok gücüme giden şey; emir almaktır. Ancak, bu adamların bana zarar verebileceğinin, ayrıca, burada tutuklu olarak kaldığımın ve bunun da çok sürmeyeceğinin bilincindeyim. Belki mahkûm olsaydım, yatak çarşafını urgan gibi dolayıp, birçoğunu uyurken boğmayı tasarlayabilirdim. Ancak, ufukta özgürlüğün gözüktüğü bir yolculukta, şimdilik yanımda olması gereken yolluk; sabır... Tek umudum, bir an önce soruşturmanın tamamlanması ve mahkemeye çıkmak.

6

Ümit, iyi çalışıyor. Kadri'yi kurtarma operasyonunu iyi yönetiyor. Kopuk kol cinayetinin failini bulmuş, Bahçelievler mahallesinde, gece bana saldıran şebekeyi ele geçirmiş, sonunda benim salıverilmemi gerektiren argümanları bulmuştu.

Mahkemeye çıkarılıyorum. Düşündükçe içime hoşluk veren o müjdeyi duymak için sabırsızlanıyordum: "Sanığın tutuksuz yargılanmasına..."

Bir ay... Ranzaların ruhsuz ve soğuk metaline, duvarların çürümüş boyasına, pencerelerin paslı demir parmaklıklarına, insan salyası yaratıkların pis suratına göz ucuyla bakmakla geçen bir ay... Sanki bir yıl gibi geçti. Şimdi kapının önündeyim ve birisi beni bekliyor.

Veli Ventura.

"Özgürlük, ne muhteşem ve kudretli bir olgu, değil mi?" diyor.

"Sistematik bir amaç doğrultusunda, bir araya getirilmiş insanlarla yaşamak... Galiba hiç bu kadar insanlardan tiksinmemiştim."

"Askerlik gibi" diye karşılık veriyor. "Ve bekâr odaları. Ama biri var ki, o müstesna: toplama kampları. Orada da başka bir elin emriyle, sistematik bir biçimde bir araya getirilmiş insanlar vardır. Ama oradakiler, birbirleriyle kenetlidir, kardeştir. Oraya da istenmeyerek konmuşlardır, ama düşman tektir. Askerlerin ve mahkûmların ise, neye düşman oldukları meçhuldür. Onun için birbirlerini taciz etmeyi tercih ederler.

Hepimizin düşmanının ortak olduğunu bilseydik, birbi-

rimizi taciz etmek yerine, o düşmanı ekarte etmeyi tercih ederdik.

Bizi askere sokarlar.

Burada belirli bir süre yaşayıp, sonra kendi hayatlarınıza döneceksiniz, diye. Hiçbiriniz aslında buraya ait değilsiniz ve burada aynı amaçla bulunsanız dahi, her biriniz, diğerinden farklıdır...

Bizi toplama kampına sokarlar:

Hepiniz aşağılık sürüngenlersiniz. Kötü muameleyi ve eziyeti hak ediyorsunuz. Ve burada köpekler gibi gebereceksiniz.

Gerçek şu ki; bizi yeryüzüne gönderen gücün askerleriyiz. Ve ortak düşmanımız yerine, kendi kendilerimizi düşman olarak belleriz.

O 'GÜÇ', dünyayı bize, askeri kışla yerine toplama kampı yapsaydı, dünya bu kadar yozlaşmayacak, insanlık bu kadar ucuzlamayacak, kötülük bu kadar değerli olmayacaktı."

"Ortak düşman nedir?" diye soruyorum.

"İd" diyor. "Nefsin, ilkel benliğin."

Cezaevinden beni karşılamaya, ailemden hiç kimse yok gelen. Şaşırsam ve işkillensem dahi, bunu sormaya ce-

saret edemiyorum. Kötü bir haber için hazırlıklı değilim.

Bir aylık cezaevi günleri, beni epey yıprattı, elem ile geçen bir maziye, değişik bir acı tecrübe kazandırdı. Ama pişmanlık duymuyorum. Huylarımın arasında en çok tuhafıma giden de bu, geçmişte yaşadığım bir olay ne kadar kötü olursa olsun, pişmanlık duymuyorum.

"Bu iyi" diyor, Veli.

"Keşkeleri sil hayatından. O kalıbı kesinlikle kullanma. Her kötü olay; bir tecrübe, hayata karşı bir ustalık deneyimidir. Kazandığını kullanmayı herkes becerir. Kayıplarından kazanç elde etmeyi öğreneceksin."

Veli, bana bir zarf uzatıyor. Okuyorum. Annem yazmış.

"Sesli oku" diyor bana. "Hayır" diyorum. "Özel bir mektup,"

"Seninle aramızda özel diye bir şey yok!" diyor. Bir otobüs durağına geçip, okumaya başlıyorum.

"Oğlum, senin güçlü bir insan olduğunu bilirim. Bu tür felaketlerden asla tahrip olmayacağını, yıkıntıya uğramayacağını, seni yetiştiren bir anne olarak bilincindeyim. Ablan Mukaddes, bizim ömrümüzde beş yıldır eziyet olan ablacığın artık huzura erdi. Onun nasıl delirdiğini sen de hatırlarsın. Hani salonumuzda, yatak odan olmadığı

için kıvrılarak yattığın divanın bir ucuna ablan oturmuştu. Birden saçmalamaya başlamıştı da ne olup bittiğini anlayamamıştık. Zavallı kız, gözümüzün önünde aklını kaybetmişti. Bu koca şehir, onu da hezimete uğratmıştı. Sorumlusu, senin o sorumsuz babandır. Hapiste sana söylediğim 'Hiç biriniz ile gurur duyamıyorum' lafı bir yalandı. Ben hepinizden onur duyarım. Sizler çile çektiniz ama namusunuza, şerefinize halel getirecek bir davranışa hiç girişmediniz. Kadere inan, sizin hiçbir suçunuz yok. Ablacığının son sözünü hatırlar mısın? Hani telefonu her açtığında, 'Karnın aç mı?' diye sorardı da en sonunda sen kızmıştın; 'Ya ne yapacaksın, oradan karnımı mı doyuracaksın?' diye çıkışmıştın. Gülerek bana dönüp, 'Anne bak bana kızdı ya!' demişti. Artık o sinirlenmeyecek, hiçbir şeyi kırıp dökmeyecek, cinnet geçirmeyecek. Komşulara bizi rezil etmeyecek. Çünkü o öldü. Kendi canına kıydı. Bir deli, kara kuru bir kız da olsa, o benim yavrumdu. Şimdi nasıl bir azap çekiyorum, biliyor musun? Ama sen metin ol, çünkü ben anneyim, ana yüreğiyle seninki bir olmaz. Senin de azap çekmeni istemiyorum. Çocuklarım, avuçlarımın arasından tek tek kayıyor, sen ayağını yere sağlam bas. Sen halen benim son ümidimsin."

Başımı kaldıramıyorum. Tükürüğüm boğazımda düğümleniyor. Tekrar karamsarlık girdabına sürükleniyorum. "İnşallah delirmiştir" diye sayıklıyorum. Veli, bana bakıyor gülümseyerek.

Fuat Baba, bir ara bana demişti: "Allah intihar edenleri affetmez."

"Bunun için mi 'İnşallah delirmiştir' dedin."

"Evet" diyorum. Sanki ne düşündüğümü benden iyi bilecekmiş gibi.

Veli, susuyor. Hiçbir şey demiyor. Onun susması, beni terk edecekmiş gibi tedirgin ediyor.

"Kimine göre ölüm, kimine göre hayata dönüş... Arada teori farkı var" diyor, sonunda.

"Ablam, umudum o ki, aklı başında değilken intihar etmiş olsun. Aksi takdirde, Allah'ın huzuruna gitmesi... Ne bileyim..."

"Bir insanın canına kıyması için nasıl bir ruh haline girmesi lazım? Empati yapabilir misin? Sen yapabilirsin Kadri. Senin içinde de alev alev yanan bir gayya kuyusu var.

İnsan tatlı canından nasıl vazgeçer ha? Bu, artık tahammül edilemeyecek acılara tutulmaktır. İnsanları direkt öldürenler katil de, intihara sevk edenler masum mu? Bunları hangi yasa cezalandıracak, dostum?

O ruhsal çöküş, o bunalım, o melankoli, o baskıcı stres, o psikolojik işkence; nasıl bir raddeye ulaşmışsa artık.

Nasıl bir anda insan; hayatına kastedip, gebermek ister... En çok geride bıraktığı insanlara vicdan azabı yaşatır, ha öyle mi? Yok, hayır, en fazla bir iki gün... Ha, eğer gözü yaşlı bir annen varsa, o uzun zaman düşünüp ağlar. İntihar sadece bu işe yarar: hassas bir kalbi olan annene acı çektirirsin uzun yıllar. Her ölenin ardından ölünseydi, bu gezegen de koca bir mezarlık olurdu. Kimse kimsenin umurunda değildir. Kendi yaşadığı acıları başkalarının üzerine devirip, vicdani bir intikam almayı düşünür intiharcı. Halbuki böyle olmuyor işte!

Şimdi görünenler ve işte modern dünya; kadının kocası ölür, bir ay geçmeden yeni sevgilisiyle yaşamına devam eder. Erkek ise belki daha kötü: o kadından kurtulduğu için belki sevinir de. Modern çağ böyledir dostum. Eskiyi bilmem, ben eskiyi görmedim. Şimdi gördüklerimi söylüyorum. Hepimiz ölüyü gömer, iki gün taziye evinde misafirleri ağırlar, lahmacun ve helvayı yer, devrisi gün de işimize kaldığımız yerden devam ederiz. Belki ilk bir ay evdeki yokluğunu hissederiz, ama sonra ona da alışırız. Hiç yokmuş gibi... Düşünsene, hiç yokmuş gibi, böyle biri hayatımızda hiç yer almamış gibi.

Şimdi de, beyninin diğer lobu bak ne diyor?

Hafızam neden bu kadar nankör, diye sorgulamadan önce, aslında bunun bir hakikat ve gereklilik olduğuna dair bilincimi ikna ediyorum. Hayat kadar ölüm de bu

gezegenin kuralı ve gerçeği. Doğum kadar vefat da yaşanıyor. Bu hayatın süregitmesi gerekiyor. Her ölen ile uzun zaman yas tutsaydık, o zaman dünya kocaman bir taziye evi olurdu, yaşantımız devam etmezdi. Dinimiz bile ölen bir yakınımız için üç günden fazla yas tutmayı yasaklamış."

7

Cezaevinde, doktora yazdırdığım Remeron'un son tabletini doya doya yaşıyorum. Saat on ikiye yaklaşmış. İlaç kutusuna bakıyorum ve bomboş. Yine canım sıkılıyor. En sadık dostlarımdan biri uçup gitmiş.

Aynaya bakıyorum. Bir aydır sakalıma el değmemiş. Son saç tıraşının üzerinden iki ayı aşkın bir süre geçmiş. İbrahim'in dükkânına gidip, saç ve sakalı yontturuyorum. Para uzatıyorum, İbrahim geri çeviriyor. İbrahim'in, sırrını çözemediğim bir bakışı var bana. Adeta, aramızda saç sakal tıraşından öte, derin ve aksiyon dolu bir ilişki varmış gibi. Tek bildiğim, benimle ilgili bildikleri benim İbrahim hakkındaki kanaatimden çok öte .

"Sağol yine de, belki görüşürüz."

İbrahim kuşkuyla bakıyor; "Neden belki?"

"Bir saat sonra bile neyle karşılaşabileceğimizi bilebilir miyiz, kardeşim?"

Giderayak, gözlerini kısarak bana bakıyor ve bir şeyler geveliyor: "Sadece figüransan, kazanma ve kaybetme yetisine sahip değilsindir. Lanetlenme ve ödüllenmeden payını alamazsın. Serin sularda yaşamak isteyenler için en ideali budur. Ne batmak, ne de Cudi Dağı'na çıkmak. Bir hiç gibi yaşamak. Ortalarda gezinmek, sorumsuz ve aylakça. Allah'ın özel kullarından olmamak; ne meleklerden üstün, ne de kutsal kitabında ismini vererek lanetlediklerinden olmak. Unutulanlardan, hayattan siktir yiyenler cemiyetinden olmak. Sadece bir kişinin kazandığı bir hikâyede, arada kaybolanlardan, belki de jenerikte ismi görülmeyeceklerden, kronolojide yer kaplamayacaklardan, ölenlerin ve gömülenlerin arasında olmayacaklardan olmak."

Eğer şaka ve ironi yapmıyorsa, bu berberin kafasına çok sağlam bir cisim çarpmış.

Zırhlı tugay kışlasına çıkan yokuşu tırmanıyorum. O kadar amaçsız ve inançsızım ki, karşıda nöbet bekleyen asker, cinnet geçirip de bulunduğu yerden elindeki G3 ile kafama bir mermiyi çaksa, belki de tuttuğu o iki saatlik nöbette yapacağı en hayırlı görev olacak.

Neden gittim bu berberin yanına? Bu gereksiz insan ile neden karşılaştım tekrar? Neden konuşuyorum? Kim-

seyle konuşmak istemiyorum ve zaten kader, bu arzumu yeterince tatmin ediyor. Arzuladığım ama reddedilmediğim tek şey... Konuşmayı unuttuğumu fark ediyorum zaman zaman. Bazen, kazara bir insan ile konuştuğum zaman fark ediyordum, kelimelerin nasıl boğazıma düğümlendiğini... En son kiminle konuştuğumu hesaplamaya çalışıyorum; polislerle, sorgu odasında, cezaevinde annemle, mahkemede ve son olarak şu yılışık berberle.

Nöbetçiyle göz göze geliyorum. Selam vereceğimi sanıyor; kafamı somurtarak çeviriyorum. Al işte. Gönlüme yaptığım puşt bir hoşluk.

Parka gidiyorum. Sıkıntıdan göğüs kafesim ağrıyor, beynim bir balon gibi şişiyor. Bilinçsizce ağlama krizlerine giriyorum.

Bir boşluk var içimde. Bomboşluk... Yine yalnızlık ve tecrit edilmişlik duygusu. Hayatımda İbrahim Kaçkın'dan başka kimsenin olmayışının getirdiği hüzünlü ve buruk hislerle, pis bir kompleks siniyor içime. Sanki terk edilmişim. Sanki birileri beni terk etmiş. Sanki birisi beni terk etmiş. İbrahim, neden benimle ilgileniyor? Ben İbrahim'den hoşlanmıyorum.

Ruhsal bir azap çektiğimi fark ediyorum, şimdiye kadar delirmemiş olmamı ise aklımın tüm direnciyle bana meydan okuyuşuna, bana eziyet çektirişine yorumluyorum ancak.

Parktaki çimenlere gelişigüzel uzanmış, işsiz güçsüz veya emekli yaşlı adamlar var. Ortalarında duran bir banka çöküyorum. Ne zaman bir parka gitsem, farkında olduğum bir gerçek; ihtiyarlar beni samimice süzüyor, mesafe yakınsa, selamlaşmaya çalışıyorlar. Çok güven veren, yaşından öte gösteren olgun bir tip olmalıyım. Pis ihtiyarlar! Zaten başka kim benim yanıma yaklaşır ki? Haklılar aslında; bir leşin üzerine anca akbabalar üşüşür. Bir leş, bir orospu çocuğu Kadri Maraz, kahredilmiş bir insan müsveddesi!

Aklıma birden eve gitmek geliyor. Artık ev, bana onları hatırlatıyor. Merhum ile yaptığım kavgaların hepsini hatırlamaya başlıyorum. Oysa unutmuştum onları. Şimdi bir taziye evini andıran bu ıssız, ruhsuz, kasvetli, bunalımlı, her yeri keder kokan toz içindeki ev, acımı daha da kaşıyor, yarama kezzap döküyor. Unutmak istediğim her şeyi kurcalıyor ve zihnimi taciz ediyor. Yutkunmaya başlıyor ve ağlıyorum. İnsanlara, bazen ağladığımı söylediğim zaman, şaşırıyorlar. Nedeni, sert görüntümle alakalı. Ama kimse bilmez, o sert görünen erkeklerin, kendileriyle baş başa kaldıkları özel anları. Bir güzel kadının, kendi bedeniyle yalnız kaldığı özel ve iğrenç anı. İşte, sert erkek Kadri Maraz, tek başına kaldığı bir an, çocuk gibi ağlıyor. Duvarlar sağlam gözüküyor, şöyle sertçe yumruklamalı, hah! İşte böyle. Elim bir hafta acıyacak. Kafayı da vurmalı. Bu kafa bana çok işkence çektiriyor.

Cezasını vermeli. Hah! Bir flaş patlıyor gözümde. Biri ışığı mı yaktı? Hem gündüz, hem de kimse yok. Bir daha. O da ne? Sahiden bir flaş patlıyor gözümün önünde. Ama kafama yediğim darbe çok lezzetli. Bir daha vurursam ve o ışık tekrar yansa... Evet, bir daha, evet, tekrar patladı o flaş. On sekizinci yüzyılda yaşayan bir filozof olsaydım, fotoğraf makinesini ben icat ederdim. Dıştan vurmalı patlayan flaş makinesi. Belki bir boka benzemezdi ama...

Cebimde bir parça para var. Bir rakı şişesine yetecek kadar para. Koşturarak çıkıyorum evden, Tekel bayisine doğru. Bir 70'lik şişe alıyorum. Alkole başlamıştım; ne zaman ve nasıl? Bilmiyorum. Kâğıda sardırıp, eve doğru tekrar koşuyorum. Çıkarken kapıyı kapatmayı unutmuşum gerginlikten. Ruhsuzluğuyla, köpeği bağlasan durmayacak olan bu tabuthaneye, kimsenin girmemiş olduğunu görüyorum. Rakı şişesini açıp, su katmadan direkt fondip yapıyorum. Alışık olmadığım bu tat, bir zehir gibi geliyor. Su katılacağını biliyorum fakat bu zehir gibi tada ihtiyacım var. Ruhsal acının son raddeye geldiği bir hengâmede, fiziksel acıyla bütünleşerek, psikolojik işkenceden çok, bedensel işkenceyle meşgul olmak istiyorum. Susuz rakı, şeytan çarpmışa döndürüyor beni. Genelde yataktan kalktığım zaman beyne hücum eden kanın yol açtığı baş dönmesi, beyin sarsıntısı, şimdi alkolle etkisini gösteriyor.

23 yıl burada bitiyor mu? Acemi bir usta elinden çıktığı

belli olan, tekme vursam kırılacak zayıflıktaki ve eğretilikteki dam korkuluğuna yaslanıyorum...

"Bitmek mi?"

Arkama bakıveriyorum irkilerek.

"Sen aklını kaçırmış olabilirsin ama savaşımız henüz başladı."

"Savaşına da, sana da!"

Veli Ventura, üzerime doğru o kadar korkunç ilerliyor ki, az önce neden buraya geldiğimi unutup, ürkmeye başlıyorum. Kendime inancımın kaybolduğu fiyasko bir an işte... Beni yakamdan tutup, aşağı fırlatacak sanki.

"Her şeyi bırakıp, kaçıp gitmek kolaycılığına sığınıyorsun. Sen bu kadar zayıf bir kişilik değilsin. Canına kıyarsan, gideceğin yer mutlu bir refah ülkesi olmayacak.

Acılardan kaçarak kurtulamazsın. Ruhsal acıdan, fiziksel acı çekerek kurtulabilirsin. Fiziksel acıyı, ruhsal motivasyon ile hafifletebilirsin.

Tüm bu acıları niçin yaşadık? Her şeyin başında tüm planlarımızı felç etmek ve kendimize kıymak için mi? Bu kadar sığ olamazsın. Tüm bu yaşananların bir anlamı var. Tüm bunlar bir sürecin parçası.

Aileni terk et."

Ben zaten bir aile kavramına sahip değildim.

"Aileni terk et.

Geriye dönüp bakmana sebep olacak her şeyi geride bırak ve bir daha da geriye bakma.

Geriye dönüp bakmana sebep olacak hiçbir şeyi sahiplenme."

"Aile, kutsal bir kavramdır, diyorlar."

"Hiçbir kutsalı kendin yaratamazsın.

Kendi yarattığın günahın altında ezilme.

Şu etrafındaki insanlara bak; hepsi uzun bir organın etrafında pervane oluyorlar."

Gözümü açtığında, biri yüzüme bir sıvı serpiştiren, diğeri ise burnuma acımsı bir madde koklatan iki adam görüyorum. Bulanık görüyorum. Başımdaki adamları tanıyamıyorum. Biraz kendime geldiğimde, yukardan bana endişeli ve acıyan nazarlarla bakan iki orta yaşlı ve bir genç adam, iki yaşlı kadın ve üç dört tane de çocuk görüyorum.

"Yazık, ablası da bir ay önce intihar etmişti." "Kim bu ya, daha önce hiç görmedik." "Rukiye'nin oğlu, kimseyle konuşmaz, onun için pek kimse tanımaz." "Cezaevin-

den çıkmış, ailesinin başından da bela eksilmiyor yaa!" gibi diyaloglar dönüp duruyor aralarında. Derken komşu ufaklıklardan biri, elinde bir boş rakı şişesiyle yukarı çıkıyor. "Elbisesi de perişan. Kendini alkole vermiş." "Kardeşim içki de neyin çözümü olacak ki, neden böyle saçma işlere bulaşıyorlar." "Ailesi duymasın, Rukiye çok dindardır, üzülür buna" lafları dolaşıyor ağızdan ağza. İki adamın kolları arasında, dam merdiveninden inip, aşağı odaya geçiyorum.

"Evde sen tek kalma oğlum. Hepsi İstanbul'a gitmişken, senin yalnız kalman uygun değil." Bu sözler, aklıma telefon etmeyi getiriyor. Yatak odasındaki çekmecede bulunan cep telefonunu çıkarıyorum. Uzun zamandır kullandığım basit ve eski model bir mobildi bu. Şarjı halen bitmemiş, bir iki defa da annemden çağrı gelmiş. Arıyorum ve beni İstanbul'a çağırıyor. Evden çıkıp, bir bankamatik buluyorum. Otobüs bileti ve cep harçlığı için.

Dalgın ve telaşla geri dönerken, orta sınıf bir araba yanımda ağır ağır gidiyor ve kornaya basıyor. Ben farkında değilim. Zaten arabası olan bir tanıdığım da yok. Ancak, ısrarla kornaya basması, kafamı çevirmeme sebep oluyor. İyi giyimli ve tıraşlı bir adam, bana gülümsüyor. Tanıyamıyorum. Adam otomobilin camını açıyor ve samimi tavırla sesleniyor:

"Uyuyorsun birader, nereye yetişiyorsun böyle. Bu ne telaş, heyecan, hayırdır?"

Komiser Ümit Ertuğrul bu.

"Evet, Komiser Ertuğrul... Nereye gidiyorsun? Atla arabaya, götüreyim evine."

Onu gördükçe, hapiste yattığım bir ay geliyor aklıma. Kasılarak da olsa biniyorum arabaya. Komiser, biraz ötede aracı durdurup bakkala gidiyor ve elinde kola petiyle geliyor.

"Senin evde kimse yoktur. Bize çay hazırlayamazsın şimdi. Onun için tedbirimizi aldık."

Şaşırıyorum.

"Kimse yok mu? Nerden biliyorsun desem, ayıp etmiş olur muyum?"

"Bu işleri de bilmeyeceksek, neye yarayacağız" diyor.

"Meslek değiştirdin herhalde. Özel dedektif falan mı oldun? Ama Türkiye'de özel dedektiflik kurumu yasal değil. Ancak yapabildikleri; başka insanların özel hayatlarını, yine başka insanlar için incelemek, aldatma olaylarını takip etmek. Penis hafiyesi de denebilir."

Ümit, ironiden hoşlanıyor.

Yüzbaşı Ali Saip Lisesi'nin kapısı önündeki rampadan çıkıp evin önüne park etti araç.

Vay be, diyorum kendime. Hayatımda hiç, özel bir oto-

mobil ile evime gelmemiştim. Bana birden, enteresan bir özgüven pompaladı. Çevreye, komşu evlere daha bir rahatlık ile bakıyorum şimdi.

"Bir gün!" diyordu VV.

"Sadece bir gün. Sonra her şey normale döner. Sahip olduklarının; asla hayatını değiştirmediğini, ayağını yerden kesmediğini, damarlarına manyetik bir etki yapmadığını anlarsın.

O büyülü etkisinden bir veya iki gün sonra kurtulursun. Her şey o kadar kanıksanır ki, artık dünya ve diğer gezegenler ele geçirilse ve onlara hükmedilse bile, her şeyin ne kadar sıradan olduğunu, ilkel benliğin ne kadar umursamaz ve nankör olduğunu görürsün. Hepsi, çölde uzanmaya çalıştığın serap gibi aldatıcıymış.

Dokuz yaşındayken, hayatımda ulaşabileceğim en büyük idealin, vitesli bir bisiklete sahip olmak olduğuna inandım. Onunla tüm dünyayı gezeceğime inandım. Aldıktan bir hafta sonra depoya terk ettim.

Sonra bir bilgisayara sahip olmak istedim. Onunla tüm dünyaya açılacağıma inandım. Aldıktan sonra hiçbir şeyin değişmediğini anladım. Dünyayı ele geçirememiştim.

Genç bir adam olunca, bir arabaya sahip olmak istedim. Bana bir kişilik kazandıracağını sandım. Bana sınırsız

problemlerden başka bir şey kazandırmadı. Günümün önemli bir bölümünü o arabaya harcıyordum. Her sabah yağ ve suyunu kontrol etmek, bir çizik olup olmadığına bakmak, bir çizik varsa, üzüntüden kahrolmak, patlayan lastik, debriyaj ve balatalarıyla ilgilenmek, sık sık benzinciye ve tamirciye götürmek... Fark ettim ki ben ona değil, o bana hükmediyor. Ben ona değil, o bana sahip.

Her şey normalleşir ve sıradan hayatına devam edersin. Ama tüm bunları unutup, farklı hazlar ve kimlikler peşinde koşmaya başlarsın.

Hepsi; aslına ulaşamadığımız bir maddenin hayali ve elektrik sinyallerinden oluşan bir evren. Dokunduğunu sandığın, tattığını, işittiğini, gördüğünü sandığın o maddenin, aslında beyninde oluşturduğu bir elektrik dalgasından başka bir şey olmadığı gerçeği."

Evime bakıyorum. Burası duvara yaslanmış iki sap yastık ve bir kilim, bir adet divan, küçük, eski bir televizyonun yerleştirildiği basit bir masadan ibaret. Damlayan sular yeşil bir küf aksesuarı yapmış tavana. Duvarın sıvasının, baştan savma yapıldığı belli. Üzeri kireç ile badana yapılmış, ancak kendisiyle barışık insanların, misafirlerine karşı rahatsız olmayacağı bir ortam burası. Şimdi, Ümit'in neden burada olduğunu öğrenmeliyim.

"Polislerden nefret etmiyorsun değil mi?" Sessizliği Ümit bozuyor.

"Hayır, asayişimizi temin eden bu cefakâr insanlara her zaman minnet borçluyuz. Bazen yanlışlara düşseler de." Son imalı cümlem üzerine, Ümit kaşlarını kaldırarak süzüyor beni.

"Ben senin daha ilk günden, delikanlı bir çocuk olduğunu biliyordum. Biz polisler iyi adam ile kötü mahlukat arasındaki farkı ayırt edebiliriz. Ablanın vefat ettiğini öğrendim. Zor günler geçirdiğinin farkındayım. Senin hiçbir zaman bir bataklığa saplanmanı istemem."

"Delikanlı bir insan olduğumu idrak etmenin bedeli, bir ay tutuklu kalmak mı?"

"Bak delikanlı, biz polislerin kimseyi tutuklama gibi bir yetkisi yok. Senin tutuklanmanı isteyen savcı ve kararı veren de hâkim. Ancak nedense biz polisler her zaman hedef tahtasına oturtuluruz. Televizyonlarda görmüşsündür; dokunulmaz bir sürtük, başkomiseri tokatladı. Hiçbir yaptırım ile de karşılaşmadı. Sen, Savcı Malik ile oturup konuşamazsın bile. Ama ben, bugün beni ağırlaman için sana bir fırsat tanıdım. Emniyet, her zaman belanın ve kaosun içindedir. Buna rağmen insanlar bizi şamar oğlanı yapmak için bahane kollarlar." Sonra da fısıldar gibi, "Ben her zaman seni korumak istedim. Kadri can, şu saçlarım otuzlu yaşlarımın başında dökülüyor.

Kutsal görevim yüzünden on yıl erken yaşlandım. Şu Bahçelievler hadisesi ve kopuk kol cinayeti, kesinlikle bu dört şahısın kodese tıkılmasıyla noktalanacak basit bir iş değil. Başka kişiler de var.

Seni çok seven birileri var, Kadri. Eğer öyle olmasa, seni ardı sıra takip edip, tehlikeyle karşılaşacağın zaman da ortaya çıkar ve silah kullanabilir miydi? Mesela sen bu esrarengiz adamı çok iyi tanıyorsun."

Ümit, kahraman olmaya heveslenen, akademi mezunu genç bir komiser. Bir olasılık, Komiser Kolombo olmayı hayal ediyordur. Şimdilik, sinekten motor yağı çıkarmak istiyor.

"Saçma sapan şeyler söylüyorsun. Sen benim bir katil olduğumu itiraf etmemi bekliyorsun ve cezaevine hükümlü girene kadar da peşimi bırakmayacaksın. Abes şüphelerin yüzünden savcının aklını çelip, bir ay mahpus olmama neden oldun. Şimdi ise zarf atarak, ağzımdan laf almaya çalışıyorsun."

Onu gereksiz yere suçluyorum. Hapse girmemi VV istemişti.

"Hayır, hayır, güzel kardeşim... Ben senin kesinlikle bir suçlu olduğuna inanmıyorum. İçeride kaldığın bir ay boyunca ne kadar üzüldüğümü, sanki bunlara ben sebep oluyormuşum gibi vicdan azabı çektiğimi, bile-

mezsin." Bir süre suskun kaldıktan sonra devam ediyor. "İbrahim Kaçkın seni seviyor. Duygularını gizleyemediği gibi sırlarını da gizleyemiyor. Kurtarıcının, İbrahim olduğunu söylesem?" Göz kırpıyor bana. Bir an her şeyin çorap söküğü gibi açığa kavuşacağını tahmin ediyor.

"Abesle iştigal ediyorsunuz" diyorum, sigarayı yaktıktan sonra. "O vasıfsız adamdan beklemeyeceğim bir çılgınlık bu. İbrahim'i iyi tanırım. Saçımı kestirmek dışında başka hiçbir beraberliğimiz olmadı şimdiye kadar. Samimiyetimiz oradan gelir."

"Sen çevrendeki potansiyelleri fark edemiyorsun, Kadri!"

"Bir vakayiadiyenin ardında böyle komplo teorileri araman, bana kahramanlığa soyunmak gibi geliyor."

"Peki, kendisi bunu itiraf ettiyse?"

"Kurtarıcımı görmeyi çok isterim. Beni bundan mahrum bırakmayınız, sayın komiserim."

"Bu konulara girmeye hiç niyetim yoktu. Ama insan merak etmiyor da değil. Elbette, o şüphelinin berisinde bir suç olayı tespit etmiş değiliz. Sadece bir meraktı bu. Şu an karşında bir komiser olarak değil, 'arkadaşın Ümit' olarak bulunuyorum. Neyse geçelim bunları. Bir yolculuk var sanırım. Yoldaki telaşlı halini görünce bu tahmine vardım."

Benimle neden bu kadar ilgileniyor bu polis? 'Sen çevrendeki potansiyelleri fark edemiyorsun!' O halde kendisi fark ediyor olmalı ve benim potansiyelimi fark etmiş. Dolayısıyla bir keşif turuna çıkıyor olmalı. Potansiyel bir suçluyu, teröristi; daha doğmadan avlamak veya kıstırıp, mesleki bir başarı elde etmek. Ancak, işe sivil halde bile karışarak, bir nevi egosunu tatmin etmek istiyor. Bu tip insanlar, ellerine geçen yetkiyi hoyrat ve acımasızca kullanırlar. Çok çabuk değişime (tabii ki olumsuz yönde) ve evirilmeye müsaittirler. Her an bir başkasının borazanını ağzına alabilecek, laçka bir kişiliğe sahiptirler. Mesleklerine ve işlerine tapacak derecede bağlılık gösterip, kralcı bir yaşam tarzını benimserler. Mesai saati bitse dahi ofiste uzun saatler çalışabilir, çoğu zaman ev ile işyeri dışındaki adresleri, yol tariflerini unuturlar. Yükselene kadar, üstlerine bir fino gibi itaat eder, yükseldikleri zaman da astlarına zorbalık yaparlar. İşte, ilk bakışta yaptığım bir Ümit Ertuğrul analizi. Güya, benimle ilgilenmeye gelmiş gibi görünen, aile sorunlarımızı dert edinen duyarlı, otorite sahibi bir insan.

"Ben İstanbul'a gidiyorum. Söylemek istediklerin bittiyse, yola çıkabiliriz. Otobüsün kalkmasına bir saat var. Gitmem gerekiyor."

"Kendine dikkat etmeni öneriyorum, dostum. Başına

bir şey gelmesini istemem. Saygıdeğer annenin halini vahim gördüm. Lütfen onu üzecek davranışlardan kaçın."

Çantamı hazırlayıp, terminale gidiyorum.

Yine uyuyamıyorum, bu osuruk kokulu havasız otobüs ortamında. İçerinin hava almaması için özenle yalıtılmış bu şehirlerarası otobüsün asimetrik koltukları, bana Urfa-İstanbul arası, on sekiz saatlik bir işkence ziyafeti sunuyor. Terminale indiğim zaman, şiddetli bir baş ağrısı hissediyorum. Allah kahretsin! Bir uçağa binmek gerekiyordu. Küçük bir tabutta mı geldim ben buraya?

Bayrampaşa terminalindeyim. Aslında, buraya kocaman bir tabela konmalıydı. "Kargalar Cenneti ve lümpen cehennemine hoş geldiniz." Esenler manzarası, ilk bakışta insanın gözüne ruhsuz, şekilsiz, şahsiyetsiz beton binalar örneği çarpıyor. Yarım saat önce geçtiğimiz Fatih Sultan Mehmet Köprüsü manzarası da İstanbul'du, burası da. Ama burada ayrı bir gezegenden gelen insanlar yaşıyor sanki.

Taziye evindeyim. "Nasıl oldu?" diye soruyorum.

"Banyo yapıp, tırnaklarını kesti. Son gün hiç konuşma-

dı. Mutfağa gitti. İki dakika sonra aşağıdan panik içinde bağrışmaları duyduk." Büyük kardeşim Kasım, annemin duymayacağı bir şekilde fısıldıyor.

"Yerde yatan kafası patlamış bir insan bedeni... Bu kardeşimiz olunca, insanın nasıl dehşet içinde kalacağını tahmin edersin."

Gözlerim doluyor ve yutkunuyorum. Daha merdivenden çıkarken buruk bir acı hissetmiştim içimde. Her şey, etrafımdaki her nesne, her fotoğraf, her enstantane acı çektiriyor.

"Duygusallık" diyor VV. "Romantizm denen adilik. Algısal sıçıcılık. Gözünü kapatır, dünyayı kendine gece yaparsın. Güneş hâlâ orada durur. Gözünü kapattığın için batmaz. Karamsarsan dünyayı kara görürsün."

Veli'ye cevap vermek zorundayım:

"Karanlıktan beslenir, aydınlık solurum. Zifir, ab-ı kevser gibidir. Gece hayatının dipsiz kuyularında debelenir, coşkun dalgalarında boğulur, bendini çiğneyen gerilimlerinde savrulur, coşarım. Bazen bir ormanlıkta kaybolur, bir mağaranın dehlizlerinden çıkar, yolumu bulurum. Umudun pembe tablosundan, hülyanın tatlı uykusundan değil, acı gerçeğin hazin tablosunda, sefaletin elim yorgunluğunda dinlenir, karamsarlığın uyaran tokadıyla irkilirim. Gecenin koyu karanlığı mahzenim,

gündüzün göz kamaştıran ışığı firarımdır. Karanlıktan beslenir, aydınlık solurum. Ben yarasayım."

"Aferin sana, romantik ebleh!

Umut, insanın hayatını ipotek altına alır. Esaretin bedeli umuttur. Andy Dufresne, hapisten kurtulacağı umudu ve inancıyla 17 yıl boyunca çekiçle odasının duvarını kazdı ve özgürlüğüne kavuştu. Peki, ben olsam ne yaparım? 17 yıl umudun peşinden sürüklenmektense, ruhumun özgürlüğüyle müebbedimi yaşarım."

Aile olgusundan da nefret ettiğimi hissetmişimdir hep. Eskiden, sofrada ekmek yerken bile, annemin kahır dolu yüzünü görürdüm. Ekmeğin arasına çay şekerini fazlaca koyduğu için Mukaddes'e çıkışmıştım da annem "Arasına konacak katık mı var, ne diye konuşuyorsun!" diye kızmıştı... Ahh! Neden o lafları söyledim? Nasıl dedim ben onu!

"Senin hiçbir şeyin yok!" diye bağırıyor bana VV.

"Evet, hiçbir şeye sahip değilim."

Veli, gülüyor. Lafının esnekliğinden yararlanıp, istediğim gibi çevirdiğim için.

"Kış günü battaniyeye sarınarak ısındığımız günlerdi" diyorum.

"Eksi derecede, parkta, bir bankın üzerinde, ellerini ka-

sıklarının arasına koyarak uyumaya çalışanları düşün..." diyor. Haklı.

Yavan ve katıksız ekmekten doymadığım için bir parça daha isteyince, babamdan azar işittiğim anlar...

"Günde 1 dolara çalışan üçüncü dünya ülkesi insanları..." diyor.

Ailede sadece tek çocuk olacaktım, bu kadar yoksulluk çekmeyecektim belki. İntihar etmiş bir abla, delirmiş bir abi, boşanmış ve bir çocuğuyla geri dönmüş bir dul kız kardeş, kazandığı maaşın yarısını ailesine ödemek zorunda kaldığı için; ailesiyle göbek bağını kesemeyen ve sınıf atlayamayan ve sonrasında işini kaybeden Kasım... Olmayacaktı. İşte bu dertlerin hiç biri olmayacaktı. Belki de tek çocuğuna daha şefkat ve ilgiyle bakacak bir baba olacaktı. Annem her gün dayak yemeyecekti. Ölümcül hastalıklarla boğuşmayacaktı. Zayıflamış ve gitgide çürümüş bir anne yerine, daha mutlu bir anne fotoğrafı görecektim karşımda...

VV diyor ki; "Ya da, kupkuru zenci bir anne görecektin. On yedi kardeşinle bir odada tıkılarak uyuyacaktın."

Ama belki de bir piç kurusu gibi şımarık büyüyecekti Kadri... Ama varsın, piç kurusu olsun. Delikanlı ve erdemli bir insan olarak hep kaybetmişti. Toplum, hep Kadri Maraz'ları dürüst, değerleri olan, erdemli bir in-

san olduğu için lanetlememiş miydi? Belki de piç kurusu bir insan salyası olarak daha fazla itibar görecekti. Telefonunun rehberinde yüzlerce insan numarası olacak, sürekli birileri arayacaktı. Arkadaşları onu soracaktı, fikrini alacak, değerli biri olduğunu hissettireceklerdi. Görev vereceklerdi, sevdiği işlerde çalışacak, büyüdükçe büyüyecek, doruğa ulaşacaktı. "Seni seviyorum" diyecek, yanağına bir buse konduracak kız arkadaşları olacaktı, sevgilisi olacaktı. Belki de arabası olacak, nedense semtin hep en uzak ve ücra köşesinde tutulan evine, ayağında nasır çıkartacak kadar yürümeyecekti. Ne kadar mümtaz, seçkin orospu çocuğu varsa, etrafında pır pır pervane olup, yalakalık yapacaklardı. Egosu pompalanacak, kıçı gökyüzüne değecekti.

"Tüm saydığın o erdeme ait vasıfları, bir orospu çocuğu olma karşılığında ihaleye çıkarmak mı istiyorsun?" diyor Veli Ventura.

"Böyle bir şansın yok dostum. Sen seçkin birisin. Acıyla olgunlaşacaksın. Bedensel haz pezevengi olmayacaksın. Sana bu seçeneği vermeyeceğim.

Aileni terk et. Onları daha çok sevmek istiyorsan, onları terk et.

Uzaklık, büyük sevgileri yüceltir. Yakınlık ise yok eder.

Arkanı dönüp baktıracak her şeyi terk et."

İçim parçalanıyor. Sonsuza kadar yok olmak istiyorum. Bu kahredici bunalımlarla boğuşurken, artık içimi boşaltacağım sırdaşlardan, can sıkıntımı yok edecek bir sevgiliden çok kederlerimi kamçılayan ailemle yüzleşiyorum.

"Tanrınla konuş" diye emrediyor Ventura.

Balkona çıkıyorum. Gökyüzüne bakıyorum.

"Neden göğe bakıyorsun?" diye bana kızıyor Veli. "O her yerdedir. Sen onun içindesin."

"Neden Allahım, aklıma hep trajediden başka bir şey gelmiyor? Şöyle bir saniye de olsa hiç mutlu olmadım mı acaba? Neden her şey, hep istemediğim gibi oluyor? İstemediğim şeyleri istediğimde, yine tersi olsa ya. Hayır, illaki hüsran ve keder, elem ve kasvet, çile ve ıstırap, karamsarlık ve yoksunluk, kahır ve felaket... Tüm arzularım hep aksi istikamette gerçekleşmek zorunda mı? Allah'ım! Sana isyan etmiyorum. Ama bir ışık ver yüce ilahımız... Bizim için her zaman hayırlısına hükmeden yalnız sensin. Benim mercimek tanesi kadar aklım, zekâm bu hikmetleri kavramaya yetmiyor. İstikametinin nasıl hayrıma olacağını bilemediğim bu felaketlerin sırrını algılayabilmem için bir ışık göster Allah'ım. Yüce Yaratanımız, elim ayağım ve her organım sağlam. Benden bunu esirgemediğin için sana hamt ve şükür ederim.

Bunları anlayabildiğim gibi, içine düştüğüm keder ve buhranı anlayabilmem için de bana izan ver, bir ışık ver."

"Allah kahretmesin seni! Neyin var? Bir arabesk romantizm içinde debelenmek mi istiyorsun? Siktir git şuradan!"

İçeri giriyorum. Kafam çok karışık. Tasarlanan planlar var, bir yandan da ince ve duyarlı bir yürek... Duyumlarımın hassas dengelerini gözetmek zorundayım. Acıya ve vicdan azabına ne kadar dayanabileceğimi düşünüyorum. Derisi kalın ve acımasız biri olmayı çok isterdim. Ama böyle yıkılarak, iç dünyada kaos yaşayarak, nasıl o planları yapabileceğim? Ablamın ölümü değil ama intiharı çok etkilemişti. Ancak bu etki de sadece bir gün sürmüştü. Çok mu insafsızlaşıyorum?

Bir barakada, çöplük içinde yaşarım ama... Ya hayalime yine annemin çukurlaşmış gözleri gelirse? Sanrılarıma girer, "Neredesin oğlum" derse? Yine her zamanki gibi sırtını duvara yanaştırarak bağdaş kurup, elleriyle dizlerine vurur, ağlarsa? Buna tahammül edebilecek miyim?

"Sen romantik ve işe yaramaz bir boksun" diyor VV.

"Bir acıma duygusu vardır, bir de acınacak insan olma durumu. Duygusallar; merhametli gibi görünürler ama ikinci türe girerler.

Önünde bir insan yaralanır. Müdahale etmek yerine krize girer. Yardım edebilecek durumdan, yardıma muhtaç hale gelir.

Zayıf karakterli bir insancık olacaksan; evlen dandik bir kızla, bol bol çocuk yap, her gün onunla oyna, rezil işinde aşağılık yaratıkların boyunduruğunda ömrünü heba et. İstediğin böyle bir yaşantı ise, toplum zaten hazır, böyle bir rol modeline. Bu tür insanları, sürü psikolojisi çok sever.

Ama istediğin, zincirlerini kırmak ve canavarlaşmaksa, işte o zaman duygusal sünepe psikolojisinden kurtulmalısın."

Saçıma biraz jöle sürüyorum ve "Ben akşam gelirim" diyerek, ailemle vedalaşıyorum.

İETT durağına yetişip, Taksim'e giden otobüse atlıyorum. Sıkışan trafik, aslında İstanbul'a ne kadar arter, duble yol, yeni toplu ulaşım araçları yapılırsa yapılsın, bir o kadar artan nüfus ve araç sayesinde hiçbir şeyin değişmeyeceğini gösteriyor. Beş yıl sonra uçta dolaşanlar ve toplum kaçıkları kulübü Taksim; bambaşka bir galaksi gibi karşılıyor beni. Selam uzaylılar, emocular, black metalciler, gotikler, göbekten piercingliler, travestiler, Batı Roman müziğine bayılanlar, gözlüklü ve güzel, kıvırcık siyah saçlı entelimsi kızlar, fraklı ve beyaz sakallı sarhoş İskandinav konsoloslar; ben dostum. Galatasaray Lisesi, üzerimdeki

dehşetli manyetik etkisiyle, bazen akşamüzeri buradan çıkan bir liseli olduğumu hayal ettiriyor. Ne güzel bir hayat değil mi? Çıkışta Starbuck'a mı gidilse, Gloria'ya mı? Asmalımescit'e mi takınılsa, Kumbaracı yokuşundan aşağı, Tophane'ye doğru biraz yaramazlık mı yapılsa?

İstiklal Caddesi kalabalığının arasında yalnız olmak kadar buruk bir his yok. Karnım acıkıyor, gözüm ucuz yemek satan bir büfe veya börekçi arıyor. McDonalds'ın fiyatlarına gözüm ilişiyor. Başka bir lokanta kalmamış gibi. Parlak, ışıltılı mekânlar, janjanlı dekorlar. Tamamen aldatmaca bir kurgu. Giriyorum içeri. Tamamı İngilizce yazılı 'board'lara bakıp, hiç birini telaffuz etmeye cesaret edemiyorum. Satış elemanı olan tıknaz kızdan bir mönü istiyorum. Kız bana, anormal bir şey istemişim gibi bakıyor ve sonra kasanın altındaki birkaç eşyanın içini kurcalayıp, karton bir liste veriyor. Evet, burası için gayet tuhaf bir insan olduğumu o an fark ettim. Fast-food restoranından bir hamburger ısmarlamayı bile elime yüzüme bulaştırıyorum. Minik ve yuvarlak etli ekmek ile bir bardak kola alıp, üst kata çıkıyorum. Bu minnacık yemek için ödediğim paraya bak!

Yukarı katta, Liseli kız-erkek grupları, pürneşe muhabbete vermişler kendilerini. Bir yabani gibi, köşede duran boş masaya oturuyorum. Güzel ve bakımlı genç kızlar, bunlarla gayet mutlu zaman geçiren erkekler...

Arzu. Beni terk etti. Onsuz geçen bir yıl. Zaten o, be-

nimle hiç olmadı ki. Bir karelik bir hayaldi benim için. O varken rüyası ile yaşadım. O gitti, hayali ile kahroldum. Bana gülümseyen tek kızdı. Bana "Görüşürüz" diyen tek kızdı. O gerçekten var mıydı, yok muydu? Şimdi onu düşünüyorum da, sanki böyle biri hiç olmamış gibi geliyor. Geçmişe dair her şey, sanki bir rüya. Öyleyse bu neyin tortusu? Cesedimde duran bu enkaz, hangi esere ait?

Çıkıyorum buradan dışarı

Gözüm kafelere, bar ortamlarına takılıyor. Seyretmeye doyamayacağım güzel kızların karşısına, göz göze, el ele oturmuş labunya erkekleri görünce, neye isyan edeceğimi bilemiyorum. Bu erkeklerden biri ben, o kızlardan biri de Arzu olabilirdi. Acaba bu kadar güzel bir kızı elde etmek için, bu hayatta ne gibi bedel ödemişler? Hele şu yolda öpüşenlere bak! Ya şu küçük sürtük... Erkeğini yiyecek adeta. Yanağını emer gibi öpüyor. Ne vermiş o pezevenk kendisine, merak ediyorum.

Bir başıboşluk hissediyorum. Bir serbest bırakılmışlık. Ama ne? Sanki... Biri beni kontrol ediyor, beni gözetliyor. Bu serbestlikten, boşluktan rahatsız oluyorum. Bir şeyler ters gidiyor galiba... Evet, çözüyorum. Telefon çalıyor. Arayan Veli Ventura.

"Derhal buraya gel!"

Poligondayız. "Silahlarla aran iyi mi?" diye soruyorum, Veli'ye. Cebinden bir kâğıt çıkartıyor.

"Zırhlı Birlikler Tümen birincisi."

"Neden toplu tabanca?"

Revolveri bana doğrultuyor. "Bu bir bireysel silahtır. Çatışmada kullanamazsın. Seri atış yapamazsın. Altı mermi vardır ve tekrar mermi doldurmak zordur. Ancak, nokta atışı için idealdir. Tutukluk yapmaz. Mermi patlamazsa, ardından ikinci fişek ateşlenebilir. Namluda sürülü bir mermi her zaman hazırdır. Namlu sabit olduğu için isabet oranı yüksektir." Sonra, kemerinden, şarjörlü bir tabanca çıkarıyor. Seriye takıp, hedefe sıkıyor.

"Ama bu benim işime yaramaz. Toplu tabanca ile bunu yapamazsın." Bana dönüyor tekrar. Elime revolveri tutuşturuyor. "Sık."

Bu hafif ve iki parça metalden oluşan revolverin zevki, hiçbir şarjörlüde yok. Sıkarken, mermi silindirinin dönüşünü hissediyorsun. Horozu kaldırıyor ve nişanlıyorum. 12 ile 11 arasındaki yayı elli metreden deliyorum.

"İlk defa eline silah almış biri olarak harikasın" diyor.

"Tabanca benim işime yaramaz" diyorum.

"Öyleyse ne istiyorsun?"

"Sıkılıyorum."

"Ne hissediyorsun?"

"Buhran, acı, derin boşluk, terk edilmişlik, hüsran, bunalım."

"Hep soyut kavramlar."

"Somutu inkâr eden sensin."

"Hayır, inkâr etmiyorum. Reddediyorum. Olan bir şeyi kabul etmezsen; bu inkâr olmaz. Sen yoksun, ben yokum. Hiçbir şey yok. Her şey bir hayal."

"Tüm bu ıstıraplar, bir hayal uğruna mı şimdi!"

Veli, şarjörü boşaltmaya devam ediyor. "Tüm bunlar, beyninin sana oynadığı bir oyun."

"Beyin, cansız bir varlık. O yönetilmeye muhtaç."

Veli Ventura, gülümsüyor. Bu fikir hoşuna gitmiş olmalı. "Sübliminal mesaj...

James Vicary bir deney yapmıştı. New Jersey'deki bir sinema salonunda *Picnic* adlı filmin gösterimi sırasında tachistoscope cihazıyla ekrana bazı yazılar yansıttı. Film süresince, her 5 saniyede bir flaş şeklinde patlayan bu mesajlarda 'Aç mısın?', 'Kola iç, patlamış mısır ye!' yazıyordu. Saniyenin üç binde biri kadar kısa bir süre

sinema perdesinde göründüğü için mesajları kimse fark etmedi. İzleyicilerin hiçbiri bu mesajları bilinçli bir şekilde algılayamadı, ancak bilinçaltları ikna oldu. Sonuçta patlamış mısır satışı yüzde 57,8, kola satışı yüzde 18,1 oranında arttı.

Beynin, senin görmediğini sandığın hayalleri görür."

"Beni kurtar Veli. Lütfen beni kurtar."

"Seni kurtaracak reçeteyi yazdım. Soyut acılardan kurtulma, fiziksel acıyla tanışmaktır. Ama seni özgür bıraktıkça, yine kendi kaşıdığın yaraların sancılarını çekiyorsun."

"Kurtar beni Veli Ventura!"

Silahı bana doğrultuyor. "Bir kaşkaval gibi yaşamaya devam edersen, sonunda kafana sıkacağım."

Mevzinin arkasındaki sandalyeye çöküyorum.

"Ne istiyorsun benden?"

Veli diyor ki; "Bir aidiyet krizi yaşıyorsun. Kaybettiğin kimliğini arıyorsun ve başka kimlikler edinmeye çabalıyorsun. Kayıpsın. Gençlik bunalımından daha derin. Yolunu arıyorsun ama pusulan yok. Üstat arıyorsun ama rehberin yok."

Arzu beni terk etti.

Veli, öfkeli bir şekilde, iki eliyle kavradığı kabzayı hedefe odaklayıp, bir kere daha sıkıyor ve bana sesleniyor.

"Onların hepsi birer bağırsak. Bunu sen de biliyorsun. Hepsi birer bok deliği...

Ben hiç âşık olmadım. Nilüfer'e âşık olduğumu sanıyordum. Yanıldığımı sonra anladım. Ben onu sahiplenmek istiyormuşum. Ona dokunmak, güzel sözler söylemek, kalçasını mıncıklamak, saçını elime dolayıp çekerek, kafasını yastığa vurmak... Bir hastalıktı Nilüfer. Ama Nilüfer hastalığı, Meltem'i sikince geçti.

Sandım ki, Meltem'e âşık oldum. Hastalıktan kurtulmak için, Betül'ü ağıma düşürdüm ve Meltem'den kurtuldum. İşte o zaman özüme dönmüş oldum. Tüm bunlar, iki bacak arasındaki kıskacın beynimi içine alan bir büyüsüymüş.

Aşk, bir ay süren bir büyüdür. O büyüden evlenince kurtulursun. Yanılsama ve gözbağcılık ortadan kalkar.

Onların birer bağırsak olduğunu artık anlamışsındır.

Sen, acıyla yaşamayı kanıksamadığın zaman işte bu sancılarla karşılaştın.

Manifestosu zevk için yaşamak olan hedonist ve sapık bir nesil türedi. Bir insanın hayvandan ayrılması için, kendine ait erdemlere sahip olması gerekir.

Amerikan tarzı bir mutfak, pahalı mobilyalarla döşeli bir stüdyo daire, avon kataloğundan fırlamış bir yosma. İşte bir hedonizm mabedi. Modern insanın mutluluk algısı. Sinemada öğretilen objeler, bizi bu seraplarla yetiştirdi.

Ben en çok onların tuvaletteki hallerini merak etmişimdir. Mesela ıkına sıkına sıçmalarını, sifonu çekmelerini, koku için sıkılan parfümleri... Sevgililerimi tuvaletteyken dikizlemek istemiştim hep. Ama bir türlü becerememiştim. Bacaklarını tıraş etmeyi önerdiğim zaman, benim fetişist bir deli olduğumu söylemişlerdi.

Boşalana kadar bir zevk makinesiydiler. Sonra da bir tutam et."

Kabataş'tayım. Düşünce üretiyorsun. Sadece düşünüyorsun. Etrafına bakıyorsun. Tekrar düşünüyorsun. Boğaz'a bakıyorsun, sahile bakıyorsun, insanlara bakıyorsun, çiftlere bakıyorsun. Sonra da kafelerin camından yansıyan suretine bakıyorsun. Katil. Mutlu çifti görüyorsun. Biri, ensesinden giren bir mermi ile burunlarından itfaiye hortumu gibi boşalan kanlarla kafası masa üzerine düşüp, ölüyor. Diğeri de ömrü boyunca kâbus görüyor. Sonra bankanın camından yansıyan suretine bakıyorsun. Katil. Büfenin yanından geçerken, gözün gazete standındaki mizah dergisine takılıyor: *Otisabi.* Yalnız ama yalnızlıktan hoşlanmıyor. Kendine kadınlar buluyor. Nasıl buluyor? Bilmiyorsun. Biraz yürüyor, Bahçe-

şehir Üniversitesi'nin kafeteryasından yansıyan suretine bakıyorsun. Katil. Düşünce üretiyorsun. Sadece düşünüyorsun. Nefret üretiyorsun. Düşüncelerin, beyninle savaşıyor. Omurilik beyinde başlar, omurilik soğanından gelen refleksleri kontrol eder. Düşünüp, strese boğuldukça, vücut direnci zayıflıyor ve çikolataya ihtiyaç duyuyorsun.

İlerliyorsun. Ortaköy sahili. Büyük Mecidiye Camii'nin yanı başı. Bir ayyaş, elinde bira şişesiyle yere çökmüş ve hayali sevgilisine name öttürüyor. Kendisini terk eden sevgilisine ağıt yakıyor. Yanındaki etraf yalakası mazbut tip, kendisine sigara uzatıyor. Elime bira alıp, ayyaş numarası yaparak Arzu diye sayıklasam... Yemezler.

Yürüyorsun. Önümde benden on santim uzun, etli butlu bir adam, geniş omuzlarını sallayarak, çalışmakta olduğu banka şubesine gidiyor. Onu önünde ölürken ve sana yalvarırken hayal ediyorsun.

Veli, elindeki şarjörlü tabancayla seri atış yapıyor ve diyor ki;

"Basit bir insancık olarak yaşayacaksın. Ve hayatının sonuna değin kaderin değişmeyecek, bir hiç olarak öleceksin. Sıradan insanlardan biri gibi, ama ruhsal ve zihinsel bir yapıda onlardan daha feci bir yaşantı, ayağına bir pranga gibi takılacak; mutsuz, çapaçul bir ömür sürecek, evrende hiçbir iz bırakmadan geberip gideceksin.

Bir istatistik olarak kalacaksın. Kimse adını bile anmayacak. Minik bir miktar maaş ile geçim sürecek, önüne ne konursa onu zıkkımlanacak, zevksiz, tatsız, rezil, bayağı bir halde bu âlemdeki miadını dolduracaksın. Hep başkaları için yaşayacak, onların çıkarı için çalışacak, onlara hizmet edecek, payına ne düşerse razı olacaksın. Dünyayı yöneten seçkin kimselerden değil, ayaktakımı ve itaatkâr devasa kitleden biri olarak kalacaksın. Şu etrafındaki insanlara baksana! Hepsi senden şanslı! Sen asla onlar gibi olamayacaksın. Bak; sevgilileriyle kafede ne güzel de zaman geçiriyorlar. Sen lümpen proletaryasın. Bir üniversite bile bitiremedin ve mutlu bir yaşamı hak etmedin. Ayrıca, aynadaki şu iğrenç suratına bak! Yalnızsın, kimsenin seni umursadığı da yok! Gökten bir şua beynine inip, olağanüstü bir devinim ile mutasyon geçirmedikçe de, kaderin bu yönden asla şaşmayacak. Bir defa, tekrar ilkokul kitaplarını baştan sona okumaya, çalışmaya başlasan dahi, sende onların dünyasını, birikimini kaldıracak bünye, beyin yok! Sen zekâ olarak kör bir mahluksun! Kafan çalışmıyor. Yeteneksiz bir nanemollasın, değimsiz bir kısırsın.

Böyle mi ölmek istiyorsun?"

Babam, toplum düşmanı bir adamdı. Bize toplum düşmanı olmayı öğütlemedi ama onun genlerini taşıyorduk. Ben onun bir günahıydım.

Katil olduğuma işte o an inandım. Çünkü ben artık bir

hiçtim ve bunu kabullenmem zordu. Adi bir lümpen gibi yaşamam, ölmemden daha beterdi. Biri beni öldürmedikçe de, ben öldürmek zorunda kalacaktım. Bu yaşamda olmak istediğim en son şey, bir istatistik olarak yaşamaktı. Sürünün istatistiğinden daha fazlasını vermek istiyordum bu ömre. Sayısal nicelikten daha fazla bir yer kaplamaktı amacım. Ancak amaçlarımdan çoktan çıkmıştım.

Tek amacımız, yarak aletinin ucuna daha büyük hazlar sunmak ve bağırsak sistemimizin kusursuz çalışmasını sağlamak. Bu kadar sığ bir yaşamın başka amaçları da olmalı. Bu yaşam bu kadar hedefsiz olamaz. Hepimizi aynı delikten çıkarıyorlar ve dışarı salıveriyorlar. Hepimiz ortalama aynı hedeflerle ve mottolarla yaşıyoruz ve bizi o delikten çıkaran güç, bu sefer de toprağın altına gömüyor.

Arzu'ydu kanıma giren. Beni metropolün havası bozmuştu. Kalabalıkların arasında modern yalnızlıktan öte, yarım kalmış umutlar, tökezlemiş hayallerdi kahredip geberten. Arzu... Kabuğumu o soymuştu. Yalancı bir serap gibi görünüp kaybolmuştu. Duygularımı çiğnemiş, hallaç pamuğu gibi atmış ve arkasına bakmadan gitmişti. Geride bıraktığı perişan ve sersem ruhtaki keşmekeşi düşünmemişti. Çünkü o bir kadın cinsiydi ve insandı. Tüm insanlar gibi o da bir insandı. İnsanlığını yapmıştı. Yasak elmayı yiyen de insandı, ilk cinayeti işleyen

de onun oğluydu. Bizler de onun oğluyduk. Allah bize "unutkan, nankör" anlamına gelen "insan" unvanını vermemiş miydi? Günahkârlık, hamurumuzun birlikte yoğrulduğu bir mayaydı.

"Seks, tüm insanların ortak dinidir" diyor Veli Ventura. "Cinsellikten bahsedince şeytan görmüş gibi kaçan sofuların, kendilerini hadım ettiklerini, yemeklerine şap kattıklarını mı düşünüyorsun? Öyleyse bu dörder kadınlar, dokuzar çocuklar neyin nesi?

Kendimize penisten putlar, vajinadan mabetler inşa ettik. Seksi de onun kutsal ayinlerine dönüştürdük.

Bir nesil, televizyon izleyerek büyüdü. Onları idol belledi. Reklamlarda gördüklerini aldılar. Onların yaşam tarzını benimsediler. Onlar gibi yaşadılar.

Kendimize sevgililerimizi tanrı olarak seçtik... Tanrısız ve duasız hayatımızı onlarla metafizik boşluktan arındırdık. Pisliklerimizi boklu suyla yıkadık. Sevgililerimize taptık.

Sevdiklerimizi, boyunlarını kütüğe koyup, kurban edemedik. Onun yerine, onların uğruna tüm değerlerimizi, yargılarımızı, prensiplerimizi feda ettik. Allah; 'Beni daha çok sevdiğini ispatlaman için, çok sevdiğin İsmail'in kellesini alacaksın' demişti.

Bizler, günde sekiz saat televizyon izleyen ve embesilleş-

me hızında kendimizle yarışan bir nesiliz. Yaşamın derinliğini, kaygan bir deliğin sığ derinliğinde arayan bir döl beyinlileriz."

"Üstat" diyorum. "Neyi emrediyorsun?"

"Öldüreceksin!"

Onu lise bahçesindeki ilk görüşüm ve orada başlayan tılsımlı bir serüven...

Veli Ventura, ekose ceketinin altındaki gri gömlek, beyaz çizgili siyah pantolon ve lacivert kravat ile halen gözümde canlanıyor. O zaman, uyduruk TV gençlik dizilerindeki otuz yaşında liseliler(!) gibi sırıtsa da kimse ondan şüphelenmezdi. 23 yaşındaydı, kendisini 19 diye takdim ederdi. Veli, ben okulun arka tarafında gül yaprağı yiyerek açlığımı bastırmak üzereyken, bana diyordu ki; "Senin keşfedemediğin çok müthiş yeteneklerin var. Çapın, kalibren, zekân, kabiliyetin, bu okuldaki hiçbir lümpen zirzopta yok. Sen asla, okulun ücra bir köşesinde gül yaprağı yiyerek açlığını bastırmayı hak etmiyorsun, sen çok daha ileri düzeydeki konumlara layıksın. Ama bunun farkında değilsin ve kendini öğütmeye çalışıyorsun. Kafanı kaldır ve etrafına bak, benliğindeki gizli gücü gör.

Kader olgusu, kuantum fiziğine benzer. Evrende her cismin, bir eksi görünmeyen imgesi vardır. Bir taşı pencereye atarak o camı kırdığımızı düşünürsek, aslında

camı kıran o taş değil, ondan önce hedefe varan, taşın görünmeyen eksi imgesidir; tabi kuantum fiziğine göre... Camın kırıldığını gördüğümüz yansıma ise, bir hayalden başka bir şey değil. Aslında o cam, görüntüden önce kırılmıştır. Kader olgusunu da kuantum fiziğine benzetirsek, hadiseler sebep-sonuç ilişkisi içinde değil, sonuç-sebep içinde gerçekleşir."

Ve yıllar sonra...

"Beni gördüğün için değişmedin. Değişmen için ben sana gönderildim. Çünkü o rezil hayatın içinden silkinip çıkmak için birinin seni tokatlaması gerekiyordu. Titredin ve kendine geldin. Asileştin. İşte, basmak istediğin mayına bastın. Nötr bir yaşamda uyuklamak yerine, artık haksızlıklar karşısında terör estireceğin bir manyetizma seni tetikledi.

Huzur yalandı, mutluluk seraptı. Acı gerçekti. Acılar ve mutsuzluklarla dolu bir dünyada, sana sunulan seraplara doğru yürümek yerine, o seraba dokunduğun an kaybolacağını gördün. Çevrende gördüğün her şey saydamdı. Ve aziz olmadığını da keşfettin. Alt tarafı bir bok torbasıydın, pisliktin, acizdin. Bir köpekle bile baş edemeyen zavallıydın. Doğal silahların yoktu, pençen yoktu, dişin yoktu. Gübren yoktu, tezeğin yoktu, sütün yoktu. Pislik ve aciz, hayvandan aşağı bir yaratıktın! Hepsi bu ve sonunda farkına vardın."

"Üstat" dedim. "Neyi emrediyorsun?"

"Sevdiklerini öldüreceksin!"

Yapamam.

"Eğitiminin bitmesine bir adım kaldı" diyor. Tabancayı hedef tahtasından çeviriyor. Bana dönüyor. Ellerini baldırıma bastırıyor.

"Femur, sürekli sakatlığa neden olabilir. Uyluk kasları, kırıkları birbiri üzerine binecek şekilde çeker.

İşe şimdi, gerçek bir acıyla tanışma zamanı. Mustarip olduğun tüm dertlerden seni kurtarıyorum."

Revolveri bacağıma nişanlıyor. Tak!

İlk başta, bir karınca ısırığı gibi bir duyumsama oluşuyor. Fakat sıcağı sıcağına hissetmediğin o acı, fokur fokur akan kanı görmenin paniğiyle de birleşince, hayatında hiç hissetmediğin bir acıyla karşılaşıyorsun.

İşte, Veli Ventura'nın psikolog koltuğunda geçirdiğim son seans.

"Eğitimin sona erdi. Bundan sonra seni değerlendirmeye alacağım" diyerek, beni yalnız bırakıyor, kan revan içinde.

İkinci Kısım

8

Birahanede, boş şişeye işenmiş gibi köpük köpük duran önümdeki dev bira bardağına bakıp, pesimist ve uğursuz hayallere dalarken, Ventura'nın direktifiyle yeni işimde çalışmaya hazırlanıyorum.

Üç ay sonra, hastaneden taburcu olmanın ardından bana diyor ki; "Senin pişmen ve gerçeklerle yeniden tanışman gerekiyor. Başka türlü yeniden doğuşuna tanıklık edemeyeceğiz."

Bir yıl süren işlevsiz bir özgürlük sonrası, tekrar ucuz kölelik yapmak için o işe girmeyi deniyorum.

Bana diyordu ki, "Önünde terörist olmaktan başka bir alternatif yoksa, hangisini tercih ederdin?"

Şimdi bahsettiği o tüketim ahlaksızlığının mabedine götürüyor beni.

Kapıda dikilerek, suratsız adamlara "Hoş geldin" diyorum.

Poşetlerini evine kadar taşımak için bir kadına yardım ediyorum ve onunla aynı asansördeyiz.

Patronlardan birinin adı Sezai. Aynı zamanda Çiçekçi Sezai olarak da bilinir.

Burada günün yarısını geçiriyorsun. Herhangi bir maliye denetimi olmadığı için, sigorta ve asgari ücret konusunda sıkıntı yok.

En asil görevin, müşterilere nizami olarak sakso çekmek. Bunu en layıkıyla yapan personel, patronaj tarafından yanağından makas almak suretiyle ödüllendirilir.

Burada ne kadar yalakalık yaparsan yap, alacağın karşılık; patronunun ağzından çıkacak boş bir iltifattır.

Ne kadar emek verirsen ver, yeteri kadar midesizlik ve yalakalık yapmıyorsan, hiçbir karşılığı yok.

Çöpleri boşaltmak için güvenlik görevlisiyle dışarı, konteynıra gittiğimiz zaman, çaktırmadan içine kullanılmış prezervatif bırakıyorum. Güvenlikçinin şaşkın bakışı karşısında, "Mağazadan çalman prezervatifle, içeride iş görülmüş anlaşılan" diyorum.

Burada gözünün önünde çalman ürünlere müdahale etmiyorsun. Çünkü cebinden çalman şeyin, daha küçük bir hırsızın cebine girmesine müdahale etmek istemiyorsun.

Müşteriler, iş şartlarınızı artık bildiği için, sizin gibi

vasıfsız ve adi bir insanlara, artık it muamelesi yapıyor. Çünkü kazandığınız parayı, ancak bir dilencinin yanında yevmiyeyle çalışarak alabilirsiniz.

Burada, personel arasında müthiş bir dedikodu ve kıskançlık hâkim. Personel arasında ne kadar düşmanlık olursa, patronların sömürü mekanizması o kadar kuvvetleniyor.

Patronların gizli gammazları var. Gammaz salak ile gammaz olmayan salak arasında çalışma koşulları ve maaş bakımından hiçbir fark yok. Gammaz salak, yanağından makas alınarak ve egosu okşanarak ödülünü kapıyor. Müdür ve patronlarına, personel arasında istihbarat sağlayarak, ileride mülkiyet ortaklığı alacağına dair hüsnü hayaller besliyor.

VV'nin direktifiyle, firmanın en çalışkan ve uyumlu personeli oluveriyorum.

Bir gün müdürü dövüyorum.

Çiçekçi Sezai, firma ortaklığından ayrılalı iki ay oldu ve Merkez Bulvarı üzerindeki çiçekçi mağazasını açalı ise iki buçuk ay oldu.

Müdürü dövdükten sonra işten atılmak garanti oldu, fakat Sezai, benim gibi dirayetli ve azimli bir işçiyi, mağazasına hamal olarak almakta tereddüt etmedi.

Burada günün dörtte üçünü geçiriyorsun. Burada da herhangi bir maliye denetimi yok, sigorta ve asgari ücret konusunda sıkıntı da yok. Asgari ücretin yarısı bir aylık vaadiyle işe giriyorum. Sezai, beni tam on sekiz saat çalıştırıyor. Ramazan bayramı öncesi, "Biraz dişini sık" diyor. Saat gece iki buçukta eve gidiyor ve sabah yedide, henüz yorgunluğu üzerimden atamadan uyanıp, 'işe' gitmeye hazırlanıyorum.

Sezai, uykuyu yok eden enerji haplarından kullanıyor. Geceleri ayakta durup, çalışabilmek için. Benim de kullanmamı istiyor. Nazikçe reddediyorum. "Sayenizde, artık yarım saate kalmadan uyuyabiliyorum" diyorum.

Gece bekçiliği de yapmaya başlıyorum.

"Eve gitmene gerek var mı? Depoda yat, boşuna gidip gelme" diyor. VV, kabul etmemi istiyor. Depoda yatıyorum. Beş saatlik bir uyku zamanım var. Artık mağazada kalma saatim yirmi dört saati buluyor. Rekor kırmaya hazırlanıyorum.

Sezai, götünün göğe ereceğine inanıyor. Dünyanın yarısını malvarlığı arasına katacağına inanıyor. Mezarı da muhtemelen, anısına yapılacak anıt gökdelenin en üst katma bir yere defnedilecek.

Sezai'nin şeker hastalığı nüksediyor. Ayağında yara çıkıyor. Topallıyor.

Sezai, borç altında; dükkânı, ortağının kontrolüne giriyor. Kendisi sadece sözde ortak oluyor. Borçlarını ödeyemiyor. Bir gün bir kavga kopuyor dükkânda. Sezai'yi dövmek istiyorlar. Ben tezgâhın berisindeyim. Arada birisi elini cebine atıp, bir çakı çıkartıyor. Diğeri, elinden kapıyor. Çakı yere düşüyor. Tezgâhın altında.

Ortağı dükkânında yok. Çakı, çiçek tezgâhının altından sürüklenerek, ayak başparmağıma çarpıyor. Parmak ucumla biraz iterek, tezgâhın altına hafifçe sürüklüyorum. Orada kalacak. Ama kalmaması gerekiyor. "Al onu!" diyor Veli.

Tereddütteyim.

"Al onu! Bu bir seçenek değil, bu bir emir."

Hâlâ tereddütteyim.

"Bu senin son şansın" diyor.

İşkilleniyorum.

"Yeniden doğuşun için son şansın. Kimliğini tanımlama sürecinin ilk eylemi. Eğer bunu başaramazsan, bir hiç olarak sonsuza kadar silik ve ezik bir yaşamın içinde kaybolacaksın.

Al onu. Hiç kimse farkında olmayacak.

Zaten, kimse senin varlığının farkında değil. Nelerden

hoşlandığın, ne gibi şeylerle mutlu olduğun, neye ihtiyacın olduğu, kafandan geçenler, kimsenin umurunda değil.

Bu sefer de öyle olacak. Kimse senin farkında olmayacak.

Sen bir figüransın. Yüzleri tanıdık, adları bilinmeyen; varlıkları, başkasının varlığını güçlendirmek için kullanılan nesnelerdensin. Başkalarının statüleri uğruna aşağılanan, itilen, hırpalanan, çalışan, güdümlenen bir metabolizmasın.

Sen, sikiş öncesi bir prezervatif, sikiş sonrası bir peçetesin.

Ama ilk defa farkında olunmamak işine yarayacak.

Al onu. Sadece bir saniye.

Potansiyelini keşfedeceksin. Yaşadığını ispatlayacaksın. Varlığını haykıracaksın.

Yeteneğini bu boktan harcıâlem işlerde törpülediler. Seni denizlerde sadece bir kürek olarak kullandılar. Sen, rahat ortamda sikişmeleri için şömine içinde yanan bir odun değilsin.

Parayı elinde tutanların acımasızlığını, sömürge gücünün zalimliğini sana gösterdim. Artık yapman gereken; bu insanların senden daha aciz olduğunu ve önünde diz çökebileceklerini resmetmek.

Buna gücün var.

Çünkü sen kayıpsın. Sahipsizsin. Geriye bakmana neden olacak bir iyelik yok. Gücünü, hiçbir şeyliğinden alıyorsun.

Bu, sana verdiğim son şans."

Peçeteyi elime alıp, çakıyı kaldırıyor ve cebime atıyorum. Kimse görmüyor. Beni bu sefer de görmeyin.

Hayatta kaybedenler grubundaysanız, bir saat sonrası için bile umut vaat etmeyen, yalan mutluluk kırıntılarıyla süslenen hayallere daldığınız bir anda, düşünüzü giyotin gibi kesen bir karakedi üzerinize zıplar. Çünkü doğanız gereği, kanla beslenip, testosteron solumanız ve her daim öfke ile dişinizi sıkmanız gerekecek. İskemleyi camekânın önünde, caddeye bakar şekilde çekip, üzerine oturup, düşüncelere dalıyorum

Raskolnikov, Sonya'ya der ki: 'Sezai'nin ölmesi mi daha iyi, yoksa yaşayıp kötülük etmesi mi?"

Yol, ramazan ayında, gündüz midesine tatil yaptırınca, geceyi ihya etmeye niyetli bir yığın insan evladı ile saat gecenin birine kadar işlek.

Sezai'nin bağırmasıyla, iskemlenin üzerinde zıplıyorum.

Kazandığım tek şey, dizginlenemez bir öfke. İçten yanmalı bir motor gibiyim. VV'nin istediği bu: "Parayı elinde

tutanların acımasızlığını, sömürge gücünün zalimliğini sana gösterdim."

Ve diyordu ki: "Başka türlü yeniden doğuşuna tanıklık edemeyeceğiz.

Önünde terörist olmaktan başka bir alternatif bırakmıyor bu düzen.

İtaat ettikçe, vasıfsız bir tutsak olmaktan öte hiçbir şey elde edemeyeceksin."

"Arka tarafı temizledin mi? Depo boş mu?" diye sesleniyor Sezai.

Yan avludan arka tarafa geçiyorum. Karşıdan, basketbol salonu gözüküyor. Lise yılları... Depo dediği yere bakıyorum. İçine gelişigüzel her atıl malın sıkıştırıldığı, koca bir çöp dağını andıran ücra bir hurdalık. Işıkları yanmadığı için, kuytu ve karanlık. Bütün gün insanüstü bir enerjiyle çalışan ben, gecenin o saatinde yorgunluk ve bezginlikle, sözünü ettiği depoya giriyorum. Ve karanlıkta değil içeriyi boşaltmak; adımımı atmak istesem, moloz yığınlarından, kapı içeri bile açılmıyor. Saate tekrar bakıyorum... Akreple yelkovan, tam biri gösteriyor. Bağırsakları ve sindirim sistemi için dışarıda salınan ramazan baykuşları dışındakiler için uykunun en derin saati.

Kendini hiç olmadığım kadar öfkeli, sitemkâr hissedi-

yorum. Bir şeylere isyan ediyorum ama ne, tam olarak kestiremiyorum... Kadere mi, insanlara mı, babama mı, arkadaşlarıma mı, patronlarıma mı? Bir şeylerden hesap sormak istiyorum, ama yakasını tutup duvara yapıştıracağım bir muhatabı tam olarak bulamıyorum. Bilinçaltım, zihnime bir hedef işareti koymuş; ama hedefi kime doğrulttuğu belli değil. Ya suçlu birileri ya da herkes, ama kim olduğu belli olmadığına göre veya bilinçaltı tam bir hedef belirlemediğine göre, suçlu herkes, tüm toplum. Öyleyse; herkese savaş açılmalı. Herkes düşman, herkes alçak! Herkes acımasız, herkes nankör ve vurdumduymaz.

Lanet işleyiciliği! Var mıydı gerçekte böyle bir şey? Yoksa bu da saçma bir hurafe, bir batıl inanç mıydı?

Allah'ın, benim gibi basit birinde, böylesine bayağı bir toplumun içinde yetişmiş sıradan bir birey, değersiz bir yaratık üzerinde, diğer insanlardan farklı bir amacı olabilir miydi? Özel biri miydim ben?

Ya da tüm bunlar bir kuruntu. Eğer... gerçekten varsa böyle bir amaç, amacın dışına da çıkılmasına izin vermez, müdahale edebilir. Ya da sınamak ister belki de, amacın dışına taştığın an; imtihanı kaybedersin. Mesajı nasıl algıladığına bağlı belki de...

Sezai cehennem çukuruna, Vecdi ise cezaevine... Plan bu.

Gerçek dünyayla arama giren uçsuz bucaksız mesafe ile gecenin sonrası, ertesi günün sabahına düşen karanlığında ilerliyorum parkın içinde. Veli, tek bir insanın olmadığı bir ortamda, dökük yapraklı bir ağacın altındaki bankta, romanesk bir duruşla oturmuş, sigara içiyor. Şu an benim yaşadığım hayat ne kadar gerçekse, Veli de o kadar gerçek. Kendisine yaklaştığımda ayağa kalkıp, sigarasını çöp kutusuna fırlatıyor.

"Eğer sana dokunmasaydım, yaşamak istediğin hayat bu olacaktı" diyor. "Bir gün zirveye çıkarsan, Kader seni doruktan tekmelemeden, sen yavaş yavaş aşağıya in. Kendine bir kulübe ayarla. Dibe vurduğun an, orada yaşayacaksın.

İnmezsen, tekme yiyerek aşağıya çakılırsın.

İnersen, kendi fiziksel bütünlüğünü kaybetmeyebilirsin; ama düşersen, artık bir kulüben bile olmayacak.

En kötü giysilerinle, en hırpani yaşantıya alışmaya çalış, hiçliğe, basitliğe, sadeliğe."

Veli'nin sırtına vuran ışıkta siluetinden başka bir şey görünmüyor. Her şey o kadar karanlık ki; şu an neden buradasın, bilmiyorsun.

"Birlikteliğimiz burada sona eriyor."

Yapma bunu. Benim Veli'den başka kimsem yok. Bir kendimle konuşurum, bir Veli'yle.

"Oyunda bir kişi kazanır. Onu yere çakıldığı zaman görürsün. Sana üstten bakar" diyor. Arkasını dönüp giderken, son bir defa geriye bakıyor. "Buluşmamız gerektiğinde, seni ben bulurum." Gidiyor. Geçen gün rüyamda, şöyle bir mizansen canlanmıştı. Ventura; en güzel beyaz takım elbisesini giymiş, heybetli adımlarla ilerliyor. Gece karanlık ve sokağın sonunda göğe yükselen alevlerin bulunduğu bir hendek var. Veli, o kadar ağır ve heybetli adımlarla ilerliyor ki, birazdan kendisini yutacak olan o çılgın ateşten haberi yok sanki. Bir umursamazlık ve meydan okuma gibi. Ama eninde sonunda kendi ayağıyla o alevlerin arasına atlayacak ve alevler tüm bedenini yutacak.

Henüz gözden kaybolmamışken, arkasını dönüp sesleniyor. "Artık o işte çalışmana gerek yok."

9

Kadri Maraz, şehri göbekten ayıran; adını yeni dikilen apartmanlardan alan Yenişehir semtine uğradı sabah erken saatte. Etrafına iyice bakındı. Bir daha buralara uğramayacakmış gibi. Bir daha insanların yanından, fark edilmeden geçiverdiği normal bir birey gibi olamama düşüncesi, içine garip bir melankolik etki bırakıyordu. İleride bir otobüs dikkatini çekti. Kalkışa hazırlanan bir

yolcu otobüsüydü. Genç bir adam, ailesinden birilerine, çocuklara sarılıyor, öpüyordu. Kadri'ye göre, onlar normal birer insandı. Anormal insanlar ise, sokağa çıkacakları an tereddütte kalırlardı. Saatine baktı. Uzun yılların beynine ektiği öfke tohumları, artık kök salmıştı.

Kargo şirketinin yazıhanesinin çevresinde gözlem yaptı. Hava kararana dek, çevredeki internet salonlarında zaman geçirdi.

İçine yine derin bir sıkıntı girdi. Elleri, ayakları titremeye başladı. Kendi gücüne güvenemiyordu. Belki işlek bir cadde olması, çevreden çok insanın geçmesi işine yarayabilirdi. Kimse onu kolayca hafızasına kaydedemezdi. Ama bu civarda dolanıp durursa, katil arandığında, fiziksel görünümü yüzünden, ilk şüphelenilecek kişi de oydu.

Arazide gördüğü, çuvaldan düşen kopuk kol hâlâ aklmdaydı. Özgür'ün verdiği ifadeyi, bir defa işitmesine rağmen hafızasında tutabilmişti. Tüm bunlar, aslında dikkat verildiğinde hafızanın çok kolay kaset işlevi gördüğünü ispatlıyordu. Yine gördüğü ve işittiği o olaylar, bir insanın cinayet işleyebileceğini somutlaştırmıştı gözünün önünde. Cinayet olgusu, hayalindeki kadar nesnel durmuyordu artık. Arka kısmının büyükçe bir çamlık parkına açıldığı kargo firmasının elli metre ötesinde gözlem yaparken, kendi kendine konuşmaya başladı:

"Varlığı, başkasının varlığını güçlendirmek için kullanılan insanlar olduğu gibi; büyük balığı yakalamak için yem olarak kullanılan küçük balıklar da vardır. İsmail gibi."

Fakat bir türlü içinden atamadığı endişe ve bunalım, başlamak üzere niyetlendiği iş konusunda onu kaygılandırıyordu. En çok korktuğu, başlayamadan yakalanması ve bu işin fiyaskoyla sonuçlanmasıydı.

Sabah banyo sırasında vücudunu tüm kıllardan arındırırken, artık bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Kadri, kötülüğü artık somut bir hissedişle kavrıyordu. Niyetlendiği işin artık bir plan olmaktan çıkıp eyleme dönüştüğünün farkına varmıştı, delil bırakmamak için vücudundan kılları yok ederken. İyice inanıyordu artık eğer birincisini başarırsa, yakalanana dek yeryüzünü tüm lağım farelerinden, hamamböceklerinden, pisliklerden, aşağılık sürüngenlerden temizleyeceğine, seri bir şekilde insan öldürebileceğine. Bunu tekrar düşündü: Acaba yapması gerekiyor muydu? Geçerli sebepleri çok muydu gerçekten? Tereddütte kaldı. Bir an vazgeçecek gibi oldu. Ama komplike bir plan ile polisin kafasını karıştırıp, işin içinden çıkmalarını güçleştirmek konusunda kendini zorluyordu.

. Ama iyi bir mazeret için vicdanına yeteri kadar kanıt sunamıyordu. Bu ilk cinayet için seçtiği kurban, hede-

findeki asıl kurban için bir tür hedef şaşırtmasıydı. Aslında, seri katil şüphesi bırakmak için birbirinden farklı kişileri hedef gözetmeden yok etme amacındaydı.

Bir an, çok aşağılık ve cürümlü bir iş yaptığını düşündü. Lakin bunları düşünecek kadar yufka yürekli olursa, tasarladığı planları kendi eliyle sabote etmiş olurdu. Korkak olduğuna, yüreksiz ve yeteneksiz olduğuna dair kuruntular tekrar beynini kemirebilirdi. Ve böylece hiçbir işi başaramadığına, beceriksiz olduğuna inanırdı. Artık vicdanını köreltmek istiyordu. Bir suçlu, bir günahkâr, bir zalim olmayı hiç bu kadar istememişti. Vicdanı temiz bir mazlum, ezilmiş ve hayatının sonuna kadar da ezilecek bir çilekeş, onursuz ve alçakça yaşayan bir sefil olmaktansa, gaddarca yaşayıp saygı görmeyi isterdi. Bu noktada başvuracağı mihver; vicdan değil, örselenmiş onur olacaktı. Yaşantısının son anına dek, aşağılık ve cahil insanlardan şerefsizce emir alan ayaktakımından biri olmaktansa, itibar sahibi bir günahkâr olmayı yeğlerdi.

Yaptığı işin haklılığına yoğunlaşmak ve henüz gerçekleştirmeden vazgeçmemek için, gün boyunca beyninde nefret uyandıracak anıları tazeledi. İsmail ölmeliydi. Dünya yoz bir pespayeden, asalak bir serseriden kurtulmalıydı. İsmail, Sezai'nin öldürülmesi planının mükemmel olması için feda edilmeliydi.

Saat yaklaştıkça gerilmekten ayak parmakları titremeye

başlamıştı. Düşünmek için bir buçuk saati vardı. Eylemi icra etse de, vazgeçse de, bununla bir ömür hesaplaşmak durumunda kalacaktı. Ve aynı eylemi tekrar yapmak için giriştiği her sefer kendisiyle mücadele edecekti. Planladığı işi düşünürken, ilahi bir tesadüfle karşılaştı ve küçük bir deneyim kazandı. Bakkaldan aldığı gazeteyi, Çamlık Parkı'nda, bir masanın üzerinde okurken; saatin yaklaştığını fark edip, yerinden fırladı. O esnada parka giren polisler, onlar parka girer girmez fırlayan bir genç görünce, ıslık çaldılar. Kadri'nin, kalbi yerinden oynadı ve bir an yüzünün morardığını düşündü. Sanki işlemek üzere olduğu suçu, önceden haber almışlardı. Polislerin yanına gidip, kimliğini uzattı ve ayrıldı. Bir yerden kalkarken, etrafını gözetlemeden, aniden fırlamaması gerektiğini öğrendi; özellikle de suçluyken...

Kadri, başı önünde ayaklarına bakarak yürürken, "Neden?" diye sayıklamaya başladı. Bu işi, kendisini dünyanın en temiz kalpli insanı olarak görürken yapacaktı. Bir dağlık alana gidip, zaman zaman çöp çuvalıyla dönerek, bir dağ hayvanı gibi yaşamayı seçseydi, şimdiki kadar gergin ve tedirgin olmayacaktı. Cebinden Sevk Belgesi'ni çıkartıp baktı. Seçenek değerlendirebilecek kadar zamanının ve şansının kalmadığını fark etti. Birliğe bir hafta geç katılırsa, yakalama emri çıkarılacaktı. Şu an devletin malıydı. Ve bir hafta içinde iki tane cinayeti plan ve program, hesap ve kitap içinde işleyecek gücü, baştan

aşağıya süzdüğü aciz bedeninde görmüyordu. Ama buna inanmak zorundaydı. Atomu keşfedip, insanlığın kökü-ne nükleer felaketler ile darbe indiren de insandı, göğe yükselen demir, briket ve cam yığınlarıyla Babil kuleleri diken de insandı.

Kargo çalışanları saat yedide işten ayrılırken, caddenin ara sokak dönüşündeki binanın kör noktasında bekledi. Genç kurye, elinde telefon ile ilerlemeye başladı. Caddede elli metre önüne düşünce, arkadan takip etti onu.

İşyerine iki yüz metre mesafedeki, semti ikiye ayıran Emniyet Caddesi'ni geçip, bir alt sokaktaki apartmanın girişine vardı. Kimse cinayet işlemek için o apartmana gireceğinden işkillenmeyeceği için, hafızasının kamerasına kaydetmeyecekti. Sinirlerine hâkim oldu. Şimdiye kadar hissetmediği bir gerilim damarlarında dolaşıyordu. Hata yapma korkusuyla, yüreği ağzından fırlayacakmış gibiydi. Mesafesini iyice yaklaştırdı. Etrafta kimse yoktu. Apartmanın etrafını bir duvar, duvarın üzerini metal bariyer ve sarmaşıklar kaplıyordu. Aşağı yukarı 15 yıllık bir apartmandı. Kurye, sokak kapısından girince, adımlarını sıklaştırdı ve mesafesi sadece iki adım kaldı. Eldivenlerini aceleyle giyip, çakıyı arka cebinden çıkararak avuçlarının içine gizledi. Azami üç kişilik olan asansöre bindi. Bu iş için önceden tedbirini almıştı. Geniş bir penye ile battal boy pantolon giymişti. Elbisesini çaldığı vakit, içine giyecekti. Kuryenin ardından asansöre binip,

başıyla selam verdi. Delikanlı, hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Kurbanıyla arasında sadece bir ila iki kişinin sığabileceği bir alan vardı. Ve kapı kapandı. Çakı avuçlarının içinde, ölüm vazifesi için komut bekliyordu. Asansörün beşinci katının düğmesine bastı. Kurye çocuk, eline cep telefonunu aldı ve kurcalamaya başladı. Başı, hafifçe aşağı eğilmişti. Ensesi ortaya çıkıyordu böylelikle.

Kadri'nin düşünmek ve karar vermek için üç saniyesi vardı. Birinde düşünecek, ikincisinde karar verecek, sonuncusunda da eyleme geçecekti. Bir saniye gecikse eylem sabote olur ve her şey karanlığa gömülebilirdi. Başlamadan fiyaskoyla sonuçlanan bir eylemle, bir faciaya kapı açılabilirdi.

Düşman, bir doksan boyundaydı ve Kadri'den on santim uzundu. Bu, hedefe ulaşmak için zahmete girmek demekti. Ensesini nişanlamak için parmak uçlarına yükselmesi gerekecekti. Çakı elindeydi ve iki saniyesi kalmıştı. Kararını verdi. Bu işin dönüşü yıkım ve kargaşaydı.

Bir saniye...

Bıçağın saplanacağı bölgeyi tespit etti ve sol eliyle düşmanının kafasını aşağıya eğdi. Kurye, ne olup bittiğini anlamak için gözlerini çeviremeden, çakının sivri ucu ense omuruna saplandı. Kurban; şimşek gibi çakan ölüm vuruşunun geldiği sinsi eli fark edememişti, sadece bembeyaz gözlerle katiline baktı, telefon elinden düştü. Katil

ise, panikatak doğasına aykırı bir edayla, soğukkanlı bir şekilde mırıldandı:

"Enseni her zaman sağlam tut!"

Cinayet anını, sıcağı sıcağına hissetmemesi ve bunu normal bir iş gibi algılaması manidardı. Ancak oldukça büyük bir korku yüreğinin derinine nüfuz etti. Bu, yakalanma korkusuydu. Yakalanıp, Emniyet'e götürülmekten ziyade, başlayan bir planın daha henüz ilk aşamasında kendini ele verme korkusuydu bu... Hiçbir amaca ulaşmadan, gereksizce işlenmiş bir cinayet olarak kalırdı plan. Bu, Kadri için intihardan daha kötüydü kuşkusuz. Yılanın kafasını kıracakken, beceremeyip, kuyruğunun ucunu azıcık ezip, sonra da yılan tarafından sokulmak gibiydi.

Kan, maktulün ensesinden sırtına doğru hızla akarken, maktul bir çöp torbası gibi yere yığıldı. Asansör beşinci kata ulaşmıştı. Zaman kaybetmeden, hemen zemin kat butonuna bastı. Zemin katma indiği vakit, kapıyı hafifçe araladı. Kalbinin ritmi, bir şahmerdan makinesi gibi kaburgalarının üzerine vuruyordu; bir an tedirginlikten bayılabileceği aklına geldi, vücudunda kasılma evresi başlıyordu. Derin nefes alarak, sinirlerini kontrol altına almaya çalıştı. Araladığı kapından baktı, bu tarafa gelen kimse yoktu. Hızla maktulün formalarını soymaya başladı. Önce üstünü, sonra da pantolonunu çıkardı.

Kapının buzlu camının arkasından baktı, hâlâ herhangi bir siluet görünmüyordu. Soyma işi bittikten sonra, beş no'lu butona basıp, asansörü en üst kata çıkardı. Bu esnada, pantolonun cebindeki her şeyi boşaltıp yere attı. 5. kata ulaştığı vakit kapıyı açarak, apartmanın terasına gitmeden önce, aşağıdan yapılan çağrıyla asansörün inmemesi için kapıyı hafifçe aralayıp, maktulün ayakkabısını kapı aralığının arasına koydu. Panikatak birinden asla beklenmeyecek derecede ince detayları düşünecek kadar soğukkanlı ve zekâsına hâkimdi. Standart bir Urfa apartmanı olan binanın çatısız ve kapısız terasına çıkıp, üstünü değiştirdi ve kendi elbisesini en üste giydi.

"Evet, bitti. İşte bu kadar. Çok basit, çok..."

Cebinden tespihi çıkarıp sallayarak, kendinden emin ve soğukkanlıca basamakları indi. Hâlâ etkisine, hastalık tablosuna girmemişti. Henüz sıcaktı... Kopmuş bir kol gibi, sıcaktı ve acı hissedilmiyordu ve belki de kolun koptuğunun bile bilincinde değildi. Şu an dairelerden bir sakin, kapıyı açıp onunla karşılaşsa, üst kattaki komşulardan birine misafir olarak gelmiş bir şahıs olduğundan asla kuşkulanmazdı. Zemin kata inerken karşılaşabileceği her manzaraya karşı zihnini hazırlayıp, olası bir durumda panikleyerek kendini ele vermemek için vücudunu kastı, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Sokak kapısının girişinde, elli yaşlarında dikkatsiz bir adam ile karşılaştı.

"Asansörler çalışmıyor herhalde. Dördüncü kattan aşağıya indim" diye blöf yaptı. Yaşlı adam, Aman aman, kesin ölmüşsündür o kadar basamağı aşağıya indiğini için' der gibi asabi bir şekilde başını yana salladı. Adam, eğer beşinci kata çıkarsa, tekrar aşağıya koşup, "Katil!" diye bağırması işten bile değildi. Bunun için üç dakikası vardı. Üç dakika içinde bu sokağın içinden kaybolması gerekiyordu.

Sokağa çıktığında hava kararmıştı. Mahalle sakinlerinin pazar alışverişinden döndükleri, ellerinde taşıdıkları sebze meyve torbalarından anlaşılıyordu. Şansı vardı ki, pazar alışverişi trafiğine yakalanmamıştı binada. Çok mistik biri olsaydı, bu işte Allah'ın yardım ettiğini düşünürdü... Daha sonra içine ürperti veren bir ayrıntıyı kaçırdığını, eldivenlerini çıkarmayı unutttuğunu fark etti. Göz ucuyla çevresine baktı, kimsenin ona dikkat ettiği yoktu. Aceleyle elinden söktü eldivenleri, fermuarını açıp, külotunun arasına sıkıştırdı. Başına gelebilecek her ihtimali, her detayı ince ince hesaplıyordu. Polisler, olur da şüpheli olarak durdurursa, eldivenler, aleyhine büyük bir kanıt olarak geçerdi, eylül sıcağında kimsenin eldiven kullanmadığı göz önünde tutulursa... Etrafına dikkatle baktı, fermuarının içine eldiven sıkıştırırken kimsenin görmediğini umuyordu. Onun dışında içi rahattı. Zaten kimsenin ilgisini çekmeyen bir insan olmanın avantajını kullanıyordu. Dikkati çeken tek şey; asık ve sert suratıydı, onu da yumuşak bir yüz ifadesiyle bertaraf edebilirdi.

Koşar adımlarla şehrin merkezine kadar yürüdü. Otobüse atlayıp, evine gitti.

Eve vardığında, oturma odasında ışık yanıyor, ev ahalisi televizyon izliyordu. 'İnsanın bir sıcak yuvası, aile ortamı olması ne kadar huzur verici bir duygu...' diye düşündü. Çocukluğundan beri hep sanrılar görürdü. Sarı ampul ışığı altında, baba her zaman başköşede sigara tüttürür, televizyonda da TRT'den haber bülteni izlenirdi... Anne ve ablası kanepenin dibinde kâh birbirleriyle konuşur, kâh babayla sohbete dalardı. Küçük yaştaki ağabeyleri ise işten yeni gelmiş, birbirleriyle şakalaşırlardı. Kadri ise karşı divan üzerinde durarak çayını yudumlar, yarım saat sonraki huzurlu uyku için bünyesini hazırlardı. Bu sanrıları, özellikle rögar çukurunda yaşadığı günler daha çok görmeye başlamıştı. Bu sanrılardan sadece, pederin başköşede sigara tüttürüp, TRT haberi izlediği doğruydu. Onun dışındakiler ise hafızanın genellikle hoş şeyleri düşünüp, bilinci avutmasıyla ilgiliydi. Kadri de aile ortamını düşünürken hep bu sanrıların etkisinde kalıyordu. 'İnsanın sıcak bir yuvası olmalı...' Ama kahır, elem ve kaygı iç içe geçmiş bir biçimde, karşılaşacağı kötü finali müjdeliyordu. Bir gün onu bu yuvadan kopartacaklar... Bu finalin senaryosu, kırk dakika önce yazılmıştı. Bir cinayet işlemişti.

Yine her zamanki gibi selam vermeden başını kapıdan içeri uzattı. Annesi: "Geldin mi Kadri? Karnın açsa, tence-

rede yemek var." Sonra küçük kız kardeşine, "Hadi kalk, yemeğini sofraya ser" dedi. Ancak Kadri, "Otur otur, istemiyorum," diyerek, yan odaya geçti. Kapıyı kapatıp, hızla soyundu. Altındaki kanlı formayı çıkardı. Koşarak banyoya girip, kapıyı kilitledi. Vücuduna kan bulaşmıştı!

İlk kan... İşte şimdi sıcaklık gitmiş, sancı başlamıştı. Aynaya baktı, omzunda, göğsünde kan vardı. Öldürdüğü insanın kanı... Yara soğuduğuna göre, acı da hissediliyordu artık. Yüzüne bakar bakmaz gözlerini kaçırdı. Çünkü o bir katildi. Bir insanı yerin altına gömüyordu; ama o gömdüğü şey, yalnızca bir ceset değil, bir geçmişti: Kendi geçmişi. Tüm inancı, karakteri, fıtratı, tıyneti, seciyesi, ahlakı, özbenliği hatta annesi, babasıydı. Allah ile olan tüm bağlantısıydı gömülen... Hayatını tekrar başa sardı şeritten: tüm kareler anbean geçti gözlerinin önünden; tüm temiz ve iyi duygularının, körleşmiş ve zalimleşmiş hırslara devşirildiğini, Allah ile olan tüm bağlantısının koptuğunu, inancını da kendi eliyle sabote ettiğini, müthiş bir sarsıntıyla kavradı. Sorgulamaya, kendi nefsini yargılamaya başladı. Banyonun duvarına sırtını dayadı, çırılçıplaktı... Her şeyini afişe etmeye, vicdanıyla baş başa kendini yargılamaya, nefsini cezalandırmaya hazırdı, çıplak ve yalnızdı... Ağlayabilirdi, belki de kötü bir insan olduğunu kabullenebilirdi.

Sonra, derin bir titreyiş, tekrar acımasız ve gaddar duygularını kamçıladı. Adeta cezalandırıcı mizanseni tek-

rar yarattı bünyesinde. Şimdi daha nesnel bir yargılama yapabilirdi:

Bir insan, sırf kendisiyle alay etti diye ölümle cezalandırılabilir miydi? Cezayı hak ediyorsa, bu hangi kanun ve kitaba dayandırılabilirdi? Peki, bir insanı ısrarla rencide edip, onurunu zedeleyen ve buna karşılık, ezdiği kişinin caydırıcı gücünden çekinmeyen bir adam, başka nasıl cezalandırılabilirdi?

'Allah kahretsin, neyi düşünüyorum! Bir pisliği, bir hamamböceğini ezdim, işte hepsi bu kadar. Artık anası polislere anlatsın, onun ne kadar temiz yürekli, namazında niyazında, pırlanta gibi bir çocuk olduğunu... Kendini orospu diye lanse ettirecek değil ya; ona orospu çocuğu diyerek! Kimse, lise yıllarını bana zehir ettiğini, yaşantımı ömür boyu etkilediğini düşünmeyecek. Bu kimsenin umurunda olmayacak. Her şey, benim alıngan ve psikopat bir insan olmama bağlanacak! Siktirin gidin! Zaten bu âlem, mağdurları tartacak bir mizanı henüz icat etmedi. Her şeyi sineye çekecek mağdurlar; dişlerini sıkacak, kendisine taş atana gül atacak; kıçını parmaklayana tebessüm ile karşılık verecek; ensesine tokat atana, yanağını uzatacak... Badem bıyık bırakıp, mıy mıy yavşakça gülecek etrafına, kendisini iyice sümsük ve ezik pozisyona düşürecek, iyice haysiyetsiz bir yaşantıya mahkûm ettirecek. İşte sizin ahlak ve fazilet anlayışınız bu! Kimsenin aklına, bu acımasız ve karaktersiz orospu

çocuklarının boynunu kırıp, diz çöktürmek gelmeyecek...'

İsmail Gebeş, uzun boylu bir çocuktu. Sinsi ve kalleş bir karakteri vardı. Soyadı gibi gebeş, aptal biriydi, ama oldukça kurnaz ve haindi. Sınıfta hepi topu yedi kişiydiler. Kadri hariç, altısı da bir çete gibiydi. İsmail ise bu çetenin doğal lideriydi. Özgür de onun sağ kolu... Sınıf arkadaşlarını esrar ile tanıştırmıştı. Kadri'nin inançlarıyla, yaşam tarzıyla, davranışlarıyla alay eder, yerin dibine sokar, zaman zaman da toplu halde saldırırlardı. Kadri için gereken tek şey, sabırdı. Öfkeliydi, ama bu öfkesini; büyüklerinin, okuduğu kitapların, dergilerin "bilgelik ve müminlik nasihatlerinde" dayatıldığı kadarıyla içine gömmekle yetinirdi. İntikam kavramı günahtı. Kadri'nin lise yıllarını zehir etmişlerdi. İsmail hiçbir zaman elini ateşe sokmaz, Özgür'ü bir maşa gibi kullanırdı. Kadri ise, Özgür'ün saldırganlığının arkasında her zaman İsmail'in dürtüklemesinin olduğunu bilirdi.

En son yüksekokulda, Özgür'ün bir güzel benzetildiği kavgadan sonra, tümüyle bağlantısını koparmış, bir daha Kadri'ye bulaşmamıştı.

Kadri, maşayı dövmekle yetinecek, efendisini ise gebertmeyi planlayacaktı uzun vadede.

Kadri asansöre yaklaşırken, İsmail'in, herhalde düşü-

neceği en son şey, bu adamın onu öldüreceğiydi. Çünkü Kadri saf kalpli bir çocuktu!

Ama ikisini, daha doğrusu, hiç konuşmadığı bir eski sınıf arkadaşıyla onu şu anda oturduğu binada buluşturan tesadüfü asla sorgulamadı. Kadri, onun kurnaz olduğu kadar aptal olduğunu da biliyordu. Şüphelense ne çıkardı üstelik... Sadece iki saniye kaybedecekti. Ölmeden önceki şüpheli bir bakış yüzünden.

İşini bundan daha fazla kolaylaştıracak bir imkâna sahip olamazdı. Hem, mükemmel bir organizasyona aracılık etmiş olacaktı: Sezai'nin ölümü!

Sırtını dayadığı duvardan sıçradı, kendi kendine sitem etti:

'Bu pislik yüzünden mi vicdan azabı çekiyor, kendime işkence ediyorum! Şimdiden böyle ağlama, histeri krizine girersem, Sezai'yi imha ederken de aynı duyguları mı yaşayacağım? Hayır, olamaz, bir it soyu geberdiği için böyle suçluluk duyguları taşımamalısın!'

Formayı suyun altına sokup, kanı yıkadıktan sonra duş aldı. Banyodan çıkıp, merdivenleri tırmanarak, terasa çıktı. Evin terası her zaman karanlıktı. Çamaşırlar için bakır bir tel, terasın bir ucundan diğer ucuna gerilmişti. Islak kurye formalarını tele astıktan sonra aşağıya inip, döşek ve pikeyi yukarıya çıkardı. "Bu saatte, karanlık-

ta herhalde görmez bunlar formayı" diye düşündü. Kol saatinin alarmını saat beşe ayarladı ve uyumaya çalıştı. Ama nafile; heyecan ve stresten kalbi ağzından fırlayacakmış gibiydi. Bir cinayet işlemişti ve ikinci cinayetin planını yapıyordu. Bu haleti ruhiyeyle uyuyabilmesi çok lükstü onun için... Şu an beşinci katında bulunan bir ceset yüzünden bir apartmanda kargaşa çıkmış, buna sebep olan kişi de mışıl mışıl uyumanın derinde düşmüştü. Olacak şey miydi bu. Giitgide daha vurdumduymaz ve fütursuz olduğunu anbean hissederek, bu karakter evriminin ucunun nereye varacağını tedirgince düşünmeye başladı.

Sabaha kadar, taraçada, sert beton zemin üzerindeki ince döşeğe uzanıp, gözünü kapatarak uyumaya çalıştı. Her an kapının çalınacağı ve kendisini götürecekleri kaygısıyla tan yeri ağarana dek kalbinin ritmi hız kesmedi. Uyuyabilmek için, cinayet anının gözünün önünden gitmesi için çabaladı. Ama nafile. Bu basit bir iş değildi. Kendinden iğrenmeye başladı. Neden bu işe İsmail ile başlamıştı? Sıcağı sıcağına, o gece Sezai'yi oracıkta öldürüp, teslim olmak yerine, neden şeytani bir serüven içine girmeyi tercih etmişti? Aşağıya indi. Yüzüne bakmayı denedi. En son baktığında tanımamıştı. Zaten uzun süredir de aynaya bakma ihtiyacı hissetmemişti. işaretparmaklarını kafasının her iki yanına diklemesine uzatarak, şeytana benzeyip, benzemediğini kontrol

etti. Sonra evin çıkmaz sokak rampasını çıkan bir araba lastiği sesi işitir işitmez erkeklik organının ucunu ıslatacak kadar ürpertiyle kalbi attı. Acele terasa fırladı ve sahanlık penceresinden baktı. Karşı komşusunun arabasıydı. Kadri, yediği haltın bütün bir ömrü boyunca hangi paranoyalara gebe olduğunun bilincine vardı. Dişlerini ve yumruklarını sıktı. Taraçaya ağır adımlarla çıktı. Saatine baktı. Henüz beşti. "Korkunun üzerine gitmek mi?" diye sayıkladı.

"Bitti artık. Su testisi... Bu yolun yolcusuyuz. Geriye dönüş yoksa eğer, geriye bakmak da yok. Bir katil kimliği kazandığıma göre, bundan sonra cinayet düşünmekten başka seçeneğim yok. Hem neden bu kadar pişmanlık ve işkence? Hayallerin gerçeğe nesnel uzaklığı mı? Peki, hayallerdeki algoritmanın başarıya ulaşıp, gerçekte tökezlemesi neden? *Ceteris Paribus* ilkesinden mi? Doğru; hayaldeyken mekanikleşirsin. Duygulardan arınmış bir robot gibisindir. Gerçek hayatta ise diğer şartlar sabittir ilkesi yok. Algoritmanın içine birçok içsel dürtüler girer. Seni hedeflerinden şaşırtacak lirik deneyimler, nişangâhının görüş açısını puslar. O halde, kendini bir robot kadar mekanikleştirsen bile önüne hâlâ bir engel çıkabilir mi?"

Saat yediye geldiği zaman, mahmurlaşmış ve nevri dönmüş bir halde yatağından kalktı. Döşeğini toplayarak aşağıya indi. Eğer çıldırmaz ve bayılmazsa, planın ikinci

aşaması için teyakkuza geçecekti. Tıraş olmak için lavaboya gitti. Üstüne başına çekidüzen vermeye çalıştı. Öteden beri gözlemlediği bir gerçek, polislerin kılıksızlarla daha çok muhatap olduğuydu. Ama şüpheyi bertaraf edecek fiyakalı bir kıyafet bulmakta zorlanıyordu. Elbise sepetini çıkardığı vakit, kırışık ve dandik bir gömlek ile krem rengi bir pantolon buldu. Bu rengin daha çok dikkat çekeceğini bildiği için, üzerindeki pantolonu değiştirmedi. Açlıktan düşmemek için ağzına bir lokma koymak istediyse de, iştah denen bir şeyin yakınından bile geçmediğini, şu an dünyanın en lezzetli yemeğini bile yutsa, anında kusacağını biliyordu. İki gün önce İbrahim ile vedalaşmış, şehri terk edeceğini söylemişti. Ancak hâlâ buradaydı. Hem de özel bir nedenle. Elindeki, içinde İbrahim'den aldığı yüz liralık banknot bulunan zarfı, bir kargo firmasının mavi zarfına yerleştirdi, öldürdüğü kuryenin formasıyla birlikte çantanın içine gizlemeye uğraşacaktı. Aileyle vedalaşma zamanıydı. Ama vedalaşmak istemiyordu. Koridora bıraktığı çantanın yerinde olmadığını gördükleri vakit, gittiğini anlamaları yeterliydi. Annesine daha fazla acı çektirmemek için bir daha karşılaşmak istemiyordu. Eğer bu sabah karşılaşırlarsa, Kadri Maraz'ın, annesine, "Ben artık bir katilim" demesi işten bile değildi. Şehri terk edecekti. Ama bir günlük rötar yapacaktı. Özel bir neden için bir gün gecikecekti. Yeni başladığı lanet bir meslek için şehirde bir gün daha kalmak durumundaydı. Bu yaşına değin

yargıladığı romantizmin içine, sırf bir miktar fazladan acı çekmek için tekrar bulaşmak istedi ve sandıktan aile albümünü çıkardı. Eski fotoğraflarına baktı. Büyüyünce katil olacak olan o küçük çocuğun gözlerine baktı. İçine düşen pis sıkıntı ve kederden, garip bir şekilde, mazoşist gibi zevk alıyordu. "Yaşamını bir oyun hamuru gibi istediğin tarzda şekillendirmek ne güzel!" diye sayıkladı kendi kendine. "Birilerinin kaderini tayin edecek kudreti kendinde bulmak ne güzel! Geride bıraktıklarına değil, önünde yapmayı hedeflendiğin şeylere odaklanmak ne güzel..." Kadri, yakalandığı ölümcül hastalığı keşfetti. Duyarsızlık ve acımasızlık... İsmail'i değil, Sezai'yi düşünüyordu çünkü. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Şehirde fazlalık olan bir insan vardı çünkü. O kişi kendisiydi. Şu sıralar, bu şehirde olmamalıydı. Bunu tekrar düşündü: sonsuz bir hiçlik mi, yoksa cehennemde de olsa yaşamak mı? Eğer yaptıklarına bakılırsa, Kadri cehennemi tercih etmişti. Kadri; unutulmuşların, yok sayılmışların, dışlanmışların kortejinden kaçıp; lanetlenmişlerin, günahkârların, arananların sınıfına sığınmayı tercih etmişti. Lanetli ve çarpıcı bir antikahraman olarak bir statü elde edecekti. Kadri, özgürce ama boş boş baktığı çukurlar ve tümsekler yüzünden düz olmayan duvarlarda, sıvasız briket yığınında gözlerini son kez gezdirdi. Her şeyin başladığı o anı düşünerek; yeni başladığı güne lanet okuduğu anı hatırlayarak, her şeyi o an gibi dejavulaştırarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. O an

daha özgürdü ama daha karamsardı. O an, panik yoktu ama aşağılık kompleksi vardı. Şimdi ise kısıtlanan özgürlüğüne rağmen yüceliş ve hissediş vardı. Artık varoluşuna duyduğu özlemi yeniden kucaklayacaktı. Artık onun farkında olacaklardı. Kendilerine dokunmaması için ona yalvaracaklardı. Önünde sürüneceklerdi. Belki de "Seni seviyorum" diyeceklerdi. Emniyet birimlerini peşine takacaktı Onlarla oyun oynayacaktı. Zekâsının sınırlarını zorlayarak, aslında hor görülen yeteneğinin kudretiyle onları ezecekti.

Kadri, dışarı salındı tekrar. Yine baktı, gecekondulara, lümpenliğin ve cehaletin en rezaletini temsil eden insancıklara. 2283. sokak, yeni asfaltlanma şerefine erişmiş dik rampa, bahçelere dikilen binalar, evlenilen çocuk adedince çıkılan katlar, kaçak elektrik çekilen direkler, Açıksu Caddesi, Bağlarbaşı, sokak başına üçer tane bulunan içi boş bakkallar... İlelebet aralarından ayrılacağı için bir salise mutlu oldu. O bir salise ise çok çabuk bittiği için yine hüzünlendi. Caddeye çıktığında, bir paket ucuz kaçak sigara aldı ve elinden kaçıracaklarmış gibi, zehirlenmek için ardı ardına içti. Bazalt taşlı ara ve dar sokaklardan inerek, şehir merkezine sızdı, küçük bir otel aramaya koyuldu. Adli sicilde sabıkası olan biri için bu şehirde riskli bir eyleme girişmişti. Bir polis çevirmesi ve kimlik numarasının polis terminalinden sorgulanması durumunda, gözaltına alınması kaçınılmazdı. Eğer

polis şefi Ümit, kendisinden şüphelenip, nerede olduğunu sorgulamış ve askeri birliğe sevk edildiğini öğrenmiş, fakat halen Urfa'da bulunduğunu görmüş olursa, bunun anlamı tüm planın yerle bir olması ve tutuklanması olacaktı. Dükkân camlarından top sakallı görüntüsüne göz attı. Yaşından daha olgun ve güvenilir bir imaj kazandırdığını fark ediyordu. Bir yıl sonra tenine değen tıraş bıçağı, ona yeni bir çehre kazandırmıştı. Saçlar ilk defa bakımlıydı. Elbiseye ilk defa özen gösterilmişti. Fakat korkudan karnına giren sancıyı bir türlü halledemiyordu. Ömür boyu sürecek bir bunalımın fiziksel etkisi olarak üzerinde kalacaktı bu sancı. Vücuduna zoraki yansıtmaya çalıştığı sahte rahatlık ve özgüven ile kalabalık kaldırımlardan sızarak, Divanyolu Caddesi'nde dördüncü sınıf bir otel buldu. Otel kapısından girerken güvenlik kamerası dikkatini çekti. Aleyhinde delil olacak görüntüler... Eğer resepsiyonda ki ona resepsiyon denebilecekse, kimliğini vermesi istenmezse, sahte isim vererek, olası bir soruşturmada incelenecek otel kayıtlarında gözükmeyecekti. Resepsiyonda bulunan orta yaşlı erkek, sadece ismini alıp, boş olan bir odanın anahtarını uzattı. Kadri, bu basit olayı bile ilahi takdire yordu. İkinci kata çıktı, elindeki çantayla birlikte. Otel odasının kapısını açıp içeri girdi ve bir daha çıkmayacakmış ve ilelebet burada kalacakmış gibi sertçe kapıyı kapatıp kilitledi. Çantanın içinden otobüs biletini çıkardı. Yarın akşam yediye ayarlanmış bir Ankara biletiydi. Kadri'nin,

yarın akşama kadar işini halletmesi gerekiyordu. Yarın akşama kadar tüm işini bitirip terminale yetişmesi gerekiyordu. Yarın akşama kadar, birini öldürüp, elini kolunu sallayarak terminale gidip şehirden ayrılması gerekiyordu. Elini başına götürdü ve bileti elinde salladı. Otel odasının bu pis havası ve şekilsiz, sade, bomboş tasarımı, bir nevi günahkâr zindan havasını içine doldurarak, onu kasvete boğdu. Tüm bu yaşananların amacı neydi? Kadri, ne yapmaya çalıştığını sorguladı. Tüm bu mücadele, düşünce kasırgası, kendisiyle savaşı, algoritması; şu an hiçbir şeyden habersiz yaşantısına devam eden bir organizmanın hayatına son vermek için miydi? Kadri, bir an tüm bu yaşananların çok saçma olduğunu düşünse de ve kendisinden utansa da, buraya kadar gelen süreç, beyninin bu ideal uğruna mücadelesini totemleştirmesi ve yücelme felsefesiyle yeni yaşamına yön vermesi üzerine biçimlenmişti. Eğer bir mucize olursa, bu akşam ardında iz bırakmadan Sezai'yi öldürecekti. Sezai'nin işten kaçta ayrıldığını, evinin adresini, kaçta eve gittiğini, evin giriş çıkış yönlerini ve kör noktalarını biliyordu. Ama sadece bir tek aksilik bile tüm planı altüst edebilirdi. Onu paldır küldür de öldürebilirdi, ama bu onun son eylemi olurdu ve totemleşmiş mücadele, iki basit insanın yok edilmesiyle biteceği için, sonuç bir fiyasko olacaktı.

Kadri, bitkin ve kasları sızlar vaziyette yatağın üzerine çöktü. Karamsar ve umutsuzdu. Halen yakalanmamış

olmanın özgüvenini bir nebze taşısa da, şu anki fiziksel durumu, komplike bir organizasyon gerektirecek bu akşamki cinayet eylemi için iç açıcı değildi. Kendi eline, ayağına, vücudunun direncine, karışık ve darmadağın kafasına güvenmiyordu. Başaramazsa, Sezai ölmeden şehirden kaçmak durumunda kalacaktı. Kadri, melankolikti. Arayacak kimsesi yoktu, yalnızdı. Sık sık yaptığı gibi tekrar telefonunu çıkarıp, rehberi karıştırdı. Konuşacak birini aradı. En çok ihtiyacı olduğu bir zamanda, yine birileriyle konuşma lüksünden yoksundu. Odanın dört duvarı, dört tarafını tabut gibi sıkıştırmaya başlamıştı. Oda kapısının sağ üst köşesindeki otuz yedi ekran televizyonu açmayı, aklına bile getirmedi. Ahşap pencereyi açtı, francala fırınının kocaman bacalarından çıkan dumanlar ile sebze meyve halinin park etmiş nakliye kamyonlarının oluşturduğu manzarayı izledi. Şehirde varlığının bir tek kendisi tarafından bilinmesinin verdiği burukluk yüzünden daracık otel odasında kendini kafese kısılmış gibi hissediyordu. Yüzüstü yatağa uzandı ve başını yastığa gömdü. Kafasındaki hercümerç sarmalı düşünceler fırtına gibi sallanıyorken, uyumaya çabalıyordu. Birkaç saat kıvrandı yatağın içinde. Derken, ayağına iğne batırılmış gibi, bir korku nöbetiyle zıpladı yerinden. Saate baktı, yedi olmuştu. Uyumuş muydu bilmiyordu, yoğun düşünceler içinde uyuklamıştı herhalde. Geciktiğini fark edip, paniklemeye başladı. Üstüne başına çekidüzen verip, acilen Merkez Bulvarı'ndaki bas-

ketbol salonunun bahçesine konuşlanması gerekiyordu. Başı bir su balonu gibi şişmişti ve beyni çalkalanıyordu. Lavaboya girdi, gözlerinin kan çanağına döndüğünü gördü. Bu sarsıntıları ve açmazları yaşayacağına, şu lavabo dolusu amfetamin kapsüllerini yutup, hayatına son vermeyi isterdi. Hayatının en kritik eşiğindeydi şu anda. Bir an sersem sersem İbrahim'i arayıp, yapacağı iş için ondan yardım istemeyi düşündü. Sonra acı içinde kendi kendine güldü. Zaman azaldıkça, heyecanı tavan yapıyor, otokontrolünü sarsmaya başlıyordu.

Lateks eldiveni giyip, işyerinde çıkan kavgada, yere düşerken kaptığı çakıyı çantadan aldı, mendilinden çıkardı ve arka cebine attı. İsmail'e saplanan çakıyı ise çantanın en dibine diktiği bir gözün içine sakladı. Tekrar eldiveni çıkardı ve ön cebine sıkıştırdı. Kapının kilidini açıp, aşağıya indi. Saate baktı, sekize kırk dakika vardı. Dakikaların nasıl bu kadar hızlı eridiğini görüp, küfretti. İstemdışı ama zoraki bir görev için, basketbol salonunun bulunduğu şehir merkezine doğru, Divanyolu Caddesi'nden yürümeye başladı. Algıda seçicilik ile beynindeki tüm nesnelerin boyut değiştirdiğini fark etti. Hiç olmadığı kadar sarhoş ve yorgundu. Etrafındaki her şey çok saçma ve anlamsız geliyordu. Kaldırımda dükkân önüne açılan ve mangalda yellenen ciğer kebaplarının kokusu burnuna geldikçe, öldürdüğü veya öldüreceği kurbanların et kokusunu değişmeceli olarak bilinçaltında hissediyordu.

Bu yola girerken de çok düşünmüştü. Bir terörist olmak veya bir katil olmaktan başka ne tür bir yeteneği veya kurtarılma umudu vardı? Bir işe girip çalışsaydı, aşağılık insanlardan emir alacak, hayatı boyunca köle gibi, bir piç gibi yaşayacaktı. Ne tür bir amaca hizmet ettiğini anlamadan, sadece birilerinin çıkarına hamallık yapmak için karın tokluğuna çalışacak, emeğini sömürtecekti. Kader sekmesi burada zıplamıştı. Kadri'nin ana damarları tıkanmış, yollarına barikat kurulmuştu. Kadri'nin yükselecek bir merdiveni yoktu. Ama yükselmek gibi bir amacı da yoktu. Kadri, varoluşuna sarılmak istiyordu. Yeryüzüne atılış serüveninin amaçlarına dönmek istiyordu. Kadri, bir orijin arıyordu. Yaşadığı hayattan kaçacak bir orijin bulmaya çalışıyordu. Fakat çıkış kapılarında nöbet tutuluyordu. Sıradanlığın laneti içine zincirlenmişti. Düz bir insan olma kalıbının içinde çimento tutmuştu. O laneti aşıp, özgürlüğüne kavuşmasının önünde yazgısının engeli vardı. Başkalarının değer yargılarının ve emirlerinin inisiyatifine göre biçimlenen bir hayat tarzının içine mahkûm olmuş ve yeniden doğuşunun önüne set çekilmişti. Zaman ve mekâna sıkıştırılmış ilişkilerin oyuncağı olmuştu. Kadri, bir kırılma noktası arıyordu. Ve o kırılma noktası dün meydana gelmişti. Artık vazgeçmesini sağlayacak bir seçeneği de kalmamıştı. Yeni dünyasına ve mesleğine adımını atmış, başına gelecek belaları da meslek kazası olarak addetmek durumunda kalmıştı. Şimdi sekize yarım saat kala, sinirlerini kontrol

altına alarak, mevziye yetişmeliydi. Hızlı adımlarla ilerledi. Etrafındaki bir dünya insanın hiçbirini fark etmiyordu. Tüm surat ve nesneler, hızlıca ileriye sarılan video görüntüsü gibiydi. Dünya ile tüm hatları kopmuştu ve her şey bir kopya gibiydi.

Hava kararmak üzereydi. Sekize on dakika kalmıştı ve artık Kadri'nin gerginliği had safhaya varmıştı. Basketbol salonunun bitişiğinde bulunan çay bahçesinin önündeki durağın yanına, otobüs bekleyen insanların arasında karışıp, gözetleme yaptı. Mağaza hâlâ açıktı. Kadri, refüjlerin ortasındaki aydınlatma direğine takılı duran mobeseyi fark ettiği için, otobüs durağı direğinin ardından çıkmamaya çalıştı. Eliyle, kalça cebindeki bıçağı, pantolonunun dışından kavradı, düşmüş olabileceği endişesiyle. Kadri, duraktaki insan tiplerine tek tek baktı. Bir an için onların yerinde olmayı istedi. Tüm bu zorlu sınavı, bu yükü taşımak yerine, onlar gibi işini gücünü bitirip, evine gitmeyi isterdi. Oysa iki gün önce onların yerindeydi ve o hayata lanet okuyordu. Tüm acı ve hatıraların hafızadan silindiği bir sabaha uyanmayı, hiçbir şeyi hatırlamadan, hafızasız bir şekilde yeniden başlamayı arzu ederdi. Yarım saatlik bir bekleyiş sonrası, önce ortağı Vecdi dükkândan ayrıldı. Bir on beş dakika daha bekleyince, Sezai dükkândan çıktı ve kepengi kapattı. Hava artık simsiyahtı. Tam karşıdaki ara sokağa yöneliyordu her zamanki gibi. Kadri, sola dönüp, mobese

açısından uzaklaşmak için ters istikamette yürüdü ve refüjdeki yaya geçidi içinden karşıya geçti. Sezai de ara sokaktan kayboldu. Yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Sol ara sokağa girdiği zaman, Sezai'yi göremedi. Sokak kısa olduğu ve sağ sol istikamete ayrıldığı için, şansını zorladı ve panik halinde hızlanmaya başladı. Bir an "Sezai!" diye istemdışı bağırası tuttuysa da, kendini kontrol etti. İçgüdülerine uyup, sağ tarafa yöneldi ve ilerideki manifaturacıyı gözetledi. Burada yoktu. "Berber!" dedi. Sezai'nin akrabası olan ve sık sık yanına gittiği berber aklına geldi. Oraya gitmiş olmalı, diye düşündü ve temkinli bir biçimde ilerledi. İlerledi ve göz ucuyla içeri baktı. Orada berber koltuğundaydı. "Allah kahretsin!" dedi. Bu, bir saat boyunca sokak aralarında dolanmak ve Sezai içeriden çıkıncaya kadar dükkânı görme mesafesinden uzaklaşmamak anlamına geliyordu. "Mesleğin zorlukları" diye sayıkladı. En işlek caddesi bile elbise mağazaları, bakkal dükkânları ve tavuk dönercilerinden ibaret olan Urfa'nın bu harcıâlem sokakları, ne pusuda beklemeye ne de eğlenerek zaman geçirmeye müsaitti. Özellikle bir yerde fazla beklemek, şüphe çekmeye yeterdi. Yapılacak tek şey, Sezai'nin evinin önünde beklemekti. İki sokak öteye gitti ve apartmanı buldu. Apartman dış kapısının biraz aralık olduğunu gördü ve içeri yöneldi. Kapı, bu süre içinde kapatılacak olursa tekrar iterek açabilmek için, küçük kapının üst sürgüsünü aşağıya çekti ve kapıyı açık bıraktı. Birinin yaklaştığını gördü ve yan duvar

korkuluğunun arkasına saklandı. Adam içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Bu esnada, ışığı yanan karşı apartman pencerelerinden kimsenin dikkatini çekmemiş olmak için dua etti. Ve kısa bir süre sonra, beklediği misafirin silueti, sokağın sonunda göründü. Kadri, hemen kapıya yöneldi ve eliyle iterek, açılmasını sağladı. Böylece, dairenin zilini çalma ihtimaline karşı önlem almış oldu. Kapının ardına saklandı.

"Hile ve entrika dolu bir günün daha sona erdi, Sezai! Ama bu gerçekten bir son... Çünkü cezalandırılacaksın. Ölüm meleğin geliyor" dedi kendi kendine. Biraz sonra kapı açıldı ve içeri Sezai girdi. Sürgüsü açılmış kapıyı fark ettiği için sürgüyü çekmek istedi fakat Kadri'yi görünce birden ürktü.

"Nerden çıktın oğlum?"

"Allah gönderdi" dedi Kadri, soğukkanlı bir biçimde. Sonra, dışarı kafasını uzattı ve gelen var mı kontrol etti. Sonra, Sezai'yi oyalamak için uydurmak zorunda olacağı cümleleri düşünmeye çalıştı. Fakat burada oluşuna bir bahane bulamadığı için, Sezai'ye ne söyleyeceğini bilemedi. Sezai, ondan önce davrandı.

"Hayırdır? İşten çıkmışsın. Ulan insan çıkarken bir selam verir."

Kadri, "Sana son selamı çakmaya geldim" dedi. Ve sonra,

hırıltılı sesiyle ürkütücü bir sırıtışı buluşturdu: "Hiç akreple seviştin mi?"

Sezai'nin rengi attı. Kadri, izah etmeye çalıştı. Eliyle posta kutularını gösterdi. "Oraya bak, demek istediğimi anlarsın."

Sezai, merak içinde posta kutularını karıştırdı. Kadri, aceleyle lateks eldiveni çıkarıp giydi ve dış kapının alt sürgüsünü, kapıyı engelleyecek şekilde içe doğru çevirdi. Cebinden çakıyı çıkardı ve Sezai'ye yaklaştı. Sezai, bir şeylerden şüphelenmişti ve göz ucuyla Kadri'ye baktı. Kadri ona, anlaşılmaz ve tuhaf bir karmaşıklıkla "Teşekkür ediyorum" dedi. Sezai ise alık alık bakıyordu. Ancak bir şeylerin ters gittiğini ve durumun hiç de hayra alamet olmadığını anlamıştı.

"Bana yaşama azmini tekrar verdiğiniz için" dedi Kadri.

Sezai, bir adım geri çekildi. Bu esnada, Kadri, çaktırmadan çakıyı avucunun içinde gizledi.

"İyi misin Kadri?"

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim. Titreyip, kendime döndüm. Beni özbenliğimle yeniden buluşturmaya aracı oldunuz. Beni kışkırtarak bu rezil yaşantımın içinde silkeleyen herkese teşekkür ediyorum."

Kadri, müstakbel kurbanına doğru ağır ağır ilerledi.

Ama bu esnada, yukarıda bir kapı açılırsa, akıbetin ne olacağını bilememenin korkusunu yaşıyordu. Nutuk çekme işini bir an önce bitirmeyi ve sadede gelmeyi düşündü. Sezai, her an bağırabilirdi. Bu esnada, gözünü, kalça kısmına dikmişti. Galiba, elindeki çakıyı fark etmişti. Kadri, daha fazla riske girmeden aniden üzerine atlarken Sezai "Lan!" diye bas bir bağırtı kopardı. Bu bağırış, Kadri'yi daha da telaşlandırdı ve çakıyı, tam kalp hizasına sapladı. Sezai, geri geri tırabzana çarpıp, yere düştü, dişlerini sıkıp, acı içinde bağırmaya başladı ve Kadri hemen üzerine atlayıp, ağzını kapattı. Herhangi bir tırnak darbesine maruz kalıp, hasmının tırnaklarının içinde DNA örneğini bırakmamak için uzun gömlek giymişti, boğuşmanın, bir cinayette iz bırakmak konusunda en riskli faktör olduğunu biliyordu. Sezai'yi kestirmeden öldürmek üzere hamle yaptı ve daha fazla kıvranmasına izin vermeden çevirip ense omuruna çakıyı sapladı. Kurbanın burnundan kanlar boşalmaya başladı. Sezai'nin gözleri beyazlaşmış ve vücudunun her tarafı, ufak bir delikten beklenmeyecek biçimde kana bulanmıştı. Kadri'nin sol koluna ve pantolonuna kan bulaşmıştı. Kadri, ecel terleri dökmeye başladı. Bu esnada, dış kapının biraz ötesinde ayak seslerini işitti. Yukarıya baktı, merdivenlerden herhangi bir ses gelmiyordu. Derin bir nefes aldı, henüz hiçbir kapı açılmamıştı. Fakat dışarıdaki ayak sesi kapıya doğru yaklaşıyordu. Kadri, bir şeylerin ters gittiğini, kapana kısıldığını fark etti. Henüz

son nefesini vermemiş olan kurbanını yerde sürükleyerek bodruma götürmeye çalıştı. Yerde kurbandan akan kanın üzerinde cesedin sürüklenmesiyle oluşan kan şeridi, birazdan içeriye girecek olan bina sakininin şüphesini çekecek ve aşağıya inmesine neden olacaktı. Kadri bunları tahmin etti ve ambar olarak kullanılan bodruma kollarından tutarak sürüklediği cesetle inerken, ortamı aydınlatan loş spot lambaya, zıplayarak, elindeki çakının sivri kısmını vurarak patlattı ve etraf karanlığa gömüldü. Dışarıdaki adam dış kapıya anahtarı soktu ve itekledi. Fakat kapı açılmadı. Kadri, Sezai'yi vurmadan önce tedbir için yaptığı kapıyı sürgüleme işi, sonradan aklına gelmişti ve sürgüyü çıkarmayı unutmuştu. Dışarıdaki adamın kapıyı iterken, küfrettiğini işitti.

"Lanet gelsin, ulan kim sürgüyü takmış buraya. Hey, kapıyı açın!"

Kadri, zil sesi duydu. Kapıdaki adam, kapı açılmayınca dairesinin zilini çalmıştı. Kadri, soğuk bir titremeyle sarsılmaya başladı. Zifiri karanlık, örümcek ağlarıyla donanmış duvarlar, nemli ve küflü hava içinde, karşısında can vermekte olan adamın üzerine vuran dışarıdaki zayıf ışık huzmesini seyretti. Yapmakta olduğu eylemin, giriştiği işin anlamını sorgulamaya, burada ne işim var demeye çalıştı. "Allahım, yardım et" dedi Sonra da bu söylediğinden utandı. Gerçekten, Allah'tan yardım istemeye hakkı var mıydı?. Limbik sistemini altüst eden

adrenalin salgısı, gerilen kaslarını felç edecek kadar titretiyordu. Kadri, yapabilse, duvarı delip kaçmak istiyordu. Üst kattan bir dairenin kapısının açıldığını işitti. Merdivenden koşarak inen bir patik sesi duydu. Adım hızını ve bu hızlar arasındaki ses mesafesini, pabucun yerde bıraktığı ses oranına bakınca, 'Bu bir çocuk olmalı' diye düşündü. Çocuk kapıya yetişti ve sürgüyü çevirerek kapıyı açtı. İçeri giren adam, "Hangi salak çevirmiş bu sürgüyü ya!" diye bağırdı. Ardından bir süre ses işitmedi Kadri. "Görmüş olmalı kan izlerini" diye mırıldandı. "Bittim ben. Her şey bitti. Beceriksizim ben. Kaçmayı beceremedim. Hesap hatası yaptım."

"Kızım bu ne?" dedi adam. Sonra elektrik lambasına dokunduğunu işitti Kadri. "Işık da yanmıyor. Kan değil mi bu? Aşağıya doğru gidiyor. Kızım, yukarıdan feneri getir."

Adam bir süre bekledi. Kadri ise bu esnada, buradan kaçış yolunu planlamayı düşündü. Maktulün üzerindeki ceketi çıkarmalıydı. Sonra da ceket ile suratını kamufle etmeli, tam merdiven önündeki adamla karşılaştığında, ceketi suratına fırlatarak onu bertaraf etmeliydi. Ama arkasında çığlıkların koptuğu, insanların ortalığa üşüştüğü bir durumu hayal edince, kaçışın veya polise yakalanmadan tüymenin zor olduğunu anladı. Bu arada, bayılmak üzereydi ve eğer burada gözlerini yumarsa, gözlerini nerede açacağını düşündü. Bu işin bu kadar

kısa süreceğini ve böyle bir fiyaskoyla sonuçlanacağını tahmin etmemişti. Tam bu esnada, yukarıdaki adamın yine sitem dolu sesini işitti.

"Ya, bulamadın mı bir fener?"

"Baba yok bir yerde."

"Lan bir şeyi bulamıyorsunuz. Çekmecemdeydi. Dur geliyorum. Kızım sen aşağı gel." Kız merdiven sahanlığına kadar indi ve babası ona tembih etti. "Buradan ayrılma ben gelene kadar. Bir şey görürsen, hemen bağırarak yukarı fırla."

Kadri, kurtulmuş gibi rahatladı. Sinirlerini kontrol altına alıp, derin bir nefes aldı ve Sezai'nin ceketini üzerinden çıkardı. Adamın yukarı çıkmasıyla, parmak uçlarında merdivenlere tırmandı ve ceketi, tırabzanlara doğru tutarak, kendini sakladı. Apartmanın giriş koridorunu aydınlatan sarı loş ışık, bodrum merdivenini hafifçe aydınlattığı için, üst kattaki sahanlıkta bulunan küçük kız, karanlıktan beliren bir imge görmüş ve çığlık atmıştı. Kadri, bir kedi gibi bir sıçrayışla kapı önüne geldi ve kapıyı açtı. Yukarıdan bağırışmalar başlamıştı. Giriş holünün hemen yanındaki bahçeye saptı ve evin arka bahçesine koştu. Bahçe duvarına tırmanarak, öbür evin bahçesine, oradan da çok daha karanlık olan diğer ara sokağa girdi. Sert bir dövüşten çıkmış gibi soluk soluğaydı, üstü başı dağılmıştı ve kasları ağrıyordu. Her an önüne

bir polis devriyesi çıkacakmış gibi telaş ve tedirginlikle sağına soluna bakarak, ara sokaklardan dolanmaya başladı. Saat dokuzu geçmiş ve gece başlamıştı. Çoktan polise ihbar edildiğini ve ortalığın yaygaraya verildiğini hesaba katıp bu mahalleden çok çabuk toz olmalıydı. Bir binanın girişine yönelip, üstünü başını, pantolonunu düzeltmek istedi. Aklı o an başına geldi. Üstündeki kanlar bariz bir biçimde belli oluyordu. Nasıl olur da bunları düşünmeden bu kadar yol yürümüştü, ona hayıflandı. Binanın arka avlusuna geçti. Pantolon ve gömleğini çıkardı. Eşofman altı ve gri atletle kaldı. Kanlı elbiseleri, bahçede bir köşeye bırakılmış çöp torbasını açarak içine tıkıştırdı. Böyle yürüyebileceğini, akşam gezisine çıkmış biri izlenimi bırakabileceğini düşündü. Cüzdan ve parasını da eşofman cebine sıkıştırdı. Yürüyerek on dakikalık bir mesafesi vardı. Eğer kader izin verirse ve her adımını hissederek, görerek atarsa, belki de devriyeye yakalanmadan otele varırdı. Topçu Meydanı'na kadar ara sokaklardan sızdı ve otele vardı. Odasına çıktı ve ölü gibi yatağa uzandı. Gözlerini kapadı. Bu sefer uyudu.

Sabah ezanında, kâbuslarla dolu bir geceden sonra sırılsıklam ve şiddetli bir baş ağrısı ile uyandı. Korkuyordu. Sebep olduğu acı ve kargaşanın sonucunu düşünüyordu. Şu anki kaos ortamını hayal ediyordu. Sanki birileri otel kapısına bodoslama dalacak, onu linç edecekmiş gibi geliyordu ona. Televizyonu açmaya bile çekiniyordu. İki

gün üst üste aynı şehirde, faili belli olmayan bir cinayet olayı için, polisler ne gibi ipuçları elde etmişlerdi? Ama ne olursa olsun, bu küçük şehirde şu aşamada sokağa çıkıp, rahatça dolaşamazdı. Bir kazaya uğramadan, saat yediye kadar terminale yetişmeliydi. Ancak güçten kesilmişti, hastaymış gibi gibi bünyesi çökmeye başlamıştı. Dün öğlenden beri hiçbir şey yememiş, su bile içmemiş, bunun farkında bile olmamıştı. Ağzı kokmaya başlamıştı. İhtiyar gibi sendeleyerek lavaboya gitti ve başını suyun altına soktu. İçindeki karanlık ve kasvet, boğulma raddesine ulaşmıştı. Yardım istemeliydi. Birilerini çağırmalıydı. Birilerine, "Ben cinayet işledim," demeliydi. Çantasından temiz elbiseyi çıkarıp giydi. Çantayı alıp, oteli terk etmek üzere aşağıya indi. Merdivenden inişinde, sanki polisler aşağıda, resepsiyonisti sorguya çekiyorlarmış gibi bir paranoya oluştu içinde. Sanki kapıda nöbet bekliyorlardı, çıkar çıkmaz gözaltına alacaklardı. Sağını solunu şüpheyle ve tedirgince süzdükten sonra anahtarı uzattı ve ücreti ödedi. Görevli eleman, şüpheli bir bakış attı yüzüne. Kadri, ürperdi. Onun kendisinin katil olduğundan şüphelendiğini sandı. Belki de personelin, işlenen cinayetlerden haberi yoktu, ama yine de Kadri, ona saldırmak istedi. Daha fazla sinirlenmemek için otel kapısına yöneldi. Sağına soluna baktı. Her şey normaldi. Aslında, normal olmamasını istiyordu. İçinde dizginleyemediği korku, ortalığın sütliman olmasını istiyordu fakat eyleminin içsel koşulları, şehirde bir karga-

şa ve kriz yaratmanın peşindeydi. Kadri, ilkel benliğinin bu eylemleri basit bir cinayet hırsıyla işlemekten çok, asıl amacının hizmet sektöründeki sömürünün üzerine bir isyan darbesi indirmek olduğuna inandığı için icra ediyordu. Fakat tüm ideal ve dava, şimdi tersyüz olmuş bir biçimde içerden ve dışardan tüm bünyesini kuşatmıştı

Kadri, bağnaz günlerini özlemeye başlamıştı. Dış çevreye kapalı bir huzurla yaşadığı, dışarıdan içeriye sızıntı oluşmasını önlemek için sağlam izolasyon yaptığı günleri özlemişti. Arzular içinde boğulmadığı, düşündükçe ümüğüne takılan o yoksunlukların olmadığı, bir aziz gibi yaşadığı günleri özlemişti. O günlerin yerine karamsar ve inançsız saldırılar, özbenliğini çiğnemiş ve kendisini acı anaforunda boğmuştu.

Yaşamını sürdürebilmek için yeryüzünün en aşağılık işlerinde çalışmıştı. Bulaşıkçılık, hamallık, amelelik, gece bekçiliği, ofisboyluk yapmıştı. Kadri'nin bir sınıf atlama umudu yoktu. Kendini geliştirmeye inancı da yoktu. Kadri'ye göre sınıf atlamak ve kariyer elde etmek; köpek ruhlu sersefil insanların kendilerini paspas gibi kullandırarak, ahir ömürlerinde elde edecekleri, çekilen rezilliklere değmeyen basit mutluluklardı. Kadri, girdiği farklı mesleklerden hiçbirinde tutunamadı. Okul hayatını, öğrencilerle dövüşerek bitirdi. Kadri'ye göre fazla zekâ; bu hayatta sadece satranç oynamaya yarardı. Satranç işinde kafası çalışırdı, fakat işe yaramazdı. Çünkü

Kadri'nin, karşısındaki iskemleye oturacak bir dostu yoktu. Sehpanın karşısı her zaman boştu ve başında sadece bir tane iskemle vardı. Onun yerine kendi kendine oynar, kendi kendine hamle yapar, kendi kendine konuşur ve kendi kendine şah mat yapardı.

Dalgınlık içinde yürürken, farkında olmadan Bahçelievler Mahallesi'nin en doğusunda buldu kendini. "Allah'ın bir hikmeti" dedi. Buraya kadar yakalanmadan gelmişti, yürüyerek. Etrafındaki hiçbir şeye kafasını çevirmemeye çalışıyordu. Herkesin kendisine baktığı gibi bir kanısı vardı. Artık birileriyle konuşmak ve normal hayata dönmek istiyordu. İpek Karayolu'nun kenarına geldiği vakit, bir ağacın altına çantasını indirdi ve anlamsız bir biçimde dikildi. Bilinmeyen bir gezegenden yeryüzüne atılmış ve başıboş bırakılmış, yabancı bir yaratığın ruh haline bürünmüştü. Aklına İbrahim geldi. Onun dükkânına gitmeyi düşündü. Üstgeçitten karşıya geçti ve yürüdü.

Berber dükkânına yaklaşırken, arkadaşının nasıl tepki vereceğini kafasında şekillendirmişti. O havasız ve dar, ucuz parfümler yüzünden boğuculaşmış küçücük dükkâna girdiği zaman, kendini müstakbel mekânı zindan hücresine adımını atıyormuş gibi hissetti. Tereddütle kapıya dikildi. Alçak ve çökük koltuğa gömülmüş, televizyon izlemeye dalmış arkadaşının, onu görür görmez gözleri açıldı, ayağa kalktı.

"Sen!" dedi. "Urfa'da mıydın?"

Kadri'nin konuşmaya mecali yoktu. Zaten konuşmayı sevmezdi. Konuşmak zül gelirdi. Arkasına baktı. Burasının güvenli bir yer olup olmadığını görmek istiyordu. Belki de hiç alakası yoktu ama, paranoyası azdıkça azmıştı. Kendini yorgunlukla eski püskü koltuğun üstüne bıraktı.

"Kadri, sen iyi değilsin."

Güya, buraya konuşabilmek için gelmişti. Ama ağzını açmaya bile üşeniyordu. Beynindeki fikir karmaşası, ağzındaki kelimeleri düğümlüyordu. Kafasını çevirip, kendisinden çok daha hırpani gözüken İbrahim'e baktı.

"İbo..." dedi güçlükle. Sonra ansızın kendini toparladı. "Hiç büyük insan olmayı denedin mi?"

İbrahim, hâlâ Kadri'nin burada bulunuşunu çözmeye uğraşıyordu.

"Evimize gelen posta... Sen o parayı, bana Ankara'dan göndermedin mi?"

Kadri, cevap vermedi.

"Konuşsana. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"O kurye bendim. Evinize ben getirdim. Ankara'ya da

gitmedim. Yani, henüz gitmedim demek istiyorum. Bu akşam, kısmetse otobüse binmiş olacağım."

"Allah Allah! O kurye elbisesini giyip, bizim eve posta getirmen, hem de akşam vakti... Benden aldığın borcu bu şekilde vermen... Askere gidiyorum diye vedalaşıyorsun, şimdi buradasın. Ne işler çeviriyorsun?"

Kadri, buraya geldiğine geleceğine pişman olmuştu. Şimdi bunlara mantıklı bir cevap vermek zorunda kalacaktı. Ama yoktu.

"İbrahim... Burada bulunduğumu senden başka hiç kimse bilmesin. Söz veriyor musun?"

"Ayıp ettin. Fakat gizlemeye çalıştığın bir şeyler var. Üstelik hastasın sen. Cezaevinden çıktığından beri şizofren gibi ortalıkta geziniyorsun. Seni cezaevinden çıktığında bir tek ben karşıladım. Yolda benimle tek cümle konuşmadın..."

Kadri, arkadaşının sözünü yarıda kesip, ayağa kalktı.

"Büyük insan olmak için ne yaptın bugüne kadar?" dedi. Arkadaşı, onun zırdeli olduğuna hükmetmişti.

"Saçın jöleli, top sakal bırakmışsın. Elbiselerin çok titiz ve düzenli. İki ay önceki adam değilsin. Hele cezaevinden çıkarkenki halin, evsiz ayyaşlar gibiydin. Transformasyon mu geçirdin? Ruhuna ne girdi senin?" Bir süre Kadri'yi

anlam veremediği bir gariplikle karşı karşıya kalmış gibi süzdü. "İsmail öldü. Öldürmüşler. Onu sen sevmezdin. Bir de, yanında çalıştığın patronun öldürülmüş."

Kadri, ödünün ağzından fırladığını hissetti. Bir an, ağzından, katil sensin, lafının çıkacağını düşündü. Arkadaşına döndü.

"Muhammed Bouazizi kendini yakmasaydı; Diktatör hâlâ sarayındaydı. Bir şişe tinerle; insana, olaylara, fikirlere dair çok şey kattı. Tarihi değiştirmenin, sömürülere isyanın, olacak bir gerçeği çabucak oldurabilmenin yolunu, ancak yolda yürürken kafanı bir direğe çarptığında oluşabilecek bir etkiyle bizlere gösterdi. Bazen aydınlığı görmek için, karanlığın en koyu tarafından gelmek gerekir. Kendi bedenini; işsizliği, adaletsizliği, çaresizliği, zalimliği, ahlaksızlığı ortaya çıkarmak için yakan insanlara şükürler olsun."

Kadri, geri geri giderken, İbrahim, onu kollarından yakaladı.

"Hastasın sen. Hem şu top sakal da ne? Senin karakterine o kadar tezat bir görüntüsü var ki... Sonunda kendi kafana sıkıp gideceksin. Biraz daha gecikirsen, kaçak diye yakalama kararı çıkartacaklar, farkında mısın? Ortalıkta ne diye dolaşıyorsun. İki gündür nerede kalıyorsun?"

"Otelde."

"Hah! Çok güzel. Peki neden? Adam mı öldürdün?"

Kadri'nin gözleri öfkeyle parladı ve arkadaşını itti.

"Benimle saçma sapan konuşma."

İbrahim, alttan aldı. "Seni hastaneye götürmem gerekecek. Belki de seni kontrol altına almaları gerekecek."

Arkadaşının üzerine doğru giden Kadri, yanına geçip, kolundan bir yere götürür gibi çekmeye başladı.

"Memnun musun bu hayatından? Bütün gün bu dandik parfümlerle kokuşan ambardan bozma iki metrekarelik dükkânda sinek avlama teknikleri kitabını okuyorsun. Dünyayla tüm bağlantın, bu siktiriboktan televizyon ekranı. Ekranından boca edilen kirlenmişliklerle eğitiliyorsun. Sistemin size adapte ettiği kalıplar ile yaşayıp, bir bilgisayar yazılımı gibi süreç işliyorsunuz. Asla ve asla, size gösterilenin ardına bakma ve onu görebilme kapasiteniz yok. Bu kıç kadar ambardan hallice berber dükkânında pinekleyerek harcadığın zamana yazık olacak... Birbirimize yabancılaştık. İlişkilerimizi zamana ve mekâna sıkıştırdık. Bizi basitleştirdiler. Sırf daha muntazam bir köle olmak için dijital uyuşturucuları enjekte ettiler beynimize. Yaptığımız köhne işlerde hayatımızı mahvediyoruz. Önünde akıp giden hayatı izlemekten başka bir bok yapamayacak mısın?"

İbrahim'in yüzündeki korkunç gülümsemeyi gördü.

"Ne kadar yırtınırsan yırtın; bir sinemada alacağın en büyük rol, yardımcı oyunculuktur. O da, esas oğlanın egosuna mastürbasyon çekmen içindir. Biz buyuz Kadri. Düz insanların asla şaşmayacak bir aşağılık hayat standardı vardır. Dünyanın en zeki ve üstün insanı olduğuna inansan dahi, bunu kendinden başka kimseye inandıramayacağın için; ne sömürü ve zillet dolu bir işten başka bir alanda çalışabilir, ne de toplumu peşinden sürükleyecek karizmatik gücü kendinde bulabilirsin. Ağzında salya akıtarak peşinden koştuğun her şey, sittin sene uzaklıktaki bir ütopya gibidir. Ne kadar uğruna puşt olursan, o kadar senden uzaklaşıyor. Ama eninde sonunda kendi hakikatini bulacaksın. Belki buldun da. Ondan sakın kopma. O senin kalubelada adına yazılmış gerçeğin."

Kadri, el sallayıp giderken, İbrahim, arkasından seslendi:

"Kadri... Komiser Ümit, seni arıyor."

10

Adı Fahri Tamu. Yani cehennem. O bir cehennem meleği. 24 yaşında, 1.85 boyunda, yakışıklı.

Burada çok farklı insanlarla karşılaşıyorsun. Fahri de bunlardan biri. Ve burada, elektrikli tıraş makineleriyle tıraşlanmış kafalar ve haki kamuflajlarla, tüm sınıfların

kombinasyonu gerçekleşmiş, herkes gerçek kimliğini bir süre örtbas etmiş durumda. Ve şimdi, Fahri ile ben eşitiz. Fahri, karakolun x-ray'inden geçen binlercesinden biriydi, ama benim ağıma düşmesinin nedeni, özel biri olmasıydı. Ancak burada yalan ve hayallerle yaşayabilirsin. Çünkü o haki üniforma, senin tüm özel yalanlarını kaldırabilecek kadar leke tutmaz.

Ama Fahri, bir gerçekti. Fahri, ölüm meleğini arıyordu. Çünkü onu şeytani entrikalarla benimle buluşturan ilahi tesadüfün onu dibe vurduracak sırrının işaret fişeği bendeydi.

Yer Küçükyalı Askeri Gazinosu. Çarşı izni için Üsküdar'dasın. Yasak olmasına rağmen, pis bir birahanede, Veli Ventura tarafından terk edilmenin bilmem kaçıncı ayını kutluyorsun. Seni yücelme idealine kurban veren o tinsel kişiliğin, şimdi de seni çıplak bir şekilde yeryüzüne atıp, terk etmesini kaldıramıyorsun. Ve sonunda anlıyorsun ki, sen doruğa çıktığın an, seni aşağıya tekmelemek için arkanda belirecek.

Fahri karşında. Beni gazinodan tanıyan Fahri. Zıt kutupların 0 orijininde birleşmesi. Onu benimle buluşturan olgu, bir yükselme ve yücelme doktrininin, sıfıra doğru giden korelasyonu. Fahri, ben masada tek başına arpa suyunu yutarken, beynimden geçenleri gözlerimden okuyor ve yanıma geliyor.

"Askerlik bile beni İstanbul'dan ayırmadı. Oysa ben İstanbul'dan kaçmak için orduya sığındım."

Fahri bir damızlık. Parti damızlığı, aygır. Playboy diyenler de var. Bana diyor ki:

"Karı becermekten sıkıldığımı söylediğimde, abazanlar bana inanmıyor."

Ben de reddedilmişliği, itelenmişliğimi anlattığımda bana inanmıyorlar.

"Bundan beş yıl önce hiçbir şeyim yoktu. Ama benim yoktu. Ebeveynin vardı. Mülkiyet hakkına erişmek istiyordum."

Fahri, bir hırs abidesi. Genç yaşta hayal edemediğim bir noktaya gelmiş.

"Üniversite okumak için İstanbul'a geldim. Gece hayatıyla, üniversitede tanıştım. Veysel beni barlara soktu, barmenlik yapmaya başladım. 'Fahri, bize bira' diyorlardı. Sonra Fahri'ye, doğum günü partisi için barı kapatmayı teklif etmeye başladılar."

Daha fazlasını iste, mottosuyla hırslandırılan ilkel benliğin kölesine dönüşülen, tüm problemlerin ortadan kalktığı, sınırsız isteklere, kusursuzluğa ve mükemmelliğe odaklanan bir yaşam... Artık zirveye ulaşılmıştır.

"Aptallar... Bindiğim Range Rover'in kaynağını soruyor-

lardı. Şişli'de aldığım evi soruyorlardı. Orta halli bir üniversite öğrencisiydim ya... Üniversiteyi okumak, bir süre sonra gereksiz gelmeye başladı. Çünkü mezun olduğumda bile ulaşamayacağım şeyleri, şimdi elde ediyordum. Okulu askıya aldım."

Fahri, iki kaşı havada, elinde salladığı kupayla bana bakıyor ve diyor ki:

"Biliyor musun; genç ve güzel kızdı hepsi. İçinde tanınmamış mankenler de vardı. Barın tuvaletinde, benim yüzümden saç baş kavga ediyorlardı."

FHM dergisinde poz verecek standartta bir kadın, Parlak high gloss kaplamalı avangarde yatak odası takımı, Range Rover cip, basamak basamak yükselen bir kariyer, bol sıfırlı bir banka hesabı, kart koleksiyonu ve sonrası derin ve sonsuz bir hiçlik... Artık hedeflenen hiçbir şey kalmamıştır. Fahri'yi, bir an ceset olarak hayal ediyorsun. Mükemmel bir ceset.

Fahri, artık düşüşe geçmiş. Onu bu noktaya getirenler, şimdi kursağından fitil fitil çıkarmanın peşindeler.

"Nasıl başardın?" diyorum. "Saflık ettiğimi say."

"Pornoculuk yaptım" diyor. "Ünlü-ünsüz birtakım insanları, ortağı olduğum gey barda buluşturup, aracılık ettim. Evlere gizli kamera yerleştirip, video görüntüleriyle şantaj yaparak para kopardım.

Jigololuk yaptım. Ama başkaları gibi elli yaş üstleriyle değil. Yaşları otuz beş-kırk arasıydı.

Bir işadamından bir milyon lira aldım."

Son cümlesinden sonra bana göz kırpıyor. Neyi ima ettiğini anladığımı düşünüyor.

Tek amacımız, yarak aletinin ucuna daha büyük hazlar sunmak ve bağırsak sistemimizin kusursuz çalışmasını sağlamak. Bu kadar sığ bir yaşamın başka amaçları da olmalı. Bu yaşam bu kadar hedefsiz olamaz. Hepimizi aynı delikten çıkarıyorlar ve dışarı salıveriyorlar. Hepimiz ortalama aynı hedeflerle ve mottolarla yaşıyoruz ve bizi o delikten çıkaran güç, bu sefer de toprağın altına gömüyor. Fahri, yaşamda ulaşmak istediği amaçtan sapmıştı. Sapmak bile az gelirdi, sapıtmış, yoldan çıkmıştı.

Artık daha konforlu, daha mutlu, daha refah bir hayat gibi masum arzular çoktan geride kalmış, iş çığırından çıkmıştı.

Fahri bir fedaiydi. Kendisini o noktaya getirenlerin ayakçılığını yapmaktan kurtulamıyordu.

Fahri, şimdi diyor ki; "Şebnem ile Balo Sokağı'ndaki kulüpte tanıştım. Kel kafalı, bira göbekli tanıdık bir adamla masada otururken yanma gittim. Bana gündelik bir çerez olarak Şebnem'i verdi. Ama Şebnem, o zamana ka-

dar becerdiğim kadınlardan farklıydı. Beni ona çeken bir şeyler vardı. Derken, uğursuz bir telefon geldi ve beni, gece hayatına başlangıç yaptığım o lanet iş için tekrar çağırdılar. Veysel çağırıyordu, gitmek zorundaydım. Aksaray, gece kulüpleri piyasasının en batağı, en pespayesi olan bir pavyon bölgesine. Onunla kulüpte, kebapçıda yapılacak dürüm arası kokain organizasyonunu konuştuk. Bana verdikleri görev, o dürüm arası kokainleri, Aksaray'da pazarlamak..."

Fahri, başparmağını göğsüne dayadı, gözlerini parlayarak dedi ki; "Düşünebiliyor musun? Bar sahibi, discoboy Fahri, kazandığı onca başarı ve mülkiyete rağmen, halen Aksaray batakhanelerinde torbacılık yapmak zorunda bırakılıyor. Boynuzun kulağı geçmesi, kıskançlık, bireysel başarıyı hazmedememe... Hepsi bu.

Ve sonra..."

Fahri, kahkaha atıyor. Çok haince bir iş yapmış ve bundan müthiş bir zevk almış gibi.

"O sürtük Şebnem, metro istasyonunun orada, arabasının yanında beni bekledi ve ben vedalaşmak üzere yanına gidince, ellerini omzuma koydu, gözleri hırsla parladı.

'Bana ne olduğunu söyleyecek misin?' dedi. Düşünsene, beni kadınlara zaafı olan aptal erkeklerden sanıyordu. Ve Şebnem, tüm o dehşet seksapeli, öldürücü kıvrımla-

rı arasında vamp kadın Şebnem; kulağıma konduracağı ısırıkla ağzımdan laf alacağını sanıyordu. Oysa her gün Şebnem gibi bir kadın beceriyordum."

Sonra tekrar gözlerime bakıp dedi ki;

"Ne yaptım, tahmin et?"

Cevap vermiyorum.

"Senin bir daha yüzünü görmek istemiyorum, dedim."

Ve yine kahkaha atıyor. "Böyle dedim ama. Ona her şeyi anlatmaya niyetliydim. 'Seni orospu seni' dedim. 'Sırf benden istihbarat almak için peşime düştün. O arkadaşım sandığım kodoş, seni bana kiraladı. Ama yine de sana her şeyi anlatacağım' dedim.

Çünkü neden biliyor musun? Artık hiçbir şeyin gözümde değeri kalmamıştı. Etrafımdaki dostluk çemberinin, tamamen çıkarcılık ve içten pazarlıklılık ekseninde döndüğünü fark etmiştim. Birbiriyle am sik düzeyinden öteye gitmeyen kadın erkek ilişkileri, kıskanç ve entrikacı adamlar, yozlaşmış kişilikler, sefahat ve günahlar, günahlar, günahlar... Öyle bir eşiğe gelirsin ki, her şeye siktiri çekmek istersin. Mesela, geriye bakıp da yapmadığın şeylerden pişmanlık duyarsın. Bana sorarsan, seksen beş yaşıma geldiğimde, çevirdiğim tüm dolapları, yaptığım tüm pislikleri, hainlikleri, puştlukları cümle âleme ilan

etmek isterdim. İnsan yarın öleceğini bilse, yediği tüm bokları elinde megafonla bir canlı yayında tek tek afişe etmek dışında başka neyden haz duyabilir ki?

Mesela, dört yaşındaki yeğenimi alkole alıştırdığımı, iki yaşındaki kuzenime sigara içirdiğimi, sigara ve tarihi eser kaçakçılığı yaparak para kazandığımı, devlet dairelerinde rüşvetle iş takipçiliği yaptığımı, trafik cezalarından kurtulmak için rüşvet verdiğimi, çok mazbut ve saygın işyerimde kokain ticareti yaptığımı, bana çok güvenen kadınların gizlice mahrem anlarını çekip internette yayınladığımı, borsada spekülasyon yaptığımı, fakirden alıp zengine verdiğimi, zenginlerin arabalarının kaputlarını açıp, yağ filtresi haznesine ispirto doldurduğumu, içme sularına siyanür karıştırdığımı, porno siteleri açıp, şehrin en kalabalık yerlerine e-ticaret sitesi diye reklamını yapıştırdığımı... Nefret ettiğim insanların çocuklarını kesip, dondurucuda bekletip, bir süre sonra onlara bonfile diye sattığımı..."

Fahri'nin, içinde gizliden gizliye yeşeren kin tohumlarını, içten pazarlıklığı fark ediyorum. Fahri, sarsıcı bir cinnet sürecinde, donanımlı bir seri katil olacak potansiyele sahip. Şimdi de katil olmak için nasıl dokümanları olduğunu ispatlamak istiyor.

"Şebnem'e olanları anlattım ve onu kendi haline bıraktım. Bara bir daha dönmedim ve o civarlarda bir saat

dolaştım. Saat gece on ikiyi geçmişti ki, metronun batı tarafındaki bölgede, sokak aralarına girdiğimde, malum kebapçının önünde polis araçlarını gördüm. İşte bu, benim için bir dönemin kapandığı andı. Artık başladığım yere dönebilirdim. Daha da kötüsü, cezaevine girebilirdim. Bunu ben istemiştim.

Love'daki Fahri... Torbacı Fahri... Hayır. Hiç biri de değil. İkisi de olmamalı. Bir ömür, seni yaratma iddiasında bulunan bazı kişilerin egemenliğinde yaşayamazsın. Artık ne kadar yükseğe çıkarsan çık, hâlâ birilerinin parmaklarında oynattığı bir kuklasın, zirvede dahi üzerinde birilerinin gölgesi var."

Fahri'nin coşkunluğu bitiyor. Gözleri artık başka bir yere odaklanıyor. Başını eğip, melankoliye gömülerek konuşmaya devam ediyor.

"Sen olsan, benim ihbar etmiş olduğumu düşünmez misin? Tabii ki...

Ben de kaçtım. Onlardan da, sevgililerimden de, mülkiyetimden de. Nereye kaçtım biliyor musun?"

Yine gülmeye başlıyor, acıklı acıklı.

"Bir vapur ve bir İETT otobüsüyle aktarma yapılacak kadar uzağa. İşte buraya. Aslında, beni görüş binasına kadar getirtemezlerdi. Fakat kumpasa getirdiler. Bir kız

seni görmeye gelmiş, dediler. Adı Lara, dendi. Tanıyamadım ama benim eski kırıklardan biri olacak diye gittim ve Kerem'in avukat haydutlarıyla karşılaştım. Takım elbiseli haydutlar buraya geldiler. Benim kendilerini ihbar ettiğimi, Veysel ve yeğeninin cezaevine girdiğini, benimse özgürce ortada dolandığımı söyleyip; mahkemede adımın da işbirlikçi olarak verilmemesi için, tüm malvarlığımı kendilerine devretmemi, yanlarında getirdikleri borç senetlerine ve feragatnamelere imza atmamı istediler."

Fahri, biten kupaya bakıp; "Ne sikimmiş bu bira. Beşinciyi içtim hâlâ kafam yerinde" diyor, sonra da garsona; "Rakı getirsene." Biraz sonra rakı geliyor ve bir serçeparmağı kadar su doldurup, gerisini de ağzına kadar rakıyla tamamlıyor.

"Ben de dedim ki; size evdeki kullanılmış vibratörlerimi devredeceğim. Yüzde on ortağı bulunduğum kulüpleri ise ateşe vererek itlaf edeceğim. Onlar da, sen bilirsin ibne, deyip, siktir olup gittiler.

Etrafımda bir dünya insan vardı ama hiç birini arayamıyordum. Başıma gelen bu beladan ötürü, kimseye sığınamıyordum. İşte o an yalnız olduğumu anladım.

Aksaray zifoslarında yasadışı işlere tebelleş ettikleri Veysel'den, şimdi hapiste ilelebet kurtulmak için, çok

yasal ve saygın işler yapan kardeşi Kerem'le iş takibini sürdürüyorlar. İşte gördüğün gibi bu âlemde, aile bağları bile bu derece sahte, ahlaksız ve karanlık."

Gözüm, önümdeki gazeteye, daha doğrusu magazin ekine takılıyor. 49 yaşındaki medya maymunu bir kadın diyor ki; "*Yüzüme hiç estetik müdahale olmadı. Çünkü ben bir sinemacıyım. Estetik ameliyat, cildimi bozar.*"

Siktir oradan. Aslında bir bok olmadığını kendi de biliyor. Medya popülasyonunun nimetlerinden yararlanarak, hiçbir yeteneği, vasfı olmadan; yıllarca ekranlarımızı kirletmiş bir şöhret fahişesinden başka bir bok olmadığını çok iyi biliyor.

Hangi dehasıyla hayatımızı işgal ediyor bu yoz insanlar?

Her gün TV ve gazetede yer alacak hangi büyük keşfe ve icada imza atmış, ne gibi bir eser yaratmış bu asalak insan keneleri? Gazeteyi buruşturup çöpe atmaya hazırlanırken, neden dikkatimin başka bir şeye aniden yöneldiğini, nasıl bu kadar konsantrasyonumun kolayca dağıldığını anlamadan, Fahri'nin sitemkâr bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendisini dinlemediğimi sanıyor. Oysa anlattıkları, beni kendisinden daha çok ilgilendiriyor.

Fahri, az sulu rakının ikinci, üçüncü bardağını fondip yaparken, sarhoş halde kışlaya gidip, askerliği on beş

gün uzatmamak için erken saatte birahaneden çıkmak üzere koluna giriyorum.

Beni buraya getiren güç neydi? İki yıl önce... Her şeyin rutin ve tekdüze yaşandığı o uğursuz günleri, bugün günahkâr günlere devşiren hadiseler neydi? Bizi bir araya getiren güç; cinayet, nefret, ölüm, entrika ve karanlığın bilinçaltında yarattığı fırtına esrimesi miydi?

Yalancılık, yapmacıklık, sömürücülük. Baştan sona manevra.

Çıkarcı ve bencil bir biçimde yetiştirilen genç bireylerin çarpık kadın-erkek ilişkileri... Hareket tarzı, konuşma üslubu, sıkıntıları, kaprisleri, gezilen yerler ve yakınlaşma tarzıyla, tümüyle belirlenmiş bir paket programı karşı tarafa teklif ediyorsun.

İlişkinin niteliği, etrafa ne kadar gösteriş yapabildiğini göstermekle ilgili.

Davranışlar ve hareketler tamamıyla manevracı. Düşündükleriniz birbirinizin aynısı. Ama rol yapmak için, biri, öbürünü umursamıyormuş gibi gözüküyor.

Karşı tarafı kendine bağlamak için ikincil bir kişilik yaratırsın. O kişiliğin, kendi kişiliğine tamamen aykırı, yapay bir kişilik. Her iki taraf da karşı tarafı kendisine bağlamak için kendi şahsiyetlerini kullanmaz, dürüst olmazlar.

Kendine yapay bir dünya yaratırsın ve o sahte dünyayı karşı cinse sunarsın. Ona kendini beğendirmek için gerçek kişiliğini satarsın.

İşte, Fahri'nin sanal dünyası buydu. Geçmişi, onda tarif edilemez utançlara gebeydi.

Kolumun altında sallanıp duran yarı eşcinsel, yarı heteroseksüel bir adamın kel kafasını omuzlarının üzerinde hissedince, ister istemez bir katilin duygularıyla, onu bir ceset olarak hayal ediyorsun. Tüm bedensel hazların bir anda yalan olduğu, o zevklerin vücut üzerinde bir gıdım bile eser bırakmadığı o tarumar olmuş pis, delik deşik, kokuşmuş, kararmış ceset... Vücut kadavraya dönüşmüş, omurgalar, eklemler, dalaklar, bağırsaklar, sakatatlar, bir zaman çeşitli hazlara ve zevke batırılmış organlar; şimdi anatomi öğrencilerinin laboratuvar keşifleri için malzeme olarak sunulmuştur.

Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur.

Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler.

Uçucu koku molekülleri, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelirler ve bu

alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Bu yüzden, madde diye bir şey yoktur. Bunu bir cesede bakınca daha iyi anlarsınız.

"Öldür içindeki sahte kişiliği" diyorum Fahri'ye. Fahri, bir sarhoş naifliğiyle omzumda ağlamaya başlıyor. "Lara" diyor.

"Benden özür dilemeye geldi" diye hıçkırmaya başlıyor.

Sen de yoksun.

Kendin dahi, tüm görüntünle, beyninde oluşan bir elektrik sinyalisin. Hayalsin.

"Canım acıyor" diyor Fahri.

Rüyanda da acıdığını hissedersin.

Rüyanda da sevişmekten zevk aldığını hissedersin.

Beynini vücudundan çıkartıp, cam bir küpün içinde yapay olarak yaşat. Bir bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyne bağla. Kendine ait görüntüleri gönder. Beyin, kendini büroda oturan bir işadamı sanacaktır.

Fahri, kafasını kaldırıyor ve ayyaş gözlerini bana dikiyor.

"Lara diye biri yok. O bir hayal" diyorum.

Fahri, "Benden özür diledi. Aşağılık bir komploya simsarlık ettiğini düşünmüştüm. Melek yüzlü bir dilber o."

"Fındık kadar bir am" diyorum ve Fahri, tekrar kafasını kaldırıp, bu sefer sitemkâr bir şekilde bakıyor.

"Evet" diyorum. "İlk bakışta, böyle melek yüzlü birinin, nasıl böyle alçak bir komploya aracılık ettiğini anlayamadığını söylediğin zaman, 'en güzel kadının içinde bile bok vardır' gibi derin entelektüel ve analitik cevaplar alırsın."

Fahri, kollarımdan sıyrılıp, yalpalayarak kendince ilerlemeye çalışıyor. Onun bu halde yürümesine izin veremem. Kolundan tuttuğum gibi Paşa Limanı Caddesi sahilinin kenarındaki banka götürüyorum. Onu bankın üzerine fırlatıyorum. Şimdi ayakta karşısına geçiyorum. Karşılıklı kişilik değiştirirsek, ben onun yerinde olursam, muhakkak ki karşımdaki kişiyi Veli Ventura olarak görürdüm. Bir cehennem zebanisi, bir leş kargası, vesveselendiren bir şeytan, beynin içindeki habis ur; Veli Ventura. Yoldan çıkaran bir intikam celladı.

"Biliyor musun?" diyorum. "Lara'ya teklif ettim."

Fahri, öfkeyle kafasını kaldırıyor.

"Ama beni reddetti. Seni sürekli ziyarete geliyor."

Bu sefer biraz rahatladığını görüyorum.

Parla Fahri, parla. Öfke, hınç, anarşi tsunamisi içinde kudretle büyüsün.

"Ben reddedilmeye alışkınım. Hiç anı görmedim zaten."

Yok et, öldür, dağıt, parçala Fahri. Önüne gelen her şeye bir intikam askeri gibi, mitralyöz, kubur, bazuka, MG3, AW, RPG ile saldır, terör estir. Her şeyini kaybetmek üzere olan Fahri. Artık hiçbir şey için endişe etmeyecek, geride bakacağı hiçbir şeyi kalmayacak, sıfırı tüketecek, sersefil, çapaçul, barbar Fahri.

Saate bakıyorum ve tam iki saat var, haki üniformalı esaret yuvasına gitmeye. Fahri'yi yakasından tutup, silkelemeye başlıyorum.

"Hiç aranmanın zevkini tattın mı?"

"Ben, gece kulüplerinin aranan isimlerindendim" diyor. Öfkeyle yumruğu çenesine geçiriyorum. Fahri, o kadar sarsılıyor ki, bileğimde şiddetin ağrısını hissediyorum.

"Sanırım, ne demek istediğimi anladın."

Fahri, sarhoşluğunu kaybetmiş, bir yumrukla ayılmış gibiydi. Ama karşılık verecek gücü kendinde bulamıyor olmalı ki, kin dolu gözlerle bana yamulmuş bir şekilde bakıyor. Bu sefer şefkatle ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Bittin sen Fahri. Her şeyini o adamlar alacak. Kemikle-

rine kadar o adamlar yiyecek, çünkü onlar bir sırtlan. Ve sen sonra, eski Fahri bile olamayacaksın. Bar işletmeciliğiyle torbacılığı aynı anda yürütmek onurunu kırmıştı, fakat şimdi de bar işletmeciliğinden, düşey mobilite ile bulaşıkçılığa geçiş yapacaksın. O 19 yaşındaki yeniyetme orta direk üniversite öğrencisi öldü. Şimdi bok temizleyecek, elinde kolonya ve peçete ile aşağılık insanlara hizmetkârlık yapacak, sıkıcı bir dört duvar ofisinde gün boyu telefon önünde bekleyecek, patrona sigara almak için bakkala gidecek, yeryüzünün en alçak işlerinde çalışacak bir Fahri doğacak. Vücudun eski günahlarının cezasını çekmek üzere ruh göçüyle yeniden doğuş için inecek. Eski semtlerinde değil, yeni varoşlarında yaşayacak, tanınmamak için saç ve sakalına yeni biçimler verecek, eski fotoğraflarına bakıp, otuz bir çekeceksin. Tabii tüm bunlardan çok daha hayırlısı ve güzeli, sana tüm bu acıları yaşatmadan, sırf aleyhlerinde tanık olmaman için, bir gün apartman girişinde iki tane kapüşonlu adam bekleyecek ve bir el başına, bir el göğsüne ateş edip, seni özgürlüğüne kavuşturacak.

Ve sen, tüm o psikozlu kaos dönemini, bir am deliğine tahvil ettiğin için, yeryüzünden utançla silinmenin basitliğiyle öleceksin."

Fahri, kafasını avuçlarının arasına alıp, gözlerini kapatıyor.

"Başarılı bir koyun psikolojisi taktiği. Otoriter güç, beyni

bir süre sonra empoze ettiği hipnozlar sayesinde kontrol altına alır. Artık, robotluğu dayatan sistemin emir neferi olmuşsundur.

Onların istediği bu. Her şeyi onlar düşünecek. Sen sadece bir önlük takıp, ağzına uzatılan mamayı yutacaksın. Tüm üniformaların da, uygun adımların da, propagandaların da, reklamların da ardında yatan budur. Koyun psikolojisi. Bu sistemde sivrilirsen, en fazla sürüden ayrılan idealist koyun olabilirsin. Sistem yine üzerine salıverecek kurtları bulmakta zorlanmaz.

Yok aslında hayvandan bir farkımız.

Yüce Allah, bizi yaratırken, yaratılmışların en şereflisi unvanını vermiş. Sonra da aşağılıkların en aşağısı yapmış.

Etrafında gördüğün her şey, bedensel bir tatmin için, vücuda enjekte edilecek rahatlık için. Tüm mücadele bu, vücudumuz için. Fırtına hortumunun ortasındaki insan bedenini düşün. Her şeyin merkezinde o; rahatlık, doyum, zevk... Biz buyuz. Tüm kısırdöngümüz bu gerçekten ibaret.

Her şey, tüketim arzusu için.

Siyaset yaparsın. Uluslararası siyaset yaparsın, ülke çıkarları için. Ülke insanının çıkarlarını gözetirsin. Masa başında bir şeyler kazanırsın.

Ermeni diasporası, senin devletine baskı yapar. Türklerin katliam yaptığını belgelemesi için uluslararası kamuoyu baskısı oluşturur. Dünyanın tüm devletleri, Türkleri sıkıştırır ve Türkler, katliam yaptıklarını kabul ederler. Ermeni diasporası, karşılığında tazminat alır, Türklerin el koyduğunu iddia ettiği arsaları, malları, tapuları geri alır. Maddi yönden kazançlı çıkarlar. Vücutsal bir doyum için kârlı bir iş çıkarırlar.

Onurun için bir mücadele verirsin. Aksi takdirde utanç içinde gezersin. Toplumun baskısına uyup, töreleri uygularsın. Böylece insan içine başın dik çıkacak, kazançlarından mahrum olmayacak, bedensel acı içinde kalmayacaksın.

Bir ideoloji neferi olursun. Bir sistem askeri olursun. Amacın; refah ve konfor düzeyini belli bir standarda yükseltmek. Yüklendiğin ideolojinin getireceği sistemde öngördüğün; daha iyi bir ev, daha iyi bir araba, daha kaliteli besin... O araba da daha iyi bir doyuma ulaşmak için bir araç. Sokaklara çıkarak çığırtkanlığını yaptığın, protest bir neferlikle mücadele verdiğin ideoloji, aslında bağırsak sisteminin daha zengin mönülerle işleyişini sağlamak.

Demokrasi, insan hakları, özgürlük... Bir ülkeye açtığın savaş, ürettiğin misket bombası, napalm ve füzeyle darmadağın edilen evler, öldürülen on binlerce insan... Ve

ardından vakumlanan petrol kuyuları. Tüm bu yıkım ve kaos, göt büyütmekten daha kutsal bir görev için değil.

İşte, yaşamda derin felsefik temeller üzerine kurduğumuz rollerimiz üzerine en yüzeysel betimlemeler. Biz başka ne olabiliriz ki? Götünde bir parmak bokla gezip, Tanrı'ya akıl öğreten yaratıklar değil miyiz?

Nefret ettiklerimiz; yanında değil, karşısında oldukları-mızdır.

Düşmanlıklarımız; gücümüzün yetmediklerinedir.

Kıskançlıklarımız; erişemediklerimizedir.

Karşı olduğumuz sistem, bizi yanına çağırsaydı; koşa koşa gider ve onun zorba bir neferi olurduk. Ve önce lanetlediğimiz şeyleri bizzat kendimiz dayatırdık.

Beynimizden geçirdiğimiz her şeyi yapmaya kalkışsaydık, dünya çok daha yaşanılabilir bir yer olurdu. Çünkü sadece vicdanlı ve ahlaklı insanlar, beynindeki fikirleri filtreden geçirir, otokontrollü davranır. Soysuzların, ahlaksızların ise otokontrolü yoktur. Sen iyilik yapmak istediğinde bile yapmaktan çekinebilir, vazgeçebilirsin. Soysuzlar ise kötülük yapmaktan vazgeçmezler. Tüm bu keşmekeş, rezalet, ihanet, düzensizlik; iyilerin korkak erdeminden gelir. Şeytanı başıboş bırakan hımbıl iyiler, sümsük vicdanlılar."

Fırsatçı, oportünist, kifayetsiz muhteris, androjen artığı Fahri. Düşkünlük ve hevesin aciz kulu olmaktan kurtulmaya ramak kalmışken, dişi şeytanın çelmesiyle düşüyor. Fahri asla, Lara'nın bukle bukle saçları ve bembeyaz memeciğini bırakıp, barut gazı ve fişekler ile rögar çukurunda ve balta girmemiş ormanlardaki apaçi çadırında yaşayamayacak.

Ah Laracık ah... O hiç bozulmayacak gibi duran diri güzellik, o gençlik çağının çok ilerisindeki olgunluk... Ruhunu tatlı suda yüzer gibi bir dinginlikle öpücüğe boğan ses tınısı, beline kadar uzanan; zambak buketi gibi dalgalı ve kıvrımlı siyah saçları, buharlaşmış cama kelebek çizen portresi... Bembeyaz teniyle o simsiyah bukleli saçları harika bir uyum içindeydi. Belki nice hayalleri vardı, üniversiteyi bitirecek, sevdiceğiyle kucaklaşacak, onu öpecek, sarılacak, yaşayacak uzun yıllar; deniz, güneş ve kum ile...

Ve sonra, kapkara bir ceset. Kokan, çürümüş bir kemik yığını. İşte ben bunu seviyorum. İnsan vücudunun deformasyonunu, yalanlığını seviyorum. Parlak derinin altında soyulduğu zaman görünen siyah et tabakasını.

Onu tatlı hayattan kopartacak, yılanlar ve akreplerle sevişeceği yeni bir evrenin anahtarının bende olduğunu düşünmek, aşağılık bir zevk veriyor bana.

Bana, bir kadının ancak cesedine hükmedebileceğimi öğrettin Lara.

Lara Kurga... Mini mini Laracık. Fahri ile birlikte izin aldığımız gün, kafayı sıyırarak evden kaçtığı vakit, evde unuttuğu telefon ile sana onun adına mesaj atmıştım. Ve anında bana dönmüştün de sesimi tanıyamamıştın. Seni Kuruçeşme'deki Gloria'ya davet etmiştim. Son defaydı. Bir daha Fahri'yi göremeyecektin, çünkü yurtdışına kaçıyordu. Akrabalarının zulmünden kaçıyordu. Sen gelmek zorundaydın. Tüm bunların Fahri'nin başına gelmesine sebep olduğunu sanıyordun.

Gloria'ya geldin ve gazeteyle yüzümü kapattığım için beni göremedin. Beklemekten sıkılıp, sahil yoluna, kuzenin Erhan ile yürüyüşe çıktın. Ben, baldırıma giren kurşunun sahibi Zigana'yı, kuzenin Erhan'ın kafatasına dayadığımda, "Anneciğim" diye sayıkladın. Bu acıklı ses tonunun, beni ne kadar kamçıladığını, gaddarlık ile ters yönde korelasyon oluşturan merhametimi ne kadar tetiklediğini hesap edemedin.

İkiniz de korkunuzdan ses çıkaramayıp, benimle rögar çukuruna doğru ilerlediniz, tarihi harabenin bulunduğu parkın sonuna... Kuzenini kanalizasyonun içine tıkınca, başa baş kalmıştık. Lara... Arzu. Başa baş kalmıştık. Sen hüngür hüngür ağlıyordun, ama sesini çıkaramadan. Karşında vahşi ve ürkütücü bir adam vardı. Seni öldü-

receğini bildiğin halde, sanki daha fazlasını yapmaya muktedirmiş gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya cesaret bile edemedin.

Ah Lara ah! Öldüresiye sevdiğim Lara. Önümde sürünerek, "Seni seviyorum" dedin. Ölümün son arzusu, "Sen aşağılık bir orospu çocuğusun!" diyemedin. Çünkü kaybetme fikrine alışkın değildin. Kayıpsız değildin. Senin ruhunu ve cesedini ayaklar altında çiğneyecek olan zalim birine, hiç olmazsa boyun eğmediğini gösterme cesaretin yoktu. Ölürken bile hayatını kaybetmeye hazır değildin. Hiçbir şeyi kaybetmeye hazır değildin.

Mini mini Laracık. Aklından, keşke bu gece dehşetini yaşayacağına, kendini celladının arzularına teslim etmek geçmişti. Beni bir cinsel sapık, arzuları bastırılmış bir seks katili sandın. Ben ise sana:

"Seni öldürdüğüm için dünya çok büyük bir değerini kaybetmeyecek. Herkes gibi cinsel dürtü ve sindirim sistemi için çalışan yığından bir elemanı yok edeceğim.

Tek istediğim, senden güzel bir söz işitmek. Anlıyor musun? Çok şey istemedim ve sen bunu benden esirgedin. Güzel kız, ben kötü bir insan değilim, konuşurken yüzüme bak!

Sadece yüzüme bak. Zor bir şey istemiyorum lan senden! Yüzüme bak ve cevap ver söylediklerime. Suratına tuzruhu dökmemi mi istiyorsun?

Arzu, seni seviyorum, ama gerçekten seviyor muyum, yoksa bu bir saplantı mı, bilemiyorum. Yüzüme bakar mısın?

Anneni sakın düşünme, bir gün herkes ölecek. Bana bak, yüzüme bak Arzu, kafanı kaldır! Gözlerinden yaş süzülmesin! Çok sıkıntılı bir hayat sürseydin, emin ol, şu an ölmekten bu kadar korkmazdın. Ama şimdi korkuyorsun, çünkü tatlı hayat, bir gaddar ve vahşi adamın ayaklarının dibinde son bulmak üzere. Seni öldürmek zorundayım. Çünkü benim kaderim hiç değişmeyecek ve buna sebep olan siz bencil insanlarsınız. Kahrı bir abıhayat gibi yutmaya çalışıyorum ve şu an boğazıma takılmış durumda. Seni öldürmeye hakkım yok, ama bunu yapmam gerekiyor. Çünkü sen de beni bedenen olmasa da, ruhen öldürdün. Şu an benim yaşayan bir varlık olabileceğimi düşünebiliyor musun? Düşünemiyorsun değil mi, canlı bir varlığa, bir organizmaya benzemiyorum, öyle mi ha? Peki, beni böyle öldürmeye kimin hakkı var? Beni sevgisiz, şefkatsiz, duygusuz bir yaşantıya mahkûm etmeye kimin hakkı var? Yok değil mi? Demek ki, herkes hakkı olmayan şeyi yapabiliyor ve çoğu insan da hak etmediği bir hayatı yaşamaya zorlanıyor. İşte şimdi ben de hakkım olmayan bir şeyi yapacağım. Bunda suçlu ben değilim, bu bir ilahi mizandır. İlahi mizan nedir bilir misin? Allah'ın doğaya sunduğu eşitsiz düzendir. Bir gün ben bir katil, bir canavar olarak tutuklanacağım. Toplum

beni lanetleyecek, seni öldürdüğüm için. Ama toplum hiçbir zaman bu zavallıyı canlı bir ölüme mahkûm eden kişileri yargılamayacak, lanetlemeyecektir. Aksine, ölü bendeniz hep suçlu bulunacaktır. Sana ilk sözüm, 'Beni affedin'di. Son sözüm de öyle olacak. Beni affetmeni istiyorum."

Dedim.

Sen, geri geri gittin, emekleyerek yaklaştın ve kafanı rögar çukuruna yanaştırdın. Artık ölüme teslim olmaya hazırdın. Benim İsmail kurbanımdın. Seni sevdiğim için öldürdüm. Kafanı gövdenden ayırırcasına sert bir çakı darbesini ense omuruna yerleştirdim ve çukurdaki Erhan, kandan duş aldı. Ayakların kasıldı ve seni Erhan'ın üzerine attım. Orada, yerde bu tür amaçlar için sakladığım bazalt taşını da Erhan'ın kafasına geçirdim.

Çünkü beni reddetmiştin Lara. Bana bir kadının ancak cesedine hükmedebileceğimi öğrettin. Bana sahiplik duygusunu yaşattın. Senin cesedine sahiptim.

Benim Fahrimin aklını çelmiştin. Benim müstakbel pejmürde cengâverimi doğru yoldan saptırmıştın. Onu tekrar pembe dizilere benzeyen bir hayatın içine çekmeye çalıştın.

Hayır hayır. Güzel ve yirmisine gelmemiş Laracık. Tüm bunlar yalan. Ben seni Fahri gibi ahlaksız ve müptezel

birinden korudum. Onun fena emellerine, onun utanç dolu rezalet gecelerine meze yapmaktan kurtardım seni. Seni öldürmekten başka bir yol yoktu kurtarmak için. Sen beni hiç sevmiyordun. Sen ezbere bir sevgi anlayışına sahiptin. Reklamlardan, internet masallarından, dizilerden ve ilişki gurularından öğrenmiştin aşkı. Tek tipleştirilmiş paket flörtlerin bir oyuncak bebeğiydin. Fahri senin için tam bir rol model damızlıktı. Ama ben seni öldüresiye seviyordum. Sana sahip olma şansım yoktu. Ama senin kirlenmene de gönlüm razı değildi. Masumiyetini kaybetmiş insancıkların senin sahibin olmasına izin veremezdim. Artık ruhumuz birlikte yaşayacak. Beni her gece hücremde ziyarete geleceksin. O yozlaşmış ve kirlenmiş ortamlardan seni terhis ettiğim için.

Fahri, ağlıyor. Koca bir erkek, bir kız için ağlıyor. "Benden özür dilemeye geldi" diyor. Ben de diyorum ki; "Seni onunla buluşturacağım."

11

Kadri, sıkıntılı düşlerle boğuştuğu bir günün sonunda, kışla girişinde bir sürprizle karşılaştı. Karakolda görevli eleman, "Seni bekleyen sivil biri var, görüş binasında" dedi. Kadri, göğsünde heyecanla birlikte bir sızı hissetti.

"Yoksa" dedi... "Kim beni tanıyabilir ve kim gelebilir?" Yavaş adımlarla döküntü ve kocaman bir yapı olan görüş binasına ilerledi. Kapıdan içeri girdi ve ileriye doğru bakan, yakasında ziyaretçi kartı bulunan birini otururken gördü. İlk başta inanmak istemedi. Fakat ilerledikçe, tahmininin doğru çıktığını gördü. Davetsiz misafir, onu görür görmez ayağa kalktı ve gülümseyerek elini uzattı.

"Sana bir müjdem var" dedi Ümit Ertuğrul.

Kadri, 'Sanki ne olabilir ki' diye düşünerek başını salladı.

"İstanbul Emniyeti İstihbarat Dairesi'ne atandım". Kadri, "Bu müjdeyi uzun zamandır bekliyordum zaten" diye mırıldandı. Titremesini bir türlü durduramıyordu. Ümit, imalı ve sinsi sinsi sırıtmaktan vazgeçip, ciddi bir yüzle başını yana çevirdi ve dalgınca yerine oturdu. Kadri, hâlâ oturmakta kararsızdı. Etrafına bakındı. Sanki dışarıda onu her an alıp götürecek bir Connect bekliyordu ve, bu, etrafına bakındığı son özgür anlar olacaktı.

"Çok üzgünüm çok" dedi Ümit. Kadri sözünü yarıda kesti.

"Bu mekân çok köhne. Çay ısmarlayacak ocak bile kapalı. Bomboş."

"Daha iyi. Baş başa, istediğimiz gibi konuşabiliriz" dedi Ümit. Bu son sözde, Kadri, bir şeyler gizlendiğinden endişe etti.

"Kaç aydır vicdanım sızlıyordu. Ben ne büyük bir hata ettim, diye. Evet, çok insafsızca ve fütursuzca bir şeydi. Seni soruşturdum Urfa'da. Seni araştırdım. O iki cinayetten haberin vardır mutlaka."

Kadri, cinayet lafını duyar duymaz, yüreğinin yerinden zıpladığını fark etti.

"Ha, işte... Dostum Kadri. Bu iki cinayetle senin ilgin olabileceği gibi bir önyargıyla ve aptal bir şüpheyle hareket ettim. Bu kadar ahmak bir adamım işte.

İsmail'in senin lise arkadaşın olması, Sezai'nin yanında çalışmış olman, sanki katil zanlısı olmana gerekçe olabilirmiş gibi hesapsızca seni aradım Urfa'da. Şimdi buraya özür dilemek için gelmedim. Senin burada askerlik yaptığını biliyordum. Zor günler geçirdiğini, ailevi sıkıntılarının olduğunu biliyordum. Seni ziyaret ederek, moral vermek istedim. Bu arada, vicdanen de rahatlamak istedim. Şey, dostum... Ne oluyor sana, sen rahatsız mı oldun?"

Kadri'nin rengi atmıştı. Sağa sola gözünü kaçırmaya başlamıştı. Ümit, yanında getirdiği pet şişeyi uzattı.

"Su iç. Bilseydim, sakinleştirici falan getirirdim. Revire gidiyor musun? Devlet burada bakar sana. Sırtın sağlamdır. Sakın muayenelerini aksatma. Bak iyi değilsin. Buradan sağlam çık. Aileni üzme."

"Peki, kim yapmış bunları?" diye sordu Kadri, eliyle pet şişeyi geri çevirirken.

"İşte. Gerçekler aydınlığa çıktığında, seni arayıp, senden özür dilemeyi bile düşündüm. Tamam. Henüz İsmail'i kimin öldürdüğünü tespit edemedik. Çok farklı ve arkasında herhangi bir sebep görülmeyen bir cinayetti. Ama Sezai'nin ölümünde tamamen bir kurgu ve plan vardı. Sezai'yi, Mehmet Sani Bıyık adında yarı deli, cezai ehliyeti olmayan biri öldürdü. Onu azmettiren de Vecdi Kaçkın. Senin öbür patronun yani.

Plan şu: Sezai, borçlarından kurtulmak için, işyerinin yarısını Vecdi'ye sözlü anlaşmayla, yasal bir iş akdi olmadan devrediyor. Böylece, alacaklılar Sezai'nin yakasına yapıştıkları zaman, Sezai, elinde hiçbir mülkiyet olmadığını gösterecek, kendisinin orada çalışan bir tezgâhtar olduğunu söyleyecek. Böylece hiç kimse ondan bir hak iddia edemeyecek.

Buradaki yasal boşluktan yararlanan Vecdi, alacaklıları Sezai'nin üzerine sürüp, kavga çıkartıyor. Arada, sorumluluk ehliyeti olmayan bir deliye de bıçak veriyorlar. Fakat araya giren bir kişi, orada engel olup, çakıyı elinden alıyor. Ama iş orada bitmiyor. Gecenin bir vakti o deliyi evinin önünde bekletip, temizletiyorlar. Böylece, mağazada yasal olarak hiçbir hakkı bulunmayan Sezai ortadan kaldırılıyor, malların hepsi Vecdi'ye kalıyor.

Senin orada çalışmandan ötürü, ifadeni almak istedim. Fakat evine gittiğimde, askerde olduğunu söylediler. Sonra da arkadaşın İbrahim'in yanına gittik. Bana, çekmeceden bir zarf çıkardı. Kargo şirketine ait naylon poşet zarfıydı. Üzerinde gönderenin adı soyadı, gönderdiği yer, alıcı bilgileri yer alıyordu. Yani bu cinayet yaşanmadan iki gün önce Ankara'dan gönderilmiş bir paket. 'Havale masrafı daha fazla gidiyormuş. Üstelik PTT'yi arayıp bulmak ve sırada beklemek yerine, Ankara'da ilk karşısına çıkan kargo şirketiyle göndermeyi düşünmüş' dedi bana. Fakat ben şüpheciyim ya, bu da kesmedi beni. Askerlik Şubesi'ne faks çektim. Bana 26 Ağustos tarihli bir sevk belgesini faksladılar.

Yani, sevgili dostum. Anlayacağın şu ki; ilk cinayetin 28 Ağustos'ta gerçekleştiği, Sezai'nin de ertesi gün öldürüldüğünü göz önünde tutarsak; gerek İbrahim'in bana verdiği belgede, gerekse Askerlik Şubesi'nin faksladığı belgede, senin o esnada Ankara'da bulunduğun kanıtlanmıştı. O halde, bu ahmakça şüphelerle neden zaman kaybediyordum ki? Ortada apaçık bir tezgâh var ve Vecdi Kaçkın ortağını ortadan kaldırmış resmen. Savcıya verdiğim tutanak ve belgelerle onun tutuklanmasını sağladım. İçin rahat olsun dostum. Vecdi cezaevinde."

Kadri, inanmıyordu. İnanmak istemiyordu. Bunu söylemek için mi buraya gelmişti? Neden bu bilgileri ona veriyordu? Bu işlerle hiç ilgisi olmadığını düşünüyorsa

ve o, her şeyden habersizken, neden günah çıkarmak için karşısına geçmişti? Kadri, bir samimiyetsizlik seziyordu.

"Bana müjdeyi... Eh. Şey, İstanbul Emniyet İstihbaratı'na atandığınız haberini verdiğiniz için memnuniyet duydum. Uzun süredir, sizin buraya gelip bana bu malumatı vermenizi bekliyordum. Çok duyarlısınız, komiserim."

Başkomiser, gevrek ve alaycı bir biçimde güldü. "Bana gerçeği anlatmanı istiyorum Kadri."

Kadri'nin kanı donmuştu adeta. Gözlerini Ümit'ten ayıramıyordu. Onun aslında her şeyi bildiği, şu anda sinirlerini bozmaya çalıştığı düşüncesi kafasından bir saniyede geçiverdi. Ümit, onu şaşırtmakta ısrarlıydı.

"Gizlediğin sırların seni bu kadar sıkıştıracağını bilmiyordum Kadri. Anlatmazsan, neler yaşadığını öğrenemeyiz. Mesela, senin bir baban var. Ama sen bile onu tanımıyormuşsun gibi."

Kadri, hâlâ sakinleşememişti. "Peder Hülagü..." dedi. "Kötü bir babaya sahip olmak, hayata beş sıfır yenik başlamaktır."

"Anneni döver miydi?"

"Biz büyüyene kadar. Mesela, ailecek misafirliğe gitmemiz, eve dönünce annemin dayak yemesi anlamına geli-

yordu. Ben küçükken, babaların böyle bir görevi olduğuna inanmıştım. Çocukluk aklı. Babam toplum düşmanı biriydi. Herkesle irtibatı koparmamızı istiyordu. Herkesten nefret etmemizi..."

"Babanın inşaat işleriyle uğraşmış olduğunu öğrendim, müteahhitlik falan, öyle mi? O halde, zengin olmalıydı."

"Zengin olan oydu. Kardeşlerim yine paçavralarla okula gider, fakir olduklarını söyleyip, sosyal yardımlar alırlardı. Mesela ben, okula hiç kitap götüremedim.

Otomobil alıp, sonra yarı fiyatına satarak, başka bir tane alırdı."

"İçki, kumar var mıydı?"

"Evet. Geçen yıl İstanbul'a gittim. Eve hayat kadınları soktuğu için, beni bir bahane bulup, evden kovdu. Annem ise, hiçbir geliri olmadığı için, bağını koparamıyor. Gidecek yerim yoktu. Bulacağım pis bir dairenin kirası bile, kazandığım paraya denk geleceği için, Urfa'ya geri döndüm."

"Babanı hiç öldürmeyi düşündün mü?" diye sordu Ümit. Eli çenesinde ve oldukça soğukkanlıydı.

Kadri, onu şaşırtmaya istekliydi. "Evet. Çocukluğumdan beri babamı öldürmeyi düşünmüşümdür. Mesela uyurken, mutfak bıçağıyla boğazını kesmeyi. En son, evinden

ayrılırken, atölyesindeki Cornely makinelerinden birini kafasına indirmeyi düşündüm."

"Ama baba katili diye lanse edilmek sana ağır gelirdi. Bir de, ahlaki olarak genetiğine uymazdı, öyle değil mi?"

"Evet, aynen öyle!" Bunu dedikten sonra, kaşlarını çatıp, sinsi bir ifadeyle devam etti. "Lisedeyken toplu katliam yapmayı, sınıftaki tüm öğrencileri öldürmeyi düşündüm. Ertesi gün gazetelerde 'Lise Canavarı' başlıklarını görmeyi hayal ettim. Zaten yedi kişiydik. Ama hepsini bir arada, bir çakıyla öldürmek için Herkül olmak gerekliydi. O bile şüpheli ya. Yaşım tutmadığı için ve param da çıkışmadığı için silah alamıyordum. Öldürmek içimde ukde olarak kaldı.

İçlerinden en çok İsmail ve Özgür'den nefret ediyordum. Şu an birisinin mezarda, birisinin de hapiste olması bile içimi soğutmuş değil.

Ellerini bağlayıp, karısına gözü önünde tecavüz ettikten sonra patronum olacak o aşağılık orospu çocuğu Nusret'i öldürmeyi planladım bir ara. Ama fırsatını bulamadım. İkisini bir arada yürütmek, gayet komplike bir işti. Vazgeçtim.

Çocukları öldürmeyi düşündüm, seri bir şekilde. Ele geçirdiğim onlarca çocuğu telef etmek istedim. Fakat ülkemiz buna hazır değil."

Ümit, dudağının ucunda beliren gülümsemeyi eliyle gizlerken, "Akran zorbalığı yaşadın mı okulda?" diye sordu.

Kadri, öfkeli bir dalgınlıkla, gözlerini yere çevirdi. Sonra başını kaldırdı.

"Soyu ve sopu, nereden geldiği belli olmayan çocuklar, okul hayatımı cehenneme çevirdi. Oysa başarılı ve çalışkan bir öğrenciydim. Eyüp ve Beyoğlu'nda okurken, bu tür sorunlar olmuyordu. Fakat tam bir lümpen cehennemi olan Esenler'e taşındığımızda; annelerinin İblis'le çiftleştiği çocuklar, benim okul yaşantımı da, geleceğimi de mahvetti. Keşke İstanbul'a göçmelerine izin verilmeseydi. Keşke kendi çöplüklerinde gebermeye bırakılsalardı.

"Ne yapıyorlardı?"

"Ben o zamanlar, okula hep aç ve harçlıksız giden çelimsiz bir çocuktum. Dikkatim derslere veremiyordum. Ailem olacak geri zekâlı insanlar, beni asosyal ve sosyofobik yetiştirdikleri için insanlardan uzak duruyordum. Misafirliğe gittiğimizde veya bize geldiklerinde, beni hep davranışlarım yüzünden kınayıp, saatlerce psikolojik taciz yaptılar. İnsanlara karşı bir korku oluştu içimde. 'Ne derler' hastalığına kapıldım. Yaşıtlarımla ilişkilerimde bir kopukluk oldu. Toplu halde dövüyorlar, hakaret, küfür ediyorlardı. Alay, en çok başvurdukları taciz biçimiydi. Okula gitmekten korkuyordum. Gitmek istemiyordum. Öğretmenler ders anlatırken bile beni rahatsız

ediyorlardı. Derslerden uzak kaldım. Çalışmak için farklı mesleklere girdim. Ancak yine hakaret ve zorbalıklara maruz kaldım. Ne okuyabilmek, ne de meslek sahibi olmak konusunda bir şansım vardı. Çünkü kaldıramıyordum. Tüm dünyanın yükü omzumda gibiydi. Fırtınaya karşı yürüyordum. Evde yoksullukla didişirken, sosyal hayatımda da aşağılık yaratıkların zorbalıklarına, tacizine maruz kalıyordum. İnsanlar çok kötü, çok lanet, çok şeytan."

"Hepsi öldürülmeli mi?"

Kadri, dudağının ucundan görülen öfkeyle sıkılmış dişlerinin arasından hırıltılı bir şekilde söylendi:

"Eğer elime sınırsız bir yetki ve imkân verilseydi, insanlık tarihinde görülmemiş bir katliam yapardım. Bana acı çektiren herkesi doğrayıp, kanını annelerine içirir, etlerini de çocuklarına yedirirdim."

Ümit, hiç şaşkınlık belirtisi göstermeden, sadece soğukkanlı bir biçimde dinliyordu. Üzerinde üniforması bulunmayınca, mesleki inisiyatifini de rafa kaldırmış gibiydi.

"Fahri ile çok sık görüşüyormuşsun... Sizi bir araya getiren ortak nokta ne?"

"Fahri..." dedi Kadri. "Şu beyaz çocuk. Bizi bir araya getiren unsur, nefret. İnsanlığa lanet. Ama..."

"Evet, ama?"

"Fahri'nin başına kötü bir şeyler gelecek."

"Nereden biliyorsun?" Ümit, bu sefer biraz heyecanlanmış gibiydi.

"Çok gezenin ayağına bok bulaşır."

Komiser, gitmeden önce son bir defa bahsi değiştirmek ve daha fazla kurcalamak istedi.

"Arzu kim?"

Kadri, hayatının her deliğini didik didik etmiş görünen bu adamın, bu ismi nereden öğrenmiş olabileceğini soracakken, bunun bir işe yaramayacağı, yine her zamanki gibi yakınlarından malumat aldığını söyleyeceği aklına geldi.

"Yüreğimin ilk ağrısı" diye cevap verdi. "Onunla aramızda sigara ilişkisi vardı. Bir Winston super light. Zaten başka türlü bir araya gelemiyorduk. Bir para alışverişi dışında başka şeyler de yapabilmeyi umuyordum. Ama ortadan yok oldu. Kendi kendime yarattığım hayal dünyasının barbie bebeğiydi. Arzu bir zıpır, hayta, yaramazdı. Diğer kızlardan farklıydı. O burnu havada ve suratına bile bakmayan tavırları yoktu. Biraz haylazdı. İşte ben onun bu aylak ve haylazlığına âşık oldum. Bir ara personel harici yasak olan depoya ardımdan girdi. Ne niyet-

le bunu yaptı, bilmiyorum. Büyük ihtimalle yaramazlık duygularıyla yaptı. Fakat o fırsatı kaçırdığım için kendime çok kızdım. Çok pişmanlık duydum."

"Ne yaptınız orada?"

Kadri, başını salladı üzgün ve mahcubiyetle. "Orası bir film stüdyosu olsaydı, yapmam gereken rol, dudağına yapışmaktı."

"Ee, sen ne yaptın?"

"Sümsük bir dalyaraktan beklenen performansı eksiksiz yerine getirdim. Ne kadar karton kutu istiyorsun, diye sordum." Kadri, Ümit'in yüzünde alaycı bir ifade bekliyordu fakat Ümit böyle bir tavır takınmadı.

"Aslında bir taraftan, böyle davrandığım için kendimi kutladım. Nefis ve arzularıma hâkim olmayı becerdiğim için. Ben arzularımı törpülemek istiyordum; basit insancıklar gibi heva ve heveslerimin tutsağı olmak değil."

"Bir kızla hiç yakınlaşmadın mı hayatında?"

"Böyle bir görüntü veriyor muyum sence?"

"Bilmem" dedi Ümit.

Kadri, acı acı güldü. "Beni öpmek, bir ceza olabilir ancak. Pınar sürtüğünü hatırlıyorum. Henüz ortaokuldaydım. Sınıfta, kızlı erkekli bir oyun oynanıyordu Oyunun adı-

nı *Cesaret mi Gerçek mi?,* hatırladığım kadarıyla, oyunda kaybeden kişi, ya sırrını söyleyecek ya da rakibinin istediği zor şeyi yapmak zorundaydı. Hakan, Yaprak kaybettiği an ona, 'Hiç seks yaptın mı?' diye soruyor, Yaprak da kahkaha atıyordu. 14 yaşındaki kız ile ilişkiye girmenin sübyancılık olarak kabul edildiği bir toplumda, ortaokul gençleri, sübyan sübyana seks muhabbeti yapabiliyordu. Bunlar arka sırada oyun oynarken, ben sıramda dalgın bir halde oturuyordum, aniden yanıma Pınar yaklaştı; 'Ver elini' dedi. Anlamamıştım. Yüzüme tokat attı ve 'Versene lan elini!' dedi tekrar. Elimi uzattım ve kız, sadece 'yanak yanağa selamlaşma'yla beni öpermiş gibi yaparak oradan uzaklaştı. Şaşkınlıktan daha ne olduğunu öğrenemeden, gruptaki herkesin bana bakıp, kahkahayla güldüğünü gördüm. "Kadri, öpülmek nasıl bir duygu" diye takılmışlardı. Öpmemişti. Belki 'hayatımda bir kız beni öptü' diyebilseydim, işte şans eseri oluşan o enstantaneyi hatırlardım. Beni öpmek, ancak kaybedenin yapabileceği zor bir işti. Belki o esnada emri veren çocuk, git bok ye, deseydi, kızın bu kadar gücüne gitmeyecekti. Pınar, kafamdaki tecavüz fantezilerinde hep başrolü oynadı. Onu haremime sokup, cariye yapmak, seks kölesi işlevi gördürmek istiyordum. Konuştuğu vakit, erkekliğimi ağzına sokup, 'Sus ve yalamaya devam et' diye paylamak, yıkanırken sırtıma kese yaptırmak, apış aramı tıraş ettirmek, kırbaçla cezalandırmak, becermek... Ancak, ben on yıl sonra bile bunları düşünürken, Pınar'ı hep başkaları becerdi."

Komiser ayağa kalktı. "O halde, bana yol göründü. Değerli kardeşim Kadri. Kendine lütfen dikkat et. Her gördüğümde rengin biraz daha soluyor. Bir hastalığın var, bizden saklıyorsun ama seni içten içe kemiriyor. Bu gidişle, seni bir daha aramızda göremeyeceğiz." Masaya, yumruk yaptığı elinin parmak eklemleriyle vurup, "Allah korusun" dedi. Arkasını dönüp çıktı. Kadri, onun nizam karakoluna girişini ve oradan, nizamiye kapısından çıkıp, karşı yola park edilmiş Toyota aracına binişini izledi. Kafasını salladı bilinçsizce. Ellerinin titremesini durduramıyordu. Hiç kimseyle konuşacak, hiçbir şeyle ilgilenecek mecali kalmamış, hayata dair tüm hissettiklerini, tüm bağlantılarını koparmıştı. Şimdi koğuşuna gitmek, yarın sabahın olması için uyumak, uyanmak, yaşamak için bir şeyler yemek; hiçbir şeyin gereği kalmamıştı. Sonun başlangıcına, şu andan itibaren adımını atmıştı.

Belki de bütün bunlar kendi kuruntularıydı. Yine her zamanki gibi paranoyası depreşmiş olabilirdi. Ama bu işin sonu bir yerde kilitlenecek, eninde sonunda yakalanacaktı. Ama bu kadar kısa sürede ve bu rakamla bitmemeliydi. Yeteri kadar barbar bir canavar, vahşi bir terörist olamamıştı. Beceriksiz olduğuna inandı tekrar. Özgüvenini kaybetmişti. Başkomiserin nefesini ensesinde hissediyordu. Bütün bunlar, zekâ ve dehasından kuşku duymasına neden oluyordu. Bir dakikalığına kendini avutmayı denedi:

"Sahi, bu çağda kaç tane seri katil ortaya çıkabilmiş. Göt kılındaki bok tenyasının yumurtasının DNA'sına bakarak, katilinin biyolojik özellikleri tespit edilip, yakalanabiliyor. Karındeşen Jack'in, Ted Bundy'nin, Peter Kuerten'in devri geçti."

Ama yine de ikna edemiyordu kendini. Öyle ya; Kadri Maraz hepsinden daha zeki, daha üstün, daha komplike, daha akıllı biriydi. Bu çağda bile adli tıp, emniyet gibi kurumlarla oyun oynamasını becerebilmişti. Ama ters giden bir şeyler vardı. Belki de, Türk örf ve adetlerinin yerleşik kültürü şekillendirdiği bu coğrafyada, bu gibi olayların pek de dramatize edilemediği, romantik kültürden bihaber bir memleketin en muhafazakâr bölgesinde, cinayetlere alışık olmayan bir şehirde fazlaca cesur bir hamle yapmıştı.

Araç gözden kaybolduğu vakit, çam ağaçları ve çimenliklerin üzerinde, tel örgülerin, kışla duvarının kenarından ilerledi. Tel örgülerin arasından çimenliğe fırlattığı rakı şişesini iç cebine attı ve koğuş bodrumundaki yemekhaneye gitti. Kapıyı kapattıktan sonra masaya çöktü. Rakı şişesinin kapağını açtı. Henüz kafasına dikmemişti, içindeki nazikçe duran ama biraz sonra midede arıza çıkaracak olan şeffaf sıvıya baktı. Oraya yansıyan suretini gördü. Katil ve günahkâr, adam öldüren alkolik birini gördü. Acı acı güldü.

"Alkolik ve katil günahkâr ha! Az önceki konuşmayı yapan kimdi? İnsanlar kötüydü hani? Öldürülmeyi hak edenler, bıçağı havaya kaldırınca temize mi çıkıyordu yoksa? Her şey sadece uygulanmamış bir niyet dahilinde mi? İyilerin otosansür uyguladığı erdemi mi? Ne işe yarayacak o zaman bu kadar nefret ve kin?

Neden sadece dünyada iyiler acı çekiyor? Ben de sınırsız bir acı çektiğim halde, şu halimle cennete mi gideceğim? Alkolik ve katil biri değil miyim? Yoksa ben de kötü bir adam mıyım?

Çok mu fazla beklentim oldu bu hayatta? Kimse bana karışmasaydı, bok temizleyerek de yaşayabilirdim. Hayır, 'Hey, bokçu' diye bana ilişeceklerdi.

Ah, şu iyilik budalaları! Güleryüz soytarıları... İçinde her zaman bok taşıyan *belhum adal* insanoğlunun, şeytanın ta kendisi olduğunu idrak edemediler. Suçu her zaman şeytana attılar. Şeytan, bir insanı bu kadar yoldan çıkaracak ve canavarlaştıracak kadar tanrısallaşmamıştır. Oysa insan, bizzat kendisi beşeri bir şeytandır.

Ah Kadri Ah! Elinden beş altı kişiyi öldürmekten başka bir şey gelmeyen aciz Kadri. Keşke kendini öldürebilecek cesaretin olsaydı... Bir daha yüzüne sonsuza kadar bakmayacağın bu pespaye dünyaya gözünü kapatır ve zafere ulaşırdın. Şimdilik, pisliklerini temizlemek için uğraş dur."

Kadri, elinde salladığı yetmişliğe bakıp durdu ve ağzına

yaklaştırdı. Bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu. Dişlerini sıkıp, vücudunu kastı ve kafasına dikti. Tam beş dakika uğraştı, bitirebilmek için. Kusmamak için üstüne su içti. Kendini şeytan çarpmış gibi hissetmeye başladı. Sarsıldı, titredi. İsteriye kapıldı. Şişeyi kaldırıp, duvara fırlattı, paramparça kırıkları yemekhanenin her bir yerine dağıldı. Gürültüyü işiten bir er, aşağıya indi. Kadri sarhoştu. Sarhoşluğun romantizmiyle, hiç samimiyetinin olmadığı gencin boynuna atladı ve ağlamaya başladı. Sonra bir anda boğazını sıkıp, yere yatırdı ve onu boğmaya çalıştı. Genç, feryat ile bağırırken, yukarıdan boğuşmayı duyan diğer erler aşağı koşup, Kadri'yi adamın üzerinden kaldırdılar. Kadri, adamların kolları arasında iyice zıvanadan çıkmış bir halde salya saçarak bağırıyor ve ağlıyordu. Etrafındakilerden "Deliydi, zırdeli oldu" mırıltıları geliyordu.

12

Reenkarnasyon benim için en saçma inanışların başında gelir. İneğe tapmaktan da öte. İkisinin aynı coğrafyadan çıkması da ironik. Fahri ise, reenkarnasyona inanır gibilerden. İçindeki tinsel boşluğu, Uzakdoğu mistisizmi ile ikame etme romantizmi furyası etkisinden çok gerçekten öyle düşünüyor sanki. Çünkü Fahri'de ölüm takıntısı var, dünyaya gözlerini yumma ve ruhun gideceği yer konusunda kaygılı.

Fahri, dünyaya gözünü açtığında geçmişte kalan sekiz bin yıllık insanlık mazisinin nasıl geçtiğini kurcalıyor. Diyor ki;

"Kendimi bir anda dünyada buldum. Fakat yeryüzüne gönderiliş vetiresinde, sırada nasıl beklediğimin hiç farkında olmadım. Belki de insanlığın yaratılışından önceki binlerce yılı da hesaba katarsak, biz o kadar süreyi beklediğimizi nasıl unuttuk? Yoksa insanlık benimle birlikte başladı da, etrafımda gördüğüm her şey bir hayal mi?"

Fahri, ruh göçüne de inanmak istiyor. "Yoksa bu kadar yıl beklemedik de, başka bedenlerin içinde yaşadık ve şimdi de yeni vücudumuzun içinde, gelecek bedenlere atılış serüvenini mi yaşıyoruz?"

Fahri'ye diyorum ki; "O söylediklerinin hepsi doğru. Yarın çiftleşmek üzere olan bir çift için, cenine düşmeye hazırlan. Yarından itibaren sıkıcı bir dokuz aylık süreç başlıyor."

Fahri, başından itibaren anlatılmak istenen şeyi şimdi anladı. Ölüm, reenkarnasyona inananlar için bir yeniden doğuş ise, o halde ölümden korkmaya gerek yok. O halde, bu inanışa göre ölümden korkmanın tek bir nedeni var: o da şimdiki hayatında günahkâr oluşu. Fahri, çok günahkâr olduğuna inanıyor.

"O halde" diyorum. "Günahlarından arınmayı neden dü-

şünmüyorsun? Mesela, işe mini mini Laracık ile başlayıp, sonra da aşağılık müptezel ve ihtiras tutsağı, Kerem ve avenesini yok etmeyi neden planlamıyorsun?"

Hava değişiminde geçen beşinci gün. Fahri'nin izin gününde geçen beşinci gün.

Fahri diyor ki "Bugünü doğum günüm olarak kabul ediyorum. Artık geçmiş geride kaldı. Sıfırdan bir hayat başlıyor. İstanbul'a ilk geldiğim gün gibi. Bu sefer Veysel olmayacak, Kerem olmayacak."

"Evet, olmayacak. Öyle bir şansın olmayacak. Yeniden doğuşu sen yanlış anlamışsın Fahricik. Hiçbir zaman İstanbul'a gelen on dokuz yaşındaki Fahri diye birisi olmayacak. O öldü. O pislik ve yoz bir dünyaya asimile oldu, tüm değer ve prensiplerini rezil çıkarlarına tahvil etti. Utanç ve rezalet içinde yaşadı. Sonunda su testisi olmaya mahkûm oldu. Günahlarından arınmak için onu bu sapkın anaforun içine atanları ortadan kaldırmak yerine, kendisini onlara teslim ederek, bir nevi mülkiyetinden de, konforundan da, tüketim kültürünün ve popüler kültürün arzu nesnesi olmaktan da vazgeçmedi. Böylece, kendi ecel fermanının altına imzasını attı.

Bu kısırdöngünün ucunda mutlaka birini öldürecek, arkadan bir mızrak da sana saplamak için yetişecek."

Fahri, şu sıralar kafayı yemek üzere. Veysel ile cezaevin-

de anlaşma yaptıktan sonra hayatının kurtulacağını sanıyordu. Tüm mülkiyetini feda ettikten sonra, nasıl olsa dilini tutacak, şantajla karşı karşıya kaldığını asla açıklamayacak, öylece ortada derbeder gibi dolaşacaktı.

Ama Fahri, kendisini kimin öldüreceğini bilseydi, belki de tüm bu yaşananların kaderin bir esprisi olduğunu düşünerek, en başında her şeyden vazgeçecekti.

Baskı ve kararsızlık arasında, evden çıldırarak kaçarken, kullandığı iki telefondan birini kanepede unuttuğundan, o telefona gelen mesajda, yarın sabah kızlarla Şişli'deki evde buluşulacağını öğreneceğimden, Lara Kurga'ya Arnavutköy'de bir görüşme için telefon edeceğimden haberi yoktu.

Yarın sabah saat yediye çeyrek kala... Kızlar bardan alınıp eve gidilecek. Eğer kaderde, Fahri'nin evin girişinde mıhlanacağı yazıyorsa; Fahri illa ki kızlara "Siz eve gidin, ben aracı garaja park edip geliyorum" diyecek, kızlar eve çıktıktan sonra yan hole saklanmış katil, dairenin zilini çalacak. Arkadaşlar, Fahri gelmiştir diye otomatiğe basacak, katil koridorda saklanacak, Fahri biraz sonra içeri girer girmez karşısına çıkıp, onu yere serecek...

Laracık, henüz dün gece öldürülmüşken, çok acelesi olan Bay Katil, sabahın köründe Fahri'yi gebertmek için pusuda bekliyor.

Ah Fahri ah! Bir bilseydin ki, Fahri Tamu olarak, bu dünyayı, bu bedende yaşayacağın son on üç saatin, etrafına iyice bakacak, belki boğaz havasını içine çekecektin... Hayır, illa ki bir şeyden habersiz bu dünyadan, bodoslama göç etmek istedin. Seni yarın sabah öldüreceğimi, öbür tarafa göç edeceğini söylememe izin verseydin, dolu dolu bir on üç saat yaşardın. Ani ve habersiz ölüm gibi, hiçbir şey insana koymaz. Habersiz ve dalgınken olur. Bir sinemaya kendini kaptırmışken, aniden projeksiyonun kesilmesi ve ortanın zifir karanlığa bürünmesi gibi bir şey bu. Ama yok, ben bunu sana söyleseydim, delice çırpınıp, ölmemek için sağa sola saldıracak, beni ele vermeyi düşünecektin. Öldürme girişimim daha zahmetli olacaktı. Böylece çok emek verilen ve ucunda yüce idealler bulunan bir projenin dibine balta vuracaktın. Sen kendini yaktın. Ama yanında birçok kişiyi de ateşe verdin. Sen de bir Muhammed Bouazizi gibisin. Bazılarının yanması çok önemlidir. Bir uyuşturucu ve şantaj şebekesini çökerttin. Bunu cesedinle başardın. Hiçliğinle. Şebnem'in gözlerine bakıp, "Siktir git, adi çıkarcı orospu. Al, ayağının altına hepsini seriyorum. Sonra da onu ayaklarınızın altından çekip, hepinizi düşüreceğim. Cehenneme göndereceğim" dedin. O esnada, sende bir kurtuluş umudu vardı. İnancını henüz kaybetmemiştin. Donu tutamayan alışmamış göt gibiydin. Karakterin değişmeye uğraşsa da, fıtratın direniyordu. Yozlaştıkça bunalıyordun. Uğruna puşt oldukları dünyaya siktiri çek-

meye hazırlandın. Hile, entrika, fitne, ahlaksızlık, yalan dolu, masumiyetini kaybetmiş bir dünyaya karşı yeniden içe dönük temizlenme yolculuğuna çıkarak, arınmak istedin. Bunu yaparken de, o alçak insanları çukura itmek istedin. Başardın da.

Huzur içinde yat Fahri. Şimdi Veysel hapiste. Kerem de öyle. Sen öldün Fahri. Bir ahlaksızlık abidesi Fahri öldü. Senin kötü ikincil kişiliğin öldü.

Ve bana sonsuz acılar çektirdin. O koridorun köhne karanlığında beklerken.

Şişli'deki büyük çoğunluğunda olduğu gibi bu apartman da kokuşmuş ve kir pas içindeydi. Bodrum katta durduğum her dakika, rögar çukurunda kaldığım anlar aklıma geliyor, ama bu sefer daha fazla iğreniyordum. Burası, ceset kokuyordu. Metaforik bir ceset kokusu. Tırabzanlar eski, merdivenler köhne, duvarlar çok ruhsuz, çok Allahsız. Burada kaldığım her dakika, gayya kuyusunda aşağılık bir debelenme içinde azap çekiyordum. Dakikalar saat gibi geçiyordu. Ve birkaç dakika sonra öldüreceğim kişiyi değil, Veli Ventura'yı düşünüyordum. Kurtar beni VV! Bu delikten çıkar beni. Buraya sıkışıp kaldım. O beni buraya tıktı. Bunu o istiyordu. Barut gazı sıkışması gibi bir gerginlik, içimde yukarı doğru fırlıyordu. Nefesim daralıyordu.

Kâbuslarda ayağın tutulmasının zıttı, bu sefer zorla yü-

rütüldüm; cehennem çukuruna, bırak çukuru; hendeğine... Önümde gözüken, hatta dipsiz karanlığı yüzünden gözükmeyen cehennem hendeğiydi... Yürümek istemiyordum ama ayaklarım istemdışı ilerliyordu. Göğe kadar yükselen o dehşet alevler, simsiyah dumanlar eşliğinde içine davet ediyordu. Bilmem kaç santigratlık o eriyikler, beni yutmak için büyük bir iştah ile bekliyordu. Ben korkunç sona doğru ilerlerken, ayaklarım bana hükmediyordu. Birazdan, korku filmlerindeki müzikler eşliğinde o çılgın alevlerin içine dalacağım ve o alev beni öldürmeyecek, o gayya kuyusunun içinde işkence ettikçe edecek, beni sonsuza dek cezalandıracak! Oraya yetişene kadar zaten beynimin içine küçük bir tav fırını yerleştirmişti, büyük çukurdan önce bir psikolojik idman yaptırmıştı; önhazırlık!

Artık, sağa sola bakmak da yok, direkt önüme kenetleniyorum. Adeta son demlerimi yaşamak için çaresizce etrafıma bakmam bile yasaklanmış. Yeni "istirahathane"me ulaşmam için yalnızca önüme odaklanmam gerekiyor...

Her şey bu kadar elim bir azap, bir kaotik gerilim... Bir suç var, bir günahın vebaliyle cezalandırılıyorum. Galiba bu bir ömür boyunca ruhumu lime lime edecek, bir vampir gibi cesedimden kanımı, kurutana kadar içecek!

13

Harem Otogarı'nda indi ve sahile yaklaştı. Kıyı boyunca ilerledi ve Salacak sahilindeki kayalıkların üzerine çöküp, karşısındaki manzarayı izledi. Topkapı Sarayı, Ayasofya, Çırağan, Dolmabahçe, Haydarpaşa Garı... Hiçbir nokta, bu kadar nefis bir manzarayı bir arada insana gösteremezdi. Kalacak bir odayı bile garantileyemezken, bu dünyanın özel insanlarına tahsis edilmiş tapınaklarını seyredip, oyalandı. Hava serindi, fakat içi cayır cayır yanıyordu. Sigarasını yaktı. Hapse girme fikri bunaltıyordu. Kendisini mahrum bıraktığı zevkler, yaşayamadığı güzelliklerin üzerine bir de cezalandırılacak, cehennemi bu dünyada tadacaktı. Acılar ve mutsuzluklarla süren bir ömrün sonunda kahır ve hüsran dolu bir ödülü gümüş tepside sunacaktı kader...

"Bir gün beni buradan kopartacaklar" diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp, iskeleye yöneldi ve bir jeton atıp, vapura bindi. Vapur boğazın karşı kıyısına ilerledikçe, kabaran deniz suyuna baktı. Vapurun batması için dua etti. Panik içinde canlarını kurtarmaya çalışan insanların arasından sıyrıldığını, güverteye çıkarak hepsinin ölümle mücadele edişini zevkle seyrettiğini, sonra da ölümü beklediğini hayal ediyordu. Kafasını salladı. Bu kadar kötü ruhlu ve acımasız olmasına anlam veremiyordu. Bu, ilkokulda ezik ve aşağılanan, zayıf çocuk değildi. Bu,

etkisiz ve pasif çocuk da değildi. Bir canavarın böyle bir varlıktan oluşması için nasıl bir dönemden geçmesi gerekiyordu?

"Beni buraya getiren talih, bir çakı! Evet, inandığım deha ve bilgi değil, bir çakı darbesiyle yaşıyorum hayatımın ikinci kısmını..." dedi kendi kendine.

Derisinin kalınlaştığı, yüreğinin nasır tuttuğu ve duygularının sertleştiğini fark etti. Bir korku hissetti. Ancak bu korku farklıydı: İnsaf ve vicdandan tümüyle muaf tutulmuş ve "arındırılmış" bir vücut kimyası... Sonuçta Kadri bir katildi, tüm katiller; özellikle de seri katiller gibi suçluluk psikolojisi taşımazdı, hatta taşıması saçma ve anlamsız olurdu. Fakat o kendini tipik bir seri katil olarak görmedi hiçbir zaman. O bir asi, direnişçi, meydan okuyucuydu. Onun cinayetleri; tanrısal bir içgüdü, kontrol etme, kurbanlarına hükmetme, sahip olma algısında değildi. Kadri Maraz, acıya dayanamayacak hale gelişin içinde sıkıştırdığı patlamanın etkisiyle yapmıştı tüm bunları. Kişilik bölünmesi yaşıyordu. Cinayetleri işleyen Kadri, kötü adam Kadri'ydi. Ancak her şey bitip, kendisiyle baş başa kalınca, iyi adam Kadri, sancılar, ruhsal azaplar devreye giriyordu. Bunun farkındaydı. Öldürmeye giderken her zaman iyi adam Kadri'yi susturuyor, kötü adam Kadri'yi pohpohluyordu. Cinayet sonrası ise kötü adam devreden çıkıyor, vicdanı "iyi adam Kadri"yle baş başa kalıyordu. Ama artık kaldıramıyordu. Mazi-

sinde dört cinayet vardı. Her cinayetten sonra bir kişilik erdemini kaybettiğini hissediyordu. Rüyasında ceset görüyordu. Zaten doğru düzgün uyuyamamıştı bir daha. Uyku ve uykusuzluk arasında, rüya ile gerçek hayatı birbirine karıştırmıştı. Olayları doğru düzgün hatırlamaya çalışıyordu. Lara'yı öldürüp öldürmediğini hatırlamıyordu. 'Yoksa bu bir rüya mıydı?' diyor, sanrılar görüyordu. Fahri'yi öldürdüğünden de emin değildi. Fakat ankesörlü telefondan onun numarasını aradığında telefonu kapalı olduğu için, ölmüş olabileceğini düşünüyordu. Kafası karışmıştı. Artık kafa taşıdığından da emin değildi. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu. Akli melekeleri bloke olmuştu. Suya tekrar baktı. Atlamak istiyordu. Başına gelmesi muhtemel hiçbir olayı yaşamadan, hiçbir şeyle hesaplaşmadan, kitleler tarafından lanetlenmeden, kestirme yoldan bu dünyayı terk etmek istiyordu. Ama öldüremediği tek şey, içindeki Allah inancıydı.

"Hayır" dedi. "Ahmak insan. Neden sadece konu intihar olunca günahın farkına varıyorsun? Yoksa kestirmeden cehenneme gitmek mi seni ürkütüyor? Oysa bir dakika sonra bile yaşayacağına garanti var mı? Bir aziz gibi, bir derviş gibi yaşamayı düşündün mü öyleyse?"

Vapur iskeleye yaklaştı. Kadri, kafasını çevirip, boğazın ortasına baktı. Biraz önce atlasaydı, olasılıkla şu an denizde debeleneceğini, şu an burada nefes almak yerine, dalgaların arasında burnundan giren tuzlu suyun bo-

ğucu etkisiyle çırpınacağını hayal etti. Hayat bu kadar basitti. Üç dakika önce ölmemişti ve şimdi kıyıdaydı. Karaköy iskelesinden, meyhanelerin bulunduğu sokağa girdiğinde elini cebine atıp, parasını karıştırdı. Cebinden telefonunu çıkarıp, açtı. Hiç çağrı gelmemişti. Kadri, yaşama tutunmak için tek bir sebep düşünüyordu ama bulamıyordu. Eski dindar günlerini, imanını güçlendirmeyi tek yaşama nedeni olarak adlandırdığı günleri hatırladı. Her şeyin bu kadar muazzam biçimde değişmesine hayret ediyordu.

Kalabalığın arasında büyük bir sırrı taşımanın ağırlığı üzerindeydi. Kadri, bu yükten kurtulmak istiyordu. Birisine katil olduğunu ifşa etmek istiyordu. Bir sırrı yalnız kendine saklamanın gereksizliğine inanıyordu. Her şey o kadar normalleşmişti ki, artık cinayet bile onu yalnızlığından kurtarmaya yetmemişti. Beyninin kendisiyle baş başa kaldığı anlardaki tacizciliği yine hortlamıştı. En yakın arkadaşı Fahri de yoktu. Kadri yine bir başınaydı. Konuşacak birini arıyordu. Her şey çok yabancıydı. Aklına gelen saçmalığı yapmak zorunda hissetti. Artık şerbetlenmiş, derisi kalınlaşmıştı. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Nefret de etmiyordu. O nefret ve kin püskürttüğü günler ve yaşama, insanlığa lanet okuduğu anlar, ilk kan ile yerini soğuk bir yalnızlık ve duyarsız bir yabancılaşmaya bırakmış, öldürdüğü insanların nezdinde tüm insanlardan intikam almışçasına bir rahatlama

evresine girmişti. Ama içinde rahat durmayan duygu ve dürtüleri vardı. Bu sefer de günahkârlık ve firarilik psikolojisi devredeydi.

Ucuz bir bekâr dairesi lazımdı. Aklına gelen ilk bölge, Tarlabaşı'ndaki bir emlakçıya gittiğinde, "En aşağı üç yüz liraya tutabilirsin" cevabını aldı. Kadri, "Çok pis bir yer olabilir. İsterse tek göz oda olsun" diye sıkıştırınca, Ömer Hayyam Caddesi üzerindeki bir ara sokakta, yüz elli liraya bodrum bir daire buldu. Daireyi görmeye gittiklerinde, ağzından dökülen ilk cümle, "Korkunç" oldu. Tarihi ve döküntü binanın bodrumunda, sokağa açılan ufacık ve kapkara penceresi, içerisinin nasıl bir manzaraya sahip olduğuna dair ipucu veriyordu. Emlakçı, "Böyle yerlerde kalman için, sağlam sinirlerin olması gerekir. Gece, kapı önünde biriken kopuklara sakın ilişme" dedi. "Aksi takdirde, buradan ya katil ya ölü olarak ayrılırsın."

Kadri, belki de uzun vadede kalmayı düşünmediği daireyi, içerden üstünkörü kontrol etti ve "Akşama kalmadan, ev sahibiyle kontratı imzalayalım" dedi ve geldiği yere geri dönmek için ayrıldı. Tarlabaşı Bulvarı'ndan, Taksim Meydanı'na çıktı.

Cebini yokladı. 220 lirası vardı. Beşiktaş ile Karaköy bağlantısı üzerindeki Mebusan Caddesi'ne girdi ve bazalt taşlı yokuşa, Zürafa Sokağı'na girdi. Sokağın müşteri kitlesi, tavır ve yüz ifadelerinden, giyim kuşamlarından

hemen anlaşılıyordu. Kadri, utanç içindeydi. Hayatında eline kadın eli değmemiş ve bu yaşma kadar da onurunu korumanın titizliğiyle yaşamış biri olarak, biraz sonra nöbetçi polise kimliğini verecek, o ufunetli ve köhne mekâna girecekti. Arkasında bir ses işitti. Yirmi yaşlarında çelimsiz bir genç, "Genç bayan lazım mı genç?" diye ona sesleniyordu. Kadri, hayretle baktı. Henüz sokağın başındaydı. İlk defa bir pezevenge rastlamıştı ve ilk defa da böyle bir teklife. Gülümsedi ve teşekkür ederek geri çevirdi. Alageyik Sokağı'na girdi, genelevinin kocaman kapısının önünde sandalyede oturan polisle göz göze geldi ve kafasını çevirip, içeri baktı. İçi ısınmamıştı. Aradığı yer, burası değildi. Düşündüğü şeyi burada yapamazdı. Tedirgindi. Tekrar yokuştan aşağı indi. Caddenin karşısına geçip, Leblebici Şaban Sokağı'na girdi. Sokak, başka amaçlarla da kullanılmasına rağmen, sokağın hemen girişindeki kaldırıma çökmüş tekinsiz iki adamın, yeni bir çaylağın içeri düşmüş olmasından gelen farkındalık ile yüzüne baktığını gördü. İki adamdan oldukça çirkin ve esmer olan ayağa kalkıp, ardına düştü.

"Hey, delikanlı!" Sesini kısarak; "18'lik mallar var, hepsi temiz" dedi, eliyle de "temiz" anlamına gelen bir işaret yaptı. Kadri ise, alık alık adama bakıyordu. Kafasını salladı, "Gezmeye geldim" dedi. İğrenmişti adamdan. İçini bir nefret hissi kapladı. "18'lik seks kölesi ha!" diye mırıldandı. "Yanlış kişileri mi öldürdüm acaba? Kim bilir,

hangi talihsizlik ve zalimlik, onu bu adamların kıskacına düşürdü."

Kadri, tekrar buraya girmekle doğru bir iş yapıp yapmadığını sorgulamaya başladı. Ama artık bir jübile gerekliydi.

Emanethanenin yanı başındaki nöbetçi polise kimliğini gösterdi ve içeri girdi. Kendini burada nöbet bekleyen polisin yerine koyup, gülmeye başladı. "Sanırım, dostlarıma hiçbir zaman, bugün kerhanede görevliydim, diyemezdim" dedi.

İçerisi bir mahalleyi andırıyordu. Kadri, ilk defa gördüğü bir manzaraya, çok alışıkmış gibi bakıyor, bu ülfet sezgisinin neden oluştuğunu anlamaya çalışıyordu. Locaların önünde yarı çıplak kadınlar dizilmişti. Transparan elbiselerin ardında görünen çıplak göğüslere rağmen, ortamın hiç erotik olmayan bir yaş deri ticarethanesi havasından olsa gerek, hiçbir cinsel uyarılma dürtüsü oluşmamıştı bünyesinde. Bir müşteri gözüyle hepsini süzmeye başladı. Zaman zaman kapı önündeki yaşlı mamaların parmağıyla "Gel gel" demesine aldırış etmeyip, devam etse de, locadaki kadınları süzüyor, gözleri, en güzel kadını arıyordu. Bu arada etrafa ürkekçe bakışlar atıp, buradaki sefil ve abazan erkek kitlesinden biri olarak görünmekten kaygılanıyor, utancından terliyordu. Sol tarafında, kısık yaşlı bir kadın sesinin, "Delikanlı,

gel bir bak, sana ne söyleyeceğim" çağrısına yine aldırış etmese de, kafasını çevirdiğinde kapının önünde "flamenko duruşu" yapan yaklaşık otuz yaşında esmer hayat kadınına gözü ilişti. Gözleri dalgındı. Seksi duruş pozisyonuyla çelişen mutsuz ve üzgün bir yüz ifadesi vardı.

"Vitrine dizilmiş seks köleleri" diye iç geçirdi Kadri. "Nafakalarını çıkartmak ve bu şanslarını kaybetmemek için sahte pozlar veren kadınlar; diğer yanda da bunları aç aç seyreden aşağılık sürüngen erkekler."

Az önce kendisini çağıran Mama, "Beğendin mi evladım, çıkartalım mı seni yukarı?" dedi Kadri'ye. Kadri'nin gözü, locada duvara asılı duran "Vizite 40 TL" levhasına ilişti, sonra da kendisine bakan hayat kadınının genital bölgesine baktı. Kadının gözlerindeki ifade, "Beni becermek istediğine emin misin?" gibi bir anlam yüklüydü. Kadri, Mama'ya dönüp, başını salladı. Sonra da etrafına utanç ile baktı. Kadın, masadan bir marka aldı ve yukarı çıktı. Locaya giren Kadri, yaşlı kadına ücret ödedi. "12 numaraya gir" dendi ve yukarı çıktı. İçine pis bir sıkıntı girdi ve iğrenmeye başladı. Ortalık nem ve küf ile karışık iğrenç bir kokuyla bezenmişti. Duvarlar döküntü, ruhsuz ve aşağılıktı.

"İnsan, böylesi lanet bir yerde nasıl zevk ile bu işi yapabilir ki?" diye mırıldandı. Söylenen 12 numaraya girdi kadının ardından. Önünde yürüyen kadını yemeye hazır-

lanan bir yamyammış gibi garip hisler içini sarmaladığı vakit, kadına biraz daha acımaya başladı. Belki de ilk tecrübesi olduğundan bir giriş faslı bekliyordu ki, kadının hemen soyunması karşısında şaşkınlık içinde kaldı.

Kadri'nin, hayatı boyunca en büyük yarası, dost ve arkadaş kavramıyla hiç buluşamamasıydı. Kadri'yi insanlardan nefret ettiren ve düşmanlığa körükleyen olgu, yoksulluk ve işsizlik değildi, empati yoksunu, bencil ve arkadaşlık kavramını tanıyamamış arkadaşlardı. Tüm dünya, kocaman kitlelerden oluşan bir yalnızlık ordusuydu. Herkes yalnızdı. Yine Arnavutköy'deki hadise aklına geldi. El feneriyle işaret ederken Lara'ya:

"Güzel insanlar, şimdi yere diz çökün. Hey, genç adam; şu rögar kapağını görüyor musun? Orası benim yuvam sayılır. Düşünmek ve istihareye yatmak istediğimde oranın içine girerim. Yüreğime huzur verir. İnsanlardan uzaklaşmak, nefsimle baş başa kalıp, vicdanımı muhasebeye çekmek istediğimde daha huzurlu bir mekân bulamam. Orada nasıl kaldığımı sormayın. Biliyorum, zaten sormazsınız. Çünkü bana soru sorarsanız, beni insan yerine koyup, bu kâinattaki varlığımı kabul etmiş olursunuz. Ha, kendi sorduğum soruya geleyim. Orada nasıl yaşadığım... Emin olun, mezardan daha dar ve karanlık, hatta dehşetli değil" dediği anları hatırladıkça, bu yarasını daha da deşiyordu. Kadri'ye göre arkadaşlık kurumu, birbiri için canını verme müessesesiydi. Ama

hayal dünyasından sıyrıldığında, birbiriyle çıkar ilişkilerine dayalı, zaman ve mekânın sınırladığı yapay bir dünya ile karşılaşıyordu. Kadri'yi rögarda yaşamak zorunda bırakan ve yaşamaktan kopartan güdü, dostlarına ve insanlara olan inancının kaybolmasıydı.

Kadın, soyunmamakta direnen Kadri'ye baktı. Fakat çok da soyunması heveslisi değildi.

"Elbiseyle mi yapacaksın?" dedi.

O Çingene görünüşü, esmer ve sert kabuğuna, üstelik içinde bulunduğu rezil iş kolunun yıprattığı duyguların yol açtığı agresif kişilik yapısına tamamiyle tezat bir şekilde naifçe çıkan ses tonu, Kadri'yi şaşırtmış, bir yandan da cesaret vermişti. Çırılçıplak karşısında duran, fakat kendisinde hiçbir kösnül dürtü uyandırmayan kadına doğru ilerledi. Ellerini omuz kaslarına koydu. Soğuk ve ifadesiz gözlerle kadına baktı.

"Sizi pazarlayan pezevenkler ne diyor?"

Kadın, sadede gelelim, anlamında yan yan bakıyordu.

"Ben söyleyeyim. Müşteriyi memnun edeceksiniz. Ne isterse yapacaksınız. Anal isterse dahi. Öyle mi?"

"Öyleyse sökül biraz. Ona göre..."

"Hayır. Çok iyi bir muamele istemiyorum. Standart bir ilişki olması gerek."

"Hadi ama!" Kadın kızmıştı. "Senin gibi bir dünya adam geliyor her gün buraya. Kendini dünyanın en özel adamı gibi takdim etme."

Kadri, gözlerini çevirdi başka bir yöne. Cesaretini topladı ve dedi ki:

"Benimle dost olmanı istiyorum. Seni sikmek de istemiyorum. Ama arkadaş olmak istiyorum."

Kadın, kafasını çevirerek acı acı gülmeye başladı.

"Yavrum, beni meşgul etme. Hadi, yapmayacaksan, çekip gidebilirsin."

"Şu an mesaide olduğumuzu farz et. Seni becerdiğimi varsay. On beş dakika süremiz var. Bu süre içinde benim burada yapmak istediklerim konusunda beni serbest bırak. Ama lütfen beni dinle."

"Sen... deli misin?"

"Evet. Evet, deliyim!" diye karşılık verdi Kadri. "Bunca yıl, önlerinde sallanan uzun bir kamışı, bacak arandaki bir deliğe sokuşturuvermek ve sıvı boşaltmak için sıraya giren o adamların hepsi akıllı ve ben deliyim. Seni sikmekten başka bir amacı olmayan kasap müşterilerinin arasında seni insan yerine koyan, seninle konuşmak isteyen tek kişi olarak, meczup olmalıyım."

"Ama bu yaptığın anlamsız. Benimle neden arkadaş olmak isteyesin ki? Bir orospudan ne bekleyebilirsin?"

Kadri, acıklı bir gülüş ve sızlanmak arasında kaldı kafasını çevirip çırılçıplak haldeki kadının yanındaki yatağa yorgunluk ve düşünceyle çöktü.

"Doğru. Bir orospudan arkadaşlık ve şefkat dilenen bir insanı düşünsene. Muhtemelen toplum kaçkını, serserinin biri olması gerek. Yer ve göğün kabullenmediği biri olsa gerek." Sonra başını çevirdi ve sertçe seslendi. "Belki de seninle paylaşmak istediği şeyler vardır."

"Ne paylaşacaksın?"

"Benimle gel!"

"Olmaz. Ben buraya bağlıyım. Buraya hepimiz borçluyuz. Senet imzalatıyorlar bizlere. O borcu ödemem için yedi yüz erkekle yatmam gerekiyor."

Kadri, ayağa kalktı. "Bu işe ister devam et, istersen yedi yüz erkek ile ardı ardına yatıp, bırak. Ama benimle dostluğunu bu şartlar altında da sürdürebilirsin. Lütfen beni yalnız bırakma. Seni evime götürürüm."

Kadın, ilk defa gülümsedi. "O farklı bir tarifeye girer. Onun için pezevengimle anlaşmalısın."

Kadri, kapıdan dışarı çıktı. Kalabalık, gürültülü ve kokuşmuş koridorda, az önceki yaşlı kadının yanına gitti.

"12 numaradaki kadın ile evde buluşmamız mümkün mü?"

"250 lira verirsin."

"Ne!" diye bağırdı. "Ne yaptın sen?"

Kadın, tok satıcı gibi davranıyordu. "Ne sandın ya? Sabaha kadar yanında kalacak. O kadar sürede kaç müşteri onu isteyebilir, sen biliyor musun?"

"Gece de mi çalıştırıyorsunuz bunları?"

"İşine gelirse!"

Kadri, cebinden iki yüz lira çıkardı. "Siftah indirimi yapın öyleyse. Hem bak, askerim ben."

Kadın, parayı eline aldı. "Bu akşam götür karıyı. Sabah sağ salim getireceksin."

"Sağ ve salim" diye tekrarladı, Kadri. Aklına, Kurban Bayramı arifesindeki kurban pazarlıkları geldi.

Kadri, tekrar odaya girdi ve geceliğini giymekte olan kadına seslendi.

"Seni bu gece için kiraladım" dedi ima yollu, acıyan bir gülümsemeyle. "Bu gece, Tarlabaşı, Ömer Hayyam Caddesi, Rıfat Sokak, 24/b. Bekliyorum seni. Adını öğrenebilir miyim?"

"Sevil."

Kadri, arkasını dönüp, mekândan uzaklaştı. Ev sahibine uğrayıp, yüz lira depozito verdi. İlk kirayı da yarın vereceğini, yarınki kontrat öncesi, anahtarı şimdiden vermesini istedi. Anahtarı aldığı gibi daireye doğru yürüdü. Hava kararmak üzereydi. Açık apartman kapısından girip, bodrum merdivenlerini indi. Burada bir gün bile kalmaya tahammül edemeyeceğini, iğreneceğini biliyordu. Sahanlık ampulleri çalışmadığı için, cep telefonu ile aydınlatmaya çalıştı. Anahtarı soktu ve tahta kapıyı açtı. Açar açmaz rutubet kokusu burun deliklerini kapladı. Kadri, ilk başta, böyle bir mekâna hapsedilip, cezalandırılacağını düşündü. Hapishane ortamının bundan kötü olmaması için dua etti. Lamba anahtarını el yordamıyla aradı. Kapının sağ tarafındaki duvardan anahtara bastı ve soluk bir sarı ampul ışığı yandı. Sağ tarafında kapkara bir mutfak tezgâhı, üstünde de lekeden görünmeyen metalik bir lavabo vardı. Ekim havasında, gerginlik ve stres ile terleyen vücudunun kokusunu burada hissetmiyordu; çünkü onu bastıran pis bir nem ve küf kokusu vardı. Terden tuz tutan alnını yıkamak için musluğa yöneldi. Musluğu çevirir çevirmez derinlerden tıs sesi geldi, ardından havayla karışık patlayarak çıkan tazyikli suyun altına elini koydu. Fakat bu suyu yüzüne çarpmaktan iğrendi. Kapattı musluğu ve diğer odacığa gitti. Banyosu olmayan bir tuvaletin yarısını kapladığı odanın diğer tarafındaki pencerenin yanma gitti. Cam kırıktı ve muşamba ile kapatılmış, koli bandıyla izole edilmişti. Örümcek ağıyla da çevresi örül-

düğü için, üstüne toz bulaşmaması için pencereyi açmayı denemedi. Gözü köşede duran bir parça kırmızı kilime ilişti. Sonunda üzerine çökebileceği bir eşya bulduğu için sevindi. Fakat eline aldığı anda kirli, tozlu ve ıslak kilimin, üzerine oturulamayacak durumda olduğunu fark etti. Yine de öbür odacığa götürdü. Yere fırlattı ve üzerine çöküp, başını ellerinin arasına aldı: "Neden?" diye düşündü. "Neden bütün bunları yaşıyorum, rahatlık mı battı bana? Kötü iş koşulları var, doğru ama, şimdi firari ve sığıntı hayatım var. Tüm yapılanlar, eninde sonunda ortaya çıkacak. İlelebet sürecek bir hapishanede, daha iyi koşullar altında mı yaşayacaksın sanki?

Hayır, hiçbir boktan anladığın da yok. Hücreye tıkacakları tek şey, senin cesedin olacak. Benim ruhumu enginlere sığdıramayıp taştıran olgu, kutsal özgürlüğüm için başlattığım bir başkaldırı; zulme, adaletsizliğe ve sefalete direnişim, bu uğurda gerektiği zaman kan döküşüm... Geride duran 23 yıllık hayatımın son beş yılını saymazsam, çok silik ve rezilceydi ama onurlu ve seciyeliydi. Ulvi amaçların kutsal intikamları için savaştım ve sonucunda ruhuma müebbet özgürlüğü armağan edeceğim.

Ama sen bir figürsün Kadri Maraz, sen semboliksin. Sen, bireyselliğin ön plana çıkarıldığı bir toplumda, insanların sürüleştirilen bir yığına dönüştürülmesine ve gerçek deha sahibi kişilerin, kalitesiz insanlarla aynı değirmende öğütülmesine isyan ettin. Aşağılık ve ruhen sersefil insanla-

rın konformist yaşantısına bakıp, tüm kutsal ülkülerine ve ideallerine rağmen madden çapaçul yaşama mahkûm edilmeye sesini yükselttin. Bunu Kadri Maraz için değil, milyonlarca Kadri için yaptın. Sen fiziksel bütünlüğün ile tek başına bir hiçsin. Ama sembolik olarak temsil ettiğin koca bir dünya var. Sadece kendi nefsin için mücadele verseydin, yıllar sonra toprak altında kuru bir kemik olacak, beyinlerden de göç edip gidecektin. Verdiğin mücadelenin ne kadar gereksiz ve faydasız olduğunu yaşlanınca anlayacaktın. Ama bayrağı teslim edeceğin insanlar olacak, sesini duyuracağın kişiler olacak. Karın tokluğuna günde on beş saat sömürülen bir işçi de, bedeni çürütülen bir fahişe de seninle gurur duyacak."

İlk cinayetlerinin arkasından gelen histeri ve vicdani karmaşanın yerini, idealist öfkenin alması, kendisi açısından bir karakter evrimiydi. Kadri, sonunda kendini değiştirebilmiş, acımasız ve hunhar olmayı başarmıştı. Kadri, adalet için savaştığı an bir parça merhamet bile hissetmediğinde, yüceldiğine inanıyordu. Büyük insanların, hakkı icra ederken, cezalandırırken, şeytani merhamet duyguları olmazdı.

Uyuklamaya başladı. Saçma ve karmakarışık düşüncelerin beynini doldurmasıyla serbest kalan uyku, çöktüğü yerde teslim almıştı bünyesini. Yarı uyanık, yarı dalgın, kilimin üzerinde debelenerek geçen bir süreden sonra pencereye vurulan bir el ile zıpladı, fakat ayakları

uyuştuğu için, yere yuvarlandı. Ayaklarını acı içinde çekerken, pencereden içeriyi görmeye çalışan karaltıya baktı. Perde yoktu, fakat pencere zaten perdeye ihtiyaç duyulacak kadar berrak değildi. Karanlığın içinden bir kadın sureti, tekrar cama vurmak için elini uzattı.

"Tuhaf... Bu kadını bu kadar sadakatle evimin yolunu tutturan güç nedir? Neden verdiği bir söz ile hiç tanımadığı bir adamın evine gitmeye karar verdi? Ha ha! Kaybedecek bir namusu bile yok, belki de ondandır."

Ayağına giren kramp hafifleyince, kalkıp kapıyı açarak dışarı çıktı. Apartman kapısından içeri girmeye cesareti yokmuş gibi duran kadını el işaretiyle çağırdı.

"Burada yaşadığına emin misin?" diye sordu kadın.

Kadri, eliyle karanlık bodrum merdivenini işaret etti. "İnelim. Girdiğin zaman o sorudan hiç şüphen kalmayacak." Kadri, önden indi ve arkadan kadın da içeri girdi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Kadri Maraz" dedi. "Evrensel sistemin yapay zekâsında lanetlilik ile kodlanmış bir şifre."

Kadın bu cevaptan hiçbir şey anlamamış gibi baktı. Fakat evin içi bomboştu ve burada ne aradıklarına dair bir fikri yoktu.

"Neden bu evdesin? Burada mı kalıyorsun. Hiçbir şey yok burada."

"Kurulu düzeni sevmem. Tekdüze yaşantıdan da nefret ederim."

Kadın, loş aydınlıkta, sadece dış hatları beliren, yüzü görünmeyen imgeye yaklaştı. Hareketsiz ve ifadesiz duran genç adamı inceledi.

"Senin yüzünde tanıdık bir şey var. Bana Şahin'i hatırlatıyorsun."

Kadri, cevap vermeden öylece baktı. Kadın anlatmaya başladı.

"Beni öldürmeye teşebbüs eden kişi." Bu sefer Kadri'nin ilgisini çekmişti. Kafasını kadına doğru çevirdi.

"Sen, nereden geldin İstanbul'a?" dedi kadına.

"Burdur'dan" diye cevap verdi kadın, ayağa kalkıp, geri geri odanın içinde dolaşarak. Kadri ise, titremeye başlamıştı. Aklından geçen şeyi yapmak ve yapmamak arasındaki çekişmeyi kontrol etmeye çabalıyordu. Ama dinlemeliydi.

"Ben, her tertip dönemi, terhis olan askerin, bir sonraki tertibe devrettiği bir ortalık malıydım. Dönemden döneme anonim olan bir sürtüktüm. Kiralık metres gibi.

Sigaran var mı?"

Kadri, cebindeki Prestij'i çıkardı ve çakmağıyla birlikte uzattı. Kadın yanma gelip, sigarayı yaktı ve tekrar dolanmaya başladı. "Astsubay Asım'ın kaşarlarından biriydim. Ama Asım bana hiç el sürmedi. Ben epilepsi hastasıydım ya, bulaşmasından korkuyordu. O zamanlar benim gayriresmi pezevengim gibiydi. Beraber evlere gider, içer, eğlenir, arkadaşlarıyla tanışırdım. Ama fahişe değildim o zamanlar. Sürtük diyorlardı bana, Sürtük Sevil..."

"Su yolunda kırıldın..." diye araya girdi Kadri, dalgın ve başı eğik, sigara tüttürürken. "Nasıl oldu peki?"

"Sana bahsettiğim o Şahin yüzünden... Hayatımda kırılma noktasıydı." Sonra kahkahayla kendi konuşmasını böldü. "Ne değişti ki sanki! İki bira ile erkeklerle yatıp kalkan biriyken; şimdi para karşılığı, vesikalı bir fahişeyim.

Ben o zamanlar genellikle çalışmazdım. Çalıştığım zamanlar ise Burdur Valiliği'nin karşısındaki askeri lojmanların yanında bulunan birahanede konsomatrislik yapardım. Anne babamın tek çocuğuydum. Mağazada çalıştığımı söyleyip, birahaneye giderdim.

Bir gün, tanımadığım bir telefon geldi ve bana arkadaşlık teklif etti. Benim hakkımda her şeyi biliyordu, fakat ben onu hiç tanımıyordum, telefon numaramı nereden aldı-

ğını da... Nizamiyeye girerken kimlik, cep telefonu falan bırakırdık ya, işte bu çocuk orada görevli olarak kimlik bilgilerimizi kaydediyormuş. Bana telefonda neredeyse yalvarıyordu. Güzel ve harbici laflar söylüyordu aslında. Biraz ikna oldum, ama adresime gül göndermesi şartıyla. Bana ismini verdi, Şahin diye. Ertesi gün Asım benimle buluştu ve bu psikopat herifle kesinlikle bir araya gelmememi, bana bir zarar verebileceği söyledi. Adamın daha yüzünü bile görmemiştim, nelerin döndüğünden de haberim yoktu.

Şahin, o gün bana telefon açtı. Ben ise Asım'ın söylediklerini hatırlayıp, ona, bir sevgilimin olduğunu bahane ederek rest çektim. O kadar öfkelendi ve o kadar küfürlü konuştu ki, onunla buluşmadığıma bir kez daha şükrettim. Beni birkaç kez daha telefonla rahatsız edince, ileride bu olaydan rahmetli olacak olan kışladaki pezevengim Mustafa'ya durumu söyledim. Tesadüf bu ya, Mustafa da Şahin'in tertibi ve arkadaşıymış. Bana, Şahin'in arkadaşı olduğunu ve durumu halledeceğini söyledi. Evet, dediği gibi o saatten sonra ses seda çıkmadı. Fakat bir hafta sonuna, Mustafa, bir buluşma ayarladığını söyledi. Fahrettin adında biriyle beraber, Neriman'ı da alıp, dördümüz bir şeyler içecekmişiz. Mustafa'ya güvendiğim için kabul ettim. Pazar günü, üçümüz evde buluşurken, bu Fahrettin denen çocuğu bekledik. Kapı çalındı, açtım. Sert görünüşlü, ciddi, ama sakin biri, elinde bir

poşet dolusu içkiyle girdi. Mustafa bizi tanıştırdı. Mutfağa geçip, içkileri hazırlayacaktı, ama ben yanına gidince, sanki çok samimiymişiz gibi, "Geç içeri kız" diye beni itti. Bu kalın, bas ses tonu bana bir yerden tanıdık geliyordu. Ama hiç şüphelenmedim. Biraz sonra rakı servis etti. Kendisi azar azar yudumluyordu, ama hiçbir şeyin farkında olmayan biz, deve gibi içiyor, sohbet ediyorduk. Ben sallanmaya başladım. Ama Neriman ile Mustafa, iyice kendilerinden geçmişlerdi. Bu eleman, beni diğer odaya götürmek istedi. "Grup sekse karşıyım. Siz burada keyfinize bakın' dedi. Diğer odaya geçtik. Benim soyunmamı istedi. Hemen geleceğini söyleyip, odadan çıktı. Üstümü indirdim. O çıkarken, içimi kemiren bir şeyler vardı. Hareketlerinde bir samimiyetsizlik ve telaş vardı. Tam bunları düşünürken, diğer odadan, anahtarlık tıkırtısı geldi. Parmağımın ucunda yürüyüp, kapı ucundan baktım. Herif, Mustafa ve Neriman'ın olduğu odanın kapısını kilitliyordu! Aman Allahım! Bir insanın ölümle yüz yüze geldiğinde neler düşüneceği, nasıl panikleyeceğini bir düşünsene!"

Kadri, dudak ucunda imalı bir gülümseme ile başını hafifçe salladı.

"Saniyelerle oynuyordum. Pencereye koştum. Bağırdım. Çıplak olduğuma aldırmadan, caddeye karşı avazım çıktığınca bağırdım. O hemen koşup geldi. Üzerime atladı. Boğazımı öldüresiye sıktı. Tırnaklarımı koluna batırın-

ca, yastığı kafama bastırdı. Ben biraz agresifçe çırpınınca dengesini kaybetti ve üzerimden düştü. Kapıya doğru koştum. Bağırmaya, çığlık atmaya devam ettim. Yetişmek üzereyken arkadan beni yakaladı. Merdivenden birkaç kişinin koşuşturduğunu işittim. O hâlâ üzerimdeydi ve beni altına alıp, boğazlamaya, ben ise direnmeye çalışıyordum. Kapıya sert darbeler vurulmaya başladı. Tehlikede olduğunu fark edince, beni yumrukladı. Derken kapı kırıldı ve içeri birkaç adam girip, onun üzerine çullandı. Duba ile kapı kilidini kırmışlardı. Biraz sonra polis de gelmişti zaten. Benim üzerimi çarşafla örtüp, banyoya götürdüler. Komşulardan iki kadın geldi ve beni banyoda giydirdi. Sonra da hastaneye götürdüler. Pek ciddi bir şey yoktu ama şoktaydım. Ölümü atlatmıştım. Hastanedeyken, ölmüş olsaydım nerede olabileceğimi düşünüp durdum. Anlamsız bir ikilemdi. Bir saat önce ciddi bir ölüm tehdidi altındaydım, fakat şimdi ölmemiş, yaşıyordum.

Sonra, Emniyet'te ifademiz alındı. Şahin'in, nizamiyedeki kayıp kimlikleri ele geçirdiği, onlardan biriyle telefon hattı aldığı, Mustafa onu benden vazgeçmeye ikna edemeyince, Şahin'in benden intikam almak için bir plan hazırladığı, Mustafa'nın da buna önayak olduğu... Katilin itiraflarıyla belli oldu.

Mustafa, "İstersen sana Sevil'i ayarlarım" demiş. Şahin de "Beni telefonda Fahrettin olarak anacaksın. Fahrettin diye tanışacağım" diye ısrar etmiş. Buluşma günün-

de, kışladan yürüttüğü kireç çözücü ve lavabolarda kullanılan o misket gibi koku gidericileri içkilerin arasında karıştırmış. Benimkine bir şey katmamış, çünkü beni diğer odaya alıp, karşıma Şahin diye çıkıp, yavaş yavaş, hesaplaşarak öldürmek istemiş. İkisini de odaya kilitleyip, can çekişerek ölüme terk etmişti. Ama benim kapı tıkırtısını duymam ve sonra bağırmam, planını bozmuştu.

Sonra... Aslında ölmekten kurtulamadığımı anlamıştım. Ölümden beter bir hayat beni bekliyordu. Babam Uşak'ta çalışıyordu. Annem de merdiven temizliği gibi işlerle çalışıyordu. Benim kardeşim yok. Yalnızdım. Eve gittiğimde, kötü bir sürpriz bekliyordu beni. Annem ve babam, çok öfkeliydi. "Ben işe giderken, sen evi kerhaneye mi çeviriyorsun lan!" diye bağırdı annem. Haklıydı. Evde çıplak halde ve iki adamla yakalanmıştım. Biri ölü, diğeri de katildi. Ne mal olduğum çorap söküğü gibi ortaya çıkmıştı. Babamdan çok feci bir dayak yedim ve sonra evden kovuldum."

"Baban sizi neden yalnız bırakıyordu?" diye sordu Kadri. Yere iyice çöktü ve ayaklarını uzattı.

"Babamla biz hep yalnızdık..." İçini çekip, başını salladı kadın. "Milas'ın Kırcağız köyünde, babam yapayalnız bir adamdı. Geri kafalının biriydi. Toplumdan kopuktu. Kimseyle, hiçbir akrabasıyla ilişiği yoktu. Zaten kimse-

nin de onu umursadığı yoktu. Annemin anlattığına göre, benim ezik babam, hep bir erkek çocuğunun olmasını istemiş, fakat ben dünyaya gelmişim. Hayal kırıklığına uğramış, adeta hayata küsmüş. Benimle hiç ilgilenmemiş. Miş diyorum. Olanları annem anlatıyordu. Zaten dört yaşından sonra her şeyin farkındaydım. Babam olduğundan şüphe ediyordum. Benden hoşlanmıyordu. Tiksiniyordu. İnanır mısın, babamla hiç göz teması kurmadım."

Kadri, "Ben de küçük kız kardeşimle hiç göz göze gelmedim, hiç konuşmadım" diye araya girdi. "Ne tuhaf değil mi? Bazen, aynı karından çıktığınızdan bile şüpheleniyorsunuz. Ben, bir aileye sahip olmaktan her zaman nefret ettim."

"Hep bizi yok saydı" diye devam etti Sevil. "Çok mesafeliydi. Sanki bizden utanıyordu. Evimizi Burdur'a götürdük, fakat bir süre sonra kendi başına Muğla'ya döndü. Günlerim kâbus gibi geçiyordu. Bir piç gibi hissediyordum kendimi. Artık daha da yalnızdım orada. Annem de çalışmak zorundaydı. O gidince, evde tek başına kalıyordum."

"Kadınlığını keşfettin ve kendini dışarı saldın."

Sevil, gülmeye başladı. "Evet. Bazen kadın olmak avantaj sağlayabiliyor. Mesela, biraz güzel olursanız, kendinize partner bulmakta sıkıntı çekmezsiniz."

"Bir kafede otururken, Asker üniformalı astsubaylar seni izledi. Ve kodoş Asım ile tanışmanız burada başladı; öyle mi?"

"Ha ha! Bütün bunları nerede saklanıp izledin, bilmiyorum. Yoksa sen Şahin misin? Kimlik falan mı değiştirdin?"

Kadri, ayağa kalktı ve elini arkasına koyup, volta atmaya başladı: "O beceriksiz birine benziyor" dedi.

"O günden sonra, hiç canım sıkılmadı. İçimdeki orospuluğu keşfettim. Sürekli erkek arkadaşlarım oluyordu. Onları eve götürüyordum. Üstelik para sıkıntısı da çekmiyordum. Telefonuma kontör yüklüyorlar, barda içki, restoranda yemek ısmarlıyorlardı. Çalışmaya bile gerek görmüyordum. Çünkü hemen her gün, bir tane kiralık sevgili buluyordum kendime. Asım benim hayatımı değiştirmişti.

Ta ki Şahin denen bir uğursuz herif önüme çıkana dek. Aslında tüm bunlar, benim doğru yola girmem için bir vesile olabilirdi. Ama benim beyinsiz ve geri kafalı babam, işte şimdiki bataklığa gömülmeme vesile oldu. Hayır, tek istediğim biraz baba şefkatiydi. Biraz ilgiydi. Bir kardeşim bile yoktu. Üstelik babaya sahip olduğum da söylenemezdi. Tüm bunlara sebep olan kendisi değilmiş gibi, beni öldüresiye dövüp, sokağa attı. Sorumluluktan kaçtı her zamanki gibi. Beni döverek, evden kovarak,

tüm günahlarından kurtulacağını sandı. O hep sorumsuz davranmıştı. Yine üzerine düşen görevden kaçtı. Bana sahip çıkmadı. Neden tüm bunlar yaşandı, diye bir sorgulama yapmadı. İşin kolayına sığındı. İşte şimdi mutludur eminim. Kızı artık vesikalı bir orospu olduğu için mutlu mesut yaşıyordur. Hâlâ kafasına sıkmamışsa, bu utançla yaşamaya devam ediyordur.

Evden kovulduğum akşam, Asım'ın yanına gittim. Burdur'da kalamazdım. Bana İstanbul'a, arkadaşı Nedim'in yanına gitmemi önerdi. Laleli'de bavul ve tekstil ticareti yapıyormuş. Şimdilik evinde kalabilirmişim Bir süre sonra bana mağazada tezgâhtarlık yaptırabilirmiş. Hatta ona bile gerek kalmayabilirmiş."

Sevil, Kadri'nin manalı gülümseyişini fark etti.

"Tabii güleceksin. O adamın kapatması veya metresi olursam, çalışmama bile gerek kalmazdı. Tanımadığım birinin evine rahatlıkla gidebilirdim. Namus ve onur konusunda hiçbir kaygım yoktu ne de olsa. İnsanların zevk sofrasına bir meze olmaktan başka işe yaradığım yoktu. Kader bana böyle bir kırmızı çizgi çekmişti. Ben bir sürtüktüm. Ve bana orospu olmaktan başka hiçbir seçenek bırakılmamıştı."

"Galiba, bazı insanların katil veya terörist olmaktan başka alternatifi bulunmayışı gibi, bazı kadınların da fahi-

şe olmaktan başka alternatifi yok. Kırmızı çizgilerimiz koyu bir şekilde çizilmiş" dedi Kadri. Kadın, bu sözlerden bir şey anlamaya çalıştıysa da, irdelemedi. Kadri, ayağa kalktı ve pencereyi, arasından sızan boşluktan da sokağı kontrol etti. İrili ufaklı birkaç çapulcu kılıklı genç sokaktan süzülerek geçiyor, henüz pencere önünde bir tehdit oluşmuyordu. Tekrar kadının karşısına geçti.

"Bana adres ve telefonunu verdi. Gittiğim gibi onu Fatih'te aradım ve beni metro istasyonundan alıp eve götürdü. Her şey o geceden sonra değişti. Aslında değişen tek şey, resmiyetti."

"Sana tecavüz mü etti?"

Sevil, 'Her şeyi ne kadar da iyi biliyorsun...' dercesine bir bakış attı. "Bana, sokağa atılırsam, otobanlarda fahişelik yapmak zorunda kalacağımı, bir gün polis tarafından gözaltına alınıp fişleneceğimi, ömrüm boyunca sokaklarda veya hapislerde sürteceğimi söyledi. Burdur'daki evde grup seks ve cinayet olayından sonra medyaya haber olduğumu, kimsenin bana doğru dürüst iş vermeyeceğini, verse bile yalnız başına İstanbul'da tutunamayacağımı, mutlaka bu yola düşeceğimi söyledi. Bunu kabul etmediğim takdirde evden çıkmamı söyledi. Evden çıktım. Soğuk kış gecesi sokaklarda dolandım kadın başıma. İnsanlar bana bakıyordu. Bir gariplik vardı. Sanki nereye gideceğimi, nereye tutunacağımı, neyle meşgul

olduğumu bilemediğimin farkındaydılar. Sanki üzerimde duran garipliği sezmişlerdi. Evet, gidecek bir yerim ve tanıdığım kimse yoktu. Cadde, sokak dolanıyordum, yanlış bir yolda yürüyormuşum, sanki tüm dünya beni tanıyormuş gibi geldi. Gideceğim bir yer, bir umut ve şansım olmayınca, geri dönmek zorunda kaldım o adamın evine. Kapısını çaldım ve içeri girdim. O da bunu bekliyordu. Benim kucağına düşeceğimi biliyordu.

Ertesi gün bana çalışacak genelev ayarladı. Şimdiki Leblebici Şaban Sokak'taki yeri... Bakırköy'deki Zührevi Hastalıkları Hastanesi'nde fahişe damgası yedim. Vesika için sıra bekledim. Artık resmen orospuydum. Güya ölümden kurtulmuştum ve şimdi yaşıyordum."

Kadri, kadının üzerine doğru gitti ve ellerini omzuna koydu.

"Seni tüm acılarından kurtaracağım."

"Güldürme insanı!" dedi kadın. "Senin kendini kurtarabilecek halin yok."

"Haklısın" dedi Kadri. Geriye döndü. "Ben yarı yolda bırakıldım. Aldatıldım. Beni terk etti."

"Aşk acısı mı seni bu hale getirdi? Başka derdin mi yok?"

Kadri, kafasını çevirip, gülümsedi. "Bu bir kız değil."

Sevil'in, ona el sürmeyişi yüzünden içinde şüphe vardı. "Sen... şey misin?"

"Evet!" diye dişlerini sıkarak bağırdı. "Ben bir ibneyim. Nasıl, hiç ibnelere benzemiyorum değil mi? Çok erkeksi ve sert bir tipim var, değil mi?"

Kadın, biraz ürktü. "Yanış anlama. Öyle bir şey ima etmedim."

"Neyse ne!" diye elini sallayıp, kestirdi. "Beni yalnız başıma bıraktı. Sanki okyanusun ortasında, vapurdan atılıp, bir sandalla kürek çekmeye terk edilmiş gibiydim. Her şeyi o planladı. Her şeyi o ayarladı. Benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Ben kötü bir insan değildim."

"Nasıl?" Kadın, biraz endişeli Kadri'yi süzüyordu.

"Benim beynime, kanıma girdi. Tüm dostluğu ve sarmalayıcılığı, bana o ilk eylemi yaptırana kadardı. Beni dipsiz kuyuya yuvarlayacak tekmeyi vurduktan sonra bir daha beni görmedi. Beni sonsuza dek terk etti. O benim elim kolum bacağım gibiydi. Şimdi çolak kalmış gibiyim. Sahipsiz kaldım. Kurtarıcım ortadan kayboldu. Bir gün karşına çıkacağım, dedi. Ama ne zaman çıkacak ve hangi durumda benimle yüzleşecek, bilmiyorum."

Sevil, çöktüğü köşesinden, konuşmak veya susmak ara-

sında tereddütte kalmış, endişeyle izliyordu bu garip genci.

"Söylediklerinden bir şey anlamadım. Lütfen açık konuş."

"Katil olmama sebep olan kişi, beni yüzüstü bıraktı. Beni o azmettirdi. Ben civciv bile kesmemiştim hayatımda."

"Ne!" Kadın, şimdi panik içindeydi. Bu karanlık ve izbe, döküntü bodrumda, yeni tanıştığı psikozlu bir genç, katil olduğunu itiraf etmişti. "Katil olduğunu mu söylüyorsun?"

Kadri, tekrar köşeye çöktü. "Katil ben değilim. O."

"O kim?"

"Tanımazsın. Kimse tanımaz. Onunla lisede tanıştım. Bir ara beni bıraktı. Sonra hastanede tekrar karşılaştım. Bu sefer ciddiydi. Ya beni imha edecek ya da ben onun direktifine uyup, birilerini imha edecektim. Çünkü benim de senin gibi hayatımı, kaderimi değiştirecek, önümdeki kale surlarından atlayacak gücüm, şansım, lüksüm yoktu. Bir ayaktakımı olarak doğuştan kürek mahkûmuydum. Basit bir insancık gibi. Bir lümpen proletarya gibi. Ortaçağ'da yaşasam, belki efendisini öldürecek bir asi köle, Yakınçağ'da da en adi ve aşağılık işleri yapan biri olurdum, modern toplumda ise kimlik

ve kişilik hakkı olan işçi sınıfı mensubu olarak dünyaya geldim. Bizim kalubela'da çizilmiş sınırlarımız bunlar. Hangi çağda yaşarsak yaşayalım, sadece köle ya da cariye oluruz. Varlık nedenimiz, hep başkalarının varlığını güçlendirmek.

İşte bu aşağılık, eşitsiz, adaletsiz düzen içindeki tek çıkışım, elimdeki tek güç, tüm yeteneği görmezden gelinen, sadece bir ayakçı, bir köle olarak hizmet görmesine müsaade edilen, vasıfları köreltilmiş bir birey olarak suçun kontrol edilemeyen gücüne başvurmak, terörde ve cinayette çare aramaktı.

Yok sayılmış ve insanlaşma süreci engellenmiş biriydim, o alçak insanların önümde diz çöküp , hayatlarının bağışlanması için yalvarmalarını izleyerek, yüceliğe erişmem istendi. Çünkü elimde başkalarının istihdamına ipotek edemeyeceğim tek güç, cinayet sanatı ve yeteneği vardı."

Kadri, ellerini kafasına koydu. Başını salladı çaresizce. "Ama bu terör projesi ve yücelme ideali, bir fiyaskoyla sonuçlandı. Çünkü o olmadan ben bir hiçim. Aptal, lakayt, beceriksiz biriyim. O benim irşatçımdı. Benim otokontrol mekanizmamın butonu onun elindeydi. Arkamdaki güdümleyici güçtü. Birkaç basit cinayet ile kum fırtınası gibi oradan oraya savruldum. Dünya değişmedi. Toplum daha iyi bir yere gelmedi. Dünyada ahlaksızlık, sömürü,

adaletsizlik, esaret devam ediyor. Kan emici patronlar batmadı, ahlaksızlık abidesi insanlar yerle bir olmadı . Sadece ben bittim. Ben daha yalnız, daha zavallıyım artık."

Sonra, gülümseyerek yaklaştı Sevil'e doğru. "Sırtımıza yüklenen sorumluluğu kaldıramadık. Forsalık benim mizacıma uygun değildi. Bir gün sınıf atlayacağıma dair inancım da yoktu. Ama beni sürekli rehin alan bir umudum vardı. Bana eziyet eden, beni esaret altına alan hayal gücümdü. Ondan kurtulmaya çalıştım. Sonunda kurtuldum. Belki dünyayı değiştiremedim, daha iyi bir eksene oturtamadım ama artık özgürüm. Müptezel bir sürüngen değilim. Sırf açlıktan ölmemek için çalışmak zorunda bırakıldığım pis işlerden kurtuldum.

Cinayet işlerken, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. O büyük hazzı tadıyordum. Kontrol etme arzusu, gücü elde tutma isteğiydi benimki. Kim yaşayacak kim ölecek ben karar veriyordum. Onlara hükmediyordum. Söylesene Sevil; bir insanın hayatta kalmasına ya da ölümüne karar verebilme gücünden daha büyük ne olabilir ki?

Lara'yı hiç unutamıyorum. Önümde sürünerek 'Seni seviyorum' deyişi kulağımda çınlıyor hâlâ. Onu öldürürken, cinsel zevkten çok kurbanı kontrol etmenin, güç uygulayarak kurbanına acizliğini hissettirmenin hazzı-

nı tattım. Onları öldürürken, bir insana istersem neleri yaptırabileceğimi gördüm. Ben bunu daha önce hissetmemiştim."

Kadri, bir esrime dalgası ile yumruklarını sıktı, gözleri parladı, bağırarak konuşmaya başladı. Sevil, başından beri soğukkanlılığını koruyan genç adamın birden böyle histeriye girmesiyle, kendilerini bekleyen akıbetten korkmaya başladı.

"Düşünsene! Hayatımda hiç duymadığım bir laftı. 'Seni seviyorum' lafı, sanki gökten vahiyle inecek bir ilahi kelammış gibi bana uzaktı. Bana o kadar soyut bir laf olarak geliyordu ki, acaba bu sözü dünyada birbirlerine söyleyen kimse var mıdır, sorusu çoğu zaman kafam kurcalanıyordu. Ama dünyanın en güzel kızı, bunu önümde diz çöküp, sürünerek söyledi. Benim suratıma bile bakmayan, adımı bile anmaya tenezzül etmeyen burnu havada, kibirli bir kız, acizlik ve zavallılık içinde, bana kulluk edercesine 'Seni seviyorum' dedi!"

Coşku içinde kadının omuzlarından tutup, sarstı. "Anladın değil mi Sevil? Ona, 'Bana Kadri de!" diye emrettim. Adımı telaffuz etmedi. Çünkü ben ona göre yoktum. Kâinatta varlığım yoktu. Bir hiçtim. Ben kimim ki adımı ağzına alacak? Hayır, gerçek o değil! O, kutsal ismimi ağzına almaya cesaret edemedi, çünkü o necis ağzı buna müsait değildi. Kadri Maraz gibi kutsal bir isim, herkesin

ağzına alınacak bir sakız değil. Bunun için gusül abdesti alınması ve sonra da tövbe edilmesi gerekmez mi?

İşte benim minnacık kurbanım, beni sevmesine rağmen buna yanaşmadı. Ona kafasını uzatmasını emrettim ve uysalca boyun eğdi. Ne yaptım biliyor musun?"

Kadın, karanlıkta korku içinde titreyerek, başını salladı.

"Onun boynunu kırdım. O dünya güzeli yüz, kan çanağına döndü. Onun cesedine sahip oldum. Hayır, yanlış anlama, ölüsüne tecavüz falan etmedim. Buradaki sahip olma kavramı bambaşka. Bu bir malik olma. Erkeklerin tapındığı o fit, o endamlı, o zarif vücut; bir guano çuvalı, bir sakatat yığını gibi rögar çukuruna düştü."

"Çok korkunç..." diye mırıldandı kadın. Kadri, duyar duymaz, ona baktı dikkatlice. Başparmağını yukarıya doğru kaldırıp, gözlerini delicesine açtı.

"Onu öldürdüğüm için dünya, büyük bir değerini kaybetmedi. Herkes gibi sindirim sistemi ve cinsel dürtüleri için yaşayan bir elemanı yok ettim sadece. Bunu ikame edebilecek insancıklar çok. Mesela, senin bedeninden bir parça haz almak için her gün kuyruğa giren o kokuşmuş lümpenleri düşün. Söylesene, neden yaşadığını ve ne gayeye hizmet ettiğini?

Artık acılarımıza bir son verme vakti geldi, Sevil... Ben

yakında hücreye tıkılacağım. Bir daha çıkmamak üzere. Yarın teslim olmaya gideceğim. Peki, sen nereye gideceksin? Yine o ufunet kerhaneye mi? Bu hayatta ulaşabileceğimiz bir hedef var mı? Kendini insanların bağırsaklarını boşalttıkları bir lağım deliğinden farklı bir noktada görüyor musun? Kendine bir döl lağımı olmaktan öte bir fonksiyon biçebiliyor musun? Bir kurtarılma umudun var mı? Seni kim kurtarabilir, ben mi? Buna sen bile güldün.

Ben, kötü bir insan değilim, Sevil. Bütün bunları kötü ruhun esiri olarak yapmadım. Sınıf katmanlarının hâlâ var olduğu, elitist ve aristokrat tayfanın gettolarını duvarlarla çevirdiği, güneşi yeryüzüne indirsen dahi bir gün sınıf atlama ihtimalinin bulunmadığı, yolun eninde sonunda çıkmaza varacağı bir upuzun sokakta bir gün gerisin geriye döneceğini bile bile amaçsız ve inançsızca yürüdüğüm bir serüvende, ruhumu esaretten kurtarmak isteyen üstadın, kurtarıcının emirlerine itaat ettim.

Lara'yı öldüren şey, kibirdi. O bana asla kendisini öldürmemem, bağışlamam için yalvarmadı. Adımı bile ağzına almadı. Mecazi anlamda bana boyun eğmedi. Öleceğini bile bile bana tek kelime etmedi. 'Seni seviyorum' yalanının bile kime söylendiği meçhuldü. O laf bana söylenmiyordu. Oradaki özne ben değildim. Bir silah zoruyla da olsa, o lafın öznesi ben değildim. Lara yüzüme bakmadı. Bana Kadri demedi. Onu hayatta bırakmam için

'Lütfen beni öldürme' demesi yeterliydi. Ama kibir ve gurur, onu ölüme götürürken bile terk etmedi. Çünkü onun gözünde ben bir pisliktim, bir solucandan daha değersiz, aşağılık bir yaratıktım. Ben onların yazlık evlerini badana edecek, merdivenlerini, camlarını silecek, bahçelerindeki ağaçları budayacak, bozulan musluklarını tamir edecek, arabalarının jantını ve sileceklerini değiştirecek, sikiş öncesi bir prezervatif, sikiş sonrası peçete olacaktım. Bana biçilen gömlek buydu. Ama bu gömlek bana dar geldi. Eğer modern çağda dikey mobilite varsa, bunun bana da uğraması gerekiyordu. Neden yeryüzünün en aşağılık ve kişiliksiz, yalancı erkekleri, dünyanın en güzel kızları ile sevişiyorken; ben onlara bir mağaza kasasında ATM'lik hizmeti veriyordum?

Neden diye başladığım ve cevap aradığım sorularla boğuşurken, işte o adamla karşılaştım ve kafamdaki tüm sorulara cevap verdi.

Bu yaşadığımız evren, bilginin bir dansı ve yerküre, maddi bir hayalden başka bir şey değildi. Görmemiz, dokunmamız, tat alıcılarımız, koku duyularımız, hepsi elektrik sinyali ile beynimize giden bir dalgadan başka bir şey değilmiş. Hepsi, olduğunu sandığımız hayallermiş.

Kendimin dahi, tüm görüntümle, beynimde oluşan bir elektrik sinyali bir hayal olduğumu bana öğretti. Tüm

acılarımıza son verecek olan bedensel hazlardan kurtulma umuduyla yeni ülkülere kendimi adamamı emretti. Nefsini öldür, içindeki sahte kişiliği yok et, dedi.

Hayır, hiç birinden kurtulamadım. Basit insancıklar gibi heva ve heveslerimin esaretinden azat edemedim kendimi. O ise bana, ileride karşılaşma ihtimalim olan eziyetler için küçük provalar yaptırdı. Beni ölümlerle, intiharlarla, tutsaklıklarla, acılarla, fiziksel acılarla sınadı. Beni dünyadan soyutlayacak müebbet bir çilehane için anarşik eylemler yapmaya sürükledi. Çünkü nefsinin dizginlerini eline almazsan, o senin dizginini eline alır. Sen ona hükmedemezsen, o seni kontrol altına alır.

Anlıyor musun Sevil? Artık ikimizin de bu dünyada yapabileceği bir görev yok. Katilliğin bu dünyada bir cezası var. Ama orospuluğun yok. Beni hücreye tıkacak yasalar var. Ama seni de ölene kadar sömürecek bir mekanizma var."

Kadri, korkudan bir köşeye sinmiş, ağzını açamayan kadına yaklaştı. Kadri de kadın gibi titremeye başlamıştı. Sanki içine başka bir kişilik girmişti, yapmak istemediği bir şeyi istemdışı dayatıyor gibiydi. Çatallaşmış bir sesle ağzından döküldü:

"Ölmeye hazır mısın Sevil?"

Sevil, sesini çıkartamadı. Karşı koymak istiyordu, hayır,

ölmek istemiyorum, demek istiyordu. Ama bunun bile anlamsız olduğunu düşünüyordu.

"Ya!" dedi Kadri, acı acı gülmeye başladı. "Demek ölmeye yanaşmıyorsun. Demek bu rezaletin daha uzun yıllar sürmesini istiyorsun. Peki, söyle kuzum... Varmayı istediğin mihver ne? Daha ne kadar kendi bedenini, insanlığın istifadesi için paralayacaksın? Daha ne kadar cinsel açların, abazanların yarak aletine bir kamu hizmeti olarak vücudunu feda edeceksin? O kokuşmuş kerhanede, senin iliğini kurutan hunhar pezevenklerin çıkarları için zamanını daha ne kadar tüketeceksin? Bu bedeni sana veren, bunun hesabını sana sormayacak mı? O bedeni insanların cinsel hazlarının mabedi haline getirme yetkisini sana verdim mi, diye sormayacak mı? Her gün, her ilişkiden sonra vajinana hortum sokarak içini temizlemekten bıkmadın mı? Reddetmekten ve feda etmekten kaçındığın hayat bu mu? Ama haklısın. İnsanlar, sonsuz yok oluş yerine, sonsuz cehennemi bile tercih edebilir. Ölmeyi, yok oluşu ruhsuz, sıkıntılı bir fuhuş evinde nefret ettiğin bir işte nefes alıp vermeye tercih etmemekte bir nebze de olsa haklısın.

Hayır, hayır... Bedenini sömürmek için etrafına üşüşen bu kadar aç serseri erkeğin arasında sen zaten ölü birisin. Buna yaşamak mı denir? Şimdi kan emmeye hevesli o vampir muhterisler, bundan bir yirmi sene sonra bu surata bakmaya bile iğrenecekler. Çünkü sadece şehvet

umdukları bir bedenden artık aradıkları şey kaybolup gitmiştir. O artık pörsümüş bir cesettir. Bak işte Tarlabaşı Bulvarı'na, oradaki birahanelere, kaldırımlarına... Orası yaşlı Sevillerle dolu. Kaldırıma çökmüş, adeta geçmiş yaşantısının pişmanlıklarla dolu kahrını sineye çeker gibi derin düşüncelere dalmış ve hayattan kopmuş bir yığın kadın... Çünkü kaldırım kenarından, birahaneden arabaya attıkları o kadın yok orada. İki votkayla tava getirdikleri kız yok orada. Vücutları... vücut; yani varlık, vücudun kelime anlamı varlık demekmiş, ahh! Varlıkları, yani vücutları yeterince kullanıldığı için son tüketim tarihi çoktan geçmiş, tedavülden kaldırılmış. Hayat kadınları, hayattan emekli edilmişler. Canlı cesetler... Onları sömürenler tarafından toprağa gömülmek yerine sokakta çürümeye terk edilmişler. Nankör değil mi bu leş kargaları? Ve şimdi senin geleceğini görüyorum Sevil... Şu an yaşlı sayılmazsın, ne yazık ki yomsuz bir gelecek seni bekliyor, daha doğrusu bekliyordu. Şimdi seni öldüreceğim için, öte tarafta belki de bana şükran duyacaksın. Bu lanet bataklıktan seni kurtarırdım belki ama... Lan ne kadar aptalım! Sanki kendi kendimi kurtarabildim... Ama katilliğin geri dönüşü yok, orospuluğun var. Tövbe eder, çıkardın dışarı, hanım hanımcık maskesiyle dolaşırdın. Benim elimdeki kanlar, yıkanarak geçmiyor. Hem beni eninde sonunda cezaevine atacaklar. Senin gibi kaldırımlarda oturmak zorunda kalmayacağım. Seni müebbet cezaya mahkûm edecek bir kurum

yok bu toplumda. Sen özgür bir mahkûmsun. Orospuluk yerine katilliği tercih etmeliydin."

Kadri, geriye döndü ve içeride dolanmaya başladı. Ve sonra, ceketinin iç cebinden bir küçük kitap çıkardı. Lacivert kaplı bir kitaptı. Çevirdi sayfaları ve okumaya başladı:

" 'Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla:

Andolsun Musa'yı da ayetlerimizle ve apaçık bir belge ile gönderdik.

Firavun'a ve cemaatine. Bunlar Firavun'un emrine uydular. Halbuki Firavun'un emri hak değildir.

Kıyamet günü, kavminin önüne düşer. Artık o bunları ateşe götürmüştür. O varılan yer, ne kötü bir yerdir.

Hem burada, hem de kıyamet gününde lanetle izlendiler. Onlara verilen bu karşı destek ne fena bir destektir!

İşte bu helak olmuş memleketlerin önemli haberlerindendir. Sana onu kıssa olarak anlatıyoruz. Onlardan yerinde duranlar da var, biçilenler (yok olup gidenler) de.

Biz onlara zulmetmedik, onlar kendi kendilerine zulmettiler. Allah'ı bırakıp da taptıkları tanrılar, Rabbinin emri gelince kendilerine hiçbir fayda sağlayamadılar. Hasarlarını artırmaktan başka bir şeye yaramadılar...' Hud Suresi."

Kadri, kitabı kapatıp, söylenmeye başladı: "Biz onlara zulmetmedik, onlar kendi kendilerine zulmettiler... Bunu anlıyorsun değil mi?" Kitabı tekrar iç cebine koydu. Cebinden çakıyı çıkartıp, kadının üzerine yürüdü. Yaklaştığı anda, kadın yere çöküp, bağırmaya başladı:

"Sen bir kâfirsin!"

Kadri, şeytan çarpmış gibi yerinde donakaldı. Beklemediği bu çıkıştan çok, tepkinin şekline şaşırmıştı.

"Sen... Allah'a şirk koşuyorsun. Kendini Tanrı yerine koyuyorsun. Ona eş koşuyorsun!"

Kadri, altta kalmamak ve yaşadığı şoku atlatmak için bağırdı:

"Hayır, sen ne biliyorsun! Ne saçmalıyorsun!"

"Birisinin hayatına ve ölümüne karar verme gücünü kendinde görüyorsun. Sana yalvardıkça, hayatını bağışlayacağını söylüyorsun. Buna hakkın yok! Hayat ve ölüm, ancak Allah'ın iradesindedir. Sen kibirli ve şeytana uymuş birisin!"

Kadri, elinde asılı duran çakıyı hafifçe yere indirdi.

"Allah, bu dünyada mücrimleri temizleme görevini bana verdi. Günahkârları yok etmem için güç ve zekâ verdi. Bu yolda hiçbir desteği esirgemedi. İğne deliğinden deve

geçirdim. Müthiş planların, Yaratan'ın takdiriyle altından üstünden geçerek, tehlikeleri atlattım. Hem, sen kim oluyorsun da bunu yargılıyorsun. Sen günahkâr bir fahişesin!"

Kadın, başını avuçları arasına alıp, ağlamaya başladı. "Evet, ben fahişeyim. Babam da fahişe. Annem de. Toplumun hepsi fahişe. Benim fahişe olmamı sağlayan, her gün yattığım onlarca insan da fahişe. Bana vesika sağlayan devlet, beni her hafta muayene eden doktorlar da fahişe. Biz olmazsak, tacizlerin, tecavüzlerin artacağını, toplum namusunun sapıklardan korunması için genelevlerinin varlıklarının şart olduğunu savunan saygın insanlar da fahişe.

Peki, o zaman benim suçum ne, bu lekeyi alnımda taşıyorum. Bu fahişe damgasını neden alnıma yedim? Herkesin fahişe olduğu bir toplumda, neden günah keçisi biziz?"

Kadri, öfkeyle bağırdı: "Sesini kes! Niye bana karşı koymadın, bana direnmedin, seni öldürmem için beni tahrik etmedin? Şimdi karşımda seni bağışlamam için yalvarıyorsun?" Sonra çakıyı yere attı ve odanın içinde titreye titreye dolaşmaya başladı. Sonra kadının yanına gitti ve önünde diz çöktü.

"Sen, kurban olmak istemedin. Ama bundan öncekileri, bu seçeneği vermeden temizledim. Konuşmalarına mü-

saade etmeden hepsini öldürdüm. Çünkü benim zayıf damarımı yakalamalarına izin veremezdim. Eğer öyle olsaydı, Allah bu yetkiyi benden geri alırdı. Sırf bana verdiği kutsal göreve layık olabilmek için merhametimi törpülemeyi, zalim ve gaddar biri olmayı arzuladım.

Bunu söylemeye utanıyorum: ben ölümden korkuyorum. Cezaevine girmekten de. Bunlar benim için bir hiçlik, sınırsız bir eylemsizlik uzayıdır. Benim hayatım ise eylemler üzerine kurulu. Benim güç kaynağım zalimlerden intikam almak. Ama seni öldürmeyeceğim. Sen benim yalnızlığımı giderdin. Benim hayat arkadaşımsın artık. Senden tek bir ricam var. Lütfen beni terk etme. Eğer cezaevine girersem, beni ziyaret etmeyi de ihmal etme."

Kadri, ayağa kalktı. Bir not kâğıdı karalayıp, iç cebindeki Kuran'ın içine yerleştirip, Sevil'e uzattı. Sonra dış kapıya yönelip, dışarı çıktı.

Sevil, elinde tuttuğu kitabın farkında olmadan, çöktüğü yerde öylece otururken, hayatının ikinci kırılma noktasının, bir kez daha ölümden kurtuluşunun tahlilini yapıyor, bundan sonraki ömrünün rotasının nasıl çizileceğini düşünüyordu. Duyduğu bir anlık dehşetle, bu rezalet yaşantısının ortasında bitiveren ölüm tehdidinden gafilce kaçmaktan şimdi pişmanlık duyuyordu. Ayağa kalktı ve sallanarak dışarı çıktı. Elindeki kitabı çantasına koydu. Tarlabaşı'nın izbe ara sokaklarında sallanarak yürü-

yen ve gece ortamında her an bir tehdit unsuru oluşturabilecek serseriler artık umurunda değildi. Gözünde her şey anlamını kaybetmiş, hepsi sahte ve uçucu oluvermişti. Bedeni de önemini kaybetmişti gözünde. Bir dakika önce canlı bir varlıkken, bir dakika sonra statik bir nesne olabilen bir sakatat yığınıydı beden.

Ömer Hayyam Caddesi'ne girdiğinde, boş bir taksiye el salladı ve bindi. Artık taksi şoförünün, hakkında ne düşündüğünü de umursamıyordu. Dikiz aynasından yönelttiği imalı ve sinsi bakışları da...

"Beni Halıcıoğlu'na götürür müsün?" dedi taksiciye. Taksi Şoförü, Kasımpaşa tarafına doğru manevra yapmaya kalkışınca, "Taksim'den, ana caddeden git" dedi şoföre. Araç, Taksim Meydanı'ndan, Halaskârgazi Caddesi'ne geçtikçe, bir zamanlar eskort kız olarak sürtündüğü bu yolları anımsadı. Caddede, şehri, insanları, manzarayı hüzünle karışık sitem dolu bakışlarla seyretti. Onu en çok, el ele tutuşan bir çift görmek öfkelendiriyordu. Hiçbir şey, bir apartman dairesinde yanan sıcak mavi ışık kadar içini acıtmıyordu.

Taksici, Halıcıoğlu otobüs durağına ayrılan şeride girmek üzereyken, "Hayır, devam et, o yola girme, iyice köprüye yaklaş" dedi. Köprünün Sütlüce ayağına yaklaşırken aracı durdurdu. Taksi şoförü, dikiz aynasından kadını inceliyor, gece vakti neden burada indiğini merak ediyordu.

Fırsatı bulsa ve cesaretini toplasa, hal ve hareketlerinden şüphelendiği kadınla konuşmak için yanaşacaktı. Sevil, cebinden yüz lira çıkarıp, şoförün koltuğuna fırlattı ve bariyerlerin üzerinden atlayıp, Haliç Köprüsü'ne uzanan kaldırımda yürümeye başladı.

Yanından vızır vızır geçen araçları seyrederek ilerledi. Sanki bütün dünyada tek sorunlu insan kendisiymiş gibi hissediyordu. Araç içinde aynı istikamete giden insanları düşünmeye başladı. Sanki hiçbirinin problemi yoktu ve kusursuzca biten bir günün ardından evlerine, çoluk çocuklarına kavuşacakları ana hazırlanıyorlardı.

Ruhsal kaosu son kertedeydi, tepeden tırnağa isyan ve sitemkâr çığlıklarla kaderine küfrediyordu. Hiç umudunun kalmaması, bir fahişe olmaktan başka çıkar yolunun bulunmaması, kendisine bu dünyada biçilen gaye ve rolün sadece seks kölesi olmaktan ibaret olması, artık çürük canından vazgeçmeye yöneltmişti onu. Tüm varlığıyla, ruhuyla ve bedeniyle iyice hırpalanmış, takatsiz kalmış hissediyordu kendini. Vücudunun her bir gözeneğini işgal eden kurtçuklar ruhunun oksijenini kesmişti. Daralıyor, nefes alamıyordu. "Keşke" diye sayıkladı. "Keşke birileri vazgeç dese... Ama bu ne işe yarayacak? Aman Allahım! Her şey bir gösteri mi yoksa? Kendimi öldürerek neyi amaçlayacağım? Bu herkesin gözü önünde olsa bile ben öldükten sonra benim için ne değişecek? Hayır, hiçbir şey değişmeyecek. Peki, ölüm bir şeyleri

değiştirecek mi? Sanmıyorum. Ama artık kaldıramıyorum. Keşke her şey o evdeyken bitseydi, bugünlere gelinmeseydi. Önüme Şahin'leri ve Kadri'leri koyan Allahım; kurtarıcı meleklerini ne zaman göndereceksin?"

Köprüyü ortaladığında, demir korkulukların üzerine çıktı ve korkuluğun Haliç'e bakan yönünde oturdu. Artık hiçbir şeyi görmüyordu. Bir süre dalıp, hayatını gözden geçirdi. Yaşamak için bir sebep, güzel bir anı ve inanç aradı. Ama keşmekeş ve acıdan başka bir şey gelmedi aklına. Babasını düşündü. "Keşke önce onu öldürüp, sonra canıma kıysaydım" diye mırıldandı. Çantası hâlâ omzundaydı. İçini açtı ve lacivert kaplı kitabı korkuluğun üzerine bıraktı. Arkasına baktı, gece havasıyla bütünleşip, iyice görünmez hale gelen siyah Haliç'in, birazdan kendisini yutacak olan o kara suyun ürkütücü karanlığını gördü. Yapmalı mıydı? İşi bu noktaya getirecek kadar çile ve buhran yaşamıştı. Cinayetten şans eseri kurtulmanın travmasıyla bugünlere gelmiş, yeryüzünün en korkunç ve aşağılayıcı mesleğinde bedenini ve onurunu çürütmenin utancıyla yaşamış, Kadri Maraz'la yüzleşmenin yaşattığı korku ve ıstırap ise onu canına kıymanın eşiğine getirmişti.

Sağ tarafında, Halıcıoğlu yönünden gelen bir sesle irkildi: "Kızım, ne yapıyorsun, dur, konuşalım biraz." Az ileride park edilmiş arabadan inmişti. Sevil, başını salladı. Ellerini havaya kaldırdı. Vücudunu demir parmaklıkla-

rın üzerinden tümüyle serbest bıraktı. Ayakları dengesini kaybetti ve dipsiz kuyuya doğru uçtu.

Yaşlı adam, bağırdı. Köprüde peş peşe duran araçlardan inen insanların arasında, yaşlı adam, korkuluğun üzerinde duran kitabı aldı ve açtı. Kapağın altındaki beyaz kâğıdı aldı ve refüj ışıklandırmasının yönüne çevirip okumaya başladı. Bir ev adresiydi. Henüz yeni yazılmış bir ev adresi. Altında ise, daha eskiden yazıldığı belli olan ve daha zor okunan bir ibare:

"Allah, intihar edenleri affetmez."

14

Kaldığı pansiyonun çevresindeki yoğun ve baskın trafik gürültüsü içinde, yarı uykuyla, yarı abuk sabuk düşünce saldırılarıyla debelendiği yatağından, kapıya vuranın çıkardığı tok ses yüzünden sıkıntı ve sersemlikle sıçradı. Mecidiyeköy'de, dün geceki uğursuz olayların ardından sığındığı pansiyonda geleceği ile ilgili kararını, teslim olmak veya savaşmaya devam etmek arasında vermeye çalışırken, ansızın kapıya tehditkâr bir tonda vurulunca zaten tetikte bekleyen paniği azmaya başlamıştı. Uyuyamamanın verdiği baş ve sırt ağrıları ile mustaripken, yatakta doğrulup, gelen davetsiz misafiri tahmin etmeye koyuldu. Ayağa kalktı, kapıyı açıp açmamak arasında

karar vermeye çalışırken, kötü bir sürprizle karşılaşma ihtimaline karşı, yere attığı pantolonunu üzerine geçirdi ve lavaboda yüzünü yıkadı. Kapıya vurulan yumruk sesleri devam ediyordu. Göğsünden yukarı vuran heyecana da kalp ritmini hızlandıran gerginliğe de engel olamıyordu. Kapıya yöneldi. Anahtarı çevirdi. Kapıyı araladı.

Korkusunun kaynağı karşısındaydı. Polis üniformasıyla kapıda dikilen bu varlığın, önce kıyafetiyle tepeden tırnağa ilgilendi Kadri, bu üniformayı taşıyan adamı incelemek ise aklına sonradan geldi.

"Senin pansiyonlarda sürüneceğini bilseydim, evime davet ederdim, Kadri" dedi tanıdık ses. "İkimiz de bekâr adamız nasılsa." Kadri, omuzları düşmüş ve takatsiz, cevap veremeyerek geri çekildi ve Ümit Ertuğrul içeri girdi. "Askerliği erken bitirmişsin" dedi, yatağın üzerine çökerken. Kadri, istemsizce, "Hava değişimi" dedi. "Doksan gün."

"Bu havalar değiştirecek mi seni peki?"

Kadri, boş taburenin üzerine çöktü ve ellerini birbirine kenetledi. "Beni bu havalar mahvetti*" diye mırıldandı.

"Haklısın Kadri. Emin ol ki, İstanbul'a geldiğim için mutlu değilim. Küçük bir şehirde bu kadar bela, debdebe, kargaşa, suç yoktu." Sonra kafasını Kadri'ye çevirip, yarı alaycı, yarı dokunaklı bir şekilde gülümsedi. "Bu şehir beni nihilist yaptı sonunda."

Kadri, tam karşısında, yarı profilden gördüğü bu sureti, Steven Seegal'e benzetiyordu fevkalade. Onun saçı at kuyruğu yapılmamış ve daha genç haline. Otoritenin ve üniformanın bir insana en fazla yakıştığı, en yalın haliyle. Ümit, pencereden karşı cepheye parmağını uzattı.

"Bu Mecidiyeköy'deki trafik ve gürültü, şehri bırak, dünyanın hiçbir yerinde yok. Hele biraz ötedeki meydan... İşte nihilist olmak derken, aslında kastettiğim oradaki insan kitlesiyle ilgili."

Kadri, komiserin ağzından çıkacak olan sürprizi merak ediyordu. "Nihilizm" diye sayıkladı. "Bakalım nereye kapı aralayacak..."

"Küçük şehirde böyle şeyleri düşünmen için bir içgüdü, dış etken falan fistan... Yok, imkânsız, hayatın bir algoritma ile gidip geliyor. Ama burada insanlar tamamen otomasyona bağlanmış bir vaziyette. Sabah saat sekizde Mecidiyeköy Meydanı'nda, kalk ziline basılmış da evlerinden fırlamış gibi tek komut halinde işe giden bir dünya mahlukat, akşam altıda da paydos ziliyle evlerine dönen aynı insanlar. Sabah hepsinin yüzünde de aynı telaş, kaygı veya yüz ifadesini görürsün. Otomasyona bağlanmak derken, sanırım kastettiğimi anladın, değil mi?"

Kadri, gözleri dalıp gitmişken, aklında başka hesapları olduğunu düşündüğü bu adamın hiçbir sözüne katılmak istemiyordu.

"Nedir bu koşuşturmaca, havsalam almıyor Kadriciğim. Şöyle bir yaşam silsilesi var: doğ, büyü, oku, çalış, evlat sahibi ol, emekli ol, yaşlan, öl..." Sonra ardından sinsi bir kahkaha attı, adeta kendi fikirlerine nazire yaparcasına. "Kadriciğim, şimdi bu üniformayı taşımamın esrarını çözümlüyorum. Birileri işe gidip gelirken, birileri de onların asayiş bekçiliğini yapmakta. Kendi kendimize icat ettiğimiz suçlara karşı, kendi icadımız kanunlarla mücadele etmekteyiz.

Peki, Kadri can... Madem bir toplum inşa ediyoruz. Sonra o toplumun delik deşik normlarından sızan kötülükleri zapt edemeyince suç kavramı ve onu taşıyan suçlulara gebe oluyoruz, sonra da o suçu kovalamak için kendimiz yasalar çıkartıyoruz; o halde bir suçluyu kanun ve toplum yararına yaratıp, sonra da yararı, azalan verimlilik yasası gereği marjinal faydası azaldığı, hatta zararı başladığı anda kafese atmamın ne sakıncası olabilir ki?

Mesela terör, sübjektif bir kavram değil mi? Bireysel terör ile mücadele etmek için nice devletler, devlet terörü uygulamakta sakınca görmemekte. Kimi zaman da tehdit gördüğü devletlerin içinde örgütsel terör grupları kurarak, o ülkede karışıklık çıkarma planı yapmıyorlar mı? O ülkenin en üst düzey bürokrasi ve diplomasi temsilcilerine tetikçi ajanları tarafından kritik suikastlar düzenleyerek, siyasi kaos çıkartıp, o ülkenin siyasi rotasını tersyüz etmiyorlar mı?

Büyük İskender'in krallığında bir korsan yakalanır. Öyle bir korsan ki, yolları kesiyor, gemilere biniyor, herkesi kılıçtan geçiriyor, kadınlara tecavüz ediyor. Gemilere içindeki mallarla birlikte el koyuyor. Onun yüzünden herkes korku içinde, kimse denizlere açılmak istemiyor. Korsan bir gün yakalanıyor ve Büyük İskender'in huzuruna çıkarılıyor. Kral ona 'Utanmıyor musun?' diye soruyor, 'Utanmıyor musun, yoları kesmeye, insanları öldürmeye, ırzlara geçmeye?'

Eli ayağı zincirli korsan mahkûmun, ağzından şu sözler dökülüyor: 'Sizin bir donanma ile yaptığınızı, ben bir gemi ile yapıyorum. Ne var ki; size imparator deniyor, bana ise korsan...' Beni kimse buna ikna edemez. Ben suç denen mefhuma inanmıyorum. Eğer bir komünde suç varsa, suça iten nedenler de vardır. Bir suçlu varsa, onun gizli suç azmettiricileri de vardır. Eğer bizleri kanun bekçileri ilan ediyorlarsa, bırakın da neyin suç olduğuna neyin olmadığına karar verelim. Bu üniformayı üzerime geçirip, şeref yemini etmişsem, toplumun asayişi ve adalet için, suç kabul edilen eylemlerle faaliyete geçeyim.

Bunu kabul etmeyeceğini sanmam Kadri can. Cinayetin, adam öldürmenin suç olduğu düzende, bazı toplumlarda idam cezası uygulanabiliyor. İdam da adam öldürmek değil mi? Bir örgüte askeri operasyon yapılıp, maç skoru verilir gibi militanları öldürülüyor. Bir insan, müebbet olarak bir hücreye tıkılıp, hürriyetinden yoksun kılına-

biliyor. Oysa anayasada, bir kişiyi hürriyetinden yoksun kılmak suç. Ama kanunlarımız, bunu toplumsal adalet ve asayiş için yapıyor. Bir nevi, kanun koyucular ve toplumsal standartlar adına suç kavramı değiştiriliyor. Devlet, suç kabul ettiği bir eylem ve kişi üzerinde, ambalajı değiştirilmiş suçlarla adalet sağlıyor."

Ümit, çöktüğü karyolanın üzerinden kalkıp, odanın içinde volta atmaya başladı. Bu esnada, Kadri ile tüm bağlantısını koparmış görünüyordu. Tekrar başını çevirip, kapının önünde Kadri'ye baktı.

"Bu metropolde on beş milyon insan var. Büyük şehir denen fenomeni, burada sabah yedi ile sekiz arası, akşam da altı ila yedi arası görürsün. Sabah işe koşuşturan kalabalık insan ordusu arasında hayatın ne kadar monoton, saçma ve amaçsız olduğunu görürsün. İşten eve dönerken de, işe giderken de insanların suratlarındaki o mutsuz ifadeyi görüp, yaşantıyı tekrar sorgularsın. Hayattan tek anladıkları, tıklım tıklım İETT otobüslerinde üç saat geçirip, on bir saat çalışmak ve akşam eve döndükten sonra marketten biraz alışveriş yaparak, günü noktalamak. İşte metropolün şehir yaşantısı bu! Bireysellik çağında bireyliğin hiçbir önemi yok, birey dediğin değersiz bir araç. Burada her insan, bir zincirin parçası. Bireyselliğin tanrılaştırıldığı, popüler kültür ikonlarının yaratıldığı bir çağdan söz ediyoruz; bireysellik minimalize edilmiş durumda. İşte

toplumda böyle bir çelişki var. Aslında böyle olması gerekir, çünkü altı buçuk milyar insan var bu gezegende ve herkes kendini çok önemli ve değerli sanır. Halbuki her insan bu altı buçuk milyarın içinde bir sürü mensubu, bir noktacıktır. Bunların arasından sıyrılmak için bir deha gerekir, o deha sende bulunsa bile bunu o yığınların arasında teşhir edebilmen o kadar güç ki, katil olmak gerekmiyor bunun için, sadece sürüye uyup, onlarla aynı istikamette gitmek gerekiyor.

Bireyselliğin ön plana çıkarıldığı bir toplumda, insanların sürüleştirilen bir yığına dönüştürülmesine ve içinde gerçek dâhilerin, kalitesiz insanlarla aynı değirmende öğütülmesine isyan ettin. Aşağılık ve ruhen sersefil insanların konformist yaşantısına bakıp, tüm kutsal ülkülerine ve ideallerine rağmen madden çapaçul yaşama mahkûm edilmeye karşı bağırdın."

Kadri, bir anda şimşekleri üzerine çekmişti. Gözlerini şimdi Ümit'in gözlerinden ayırmıyordu.

"Bir gün sınıf atlama ve yaşantını onurunla sürdürme ihtimalin yoktu. Çünkü sınıf katmanları, sınırlarını keskin bir biçimde dizayn etmiş, sana zincirlerini kıracak gücü bırakmamıştı. Sen ancak gece eve gittiğin zaman, üzerindeki yorgunluğu bir an önce atmak için uyumak, sabah ise uykunu alıp, işe geç kalmamak, ay sonu kazandığın parayı cebinde harçlık bıraktırabilecek kadar

denkleştirebilmek için vardın. Senin zekân, bilgin, yeteneğin, azmin, gücün vardı; ama sen onların işine, kömür çuvalları taşırken daha çok yararlı oluyordun. Bir lümpen proletarya olarak daha verimli olabilirdin. Çünkü o sistemin aydınlara değil, kölelere ihtiyacı vardı. Ve sen zenci olarak doğmuştun. Beyazların içinde kanaat önderi olabilmeni hazmedebilecek kimse yoktu.

Ve tüm bunların üzerine; küçük şehirde, herkesin birbirini tanıdığı bir toplumda yetiştin. İşte senin açmazın burada başlıyor. Belki bu sürü kalabalığın arasında büyüseydin, bireyselliğin, egonun ne kadar basit ve değersiz olduğunu anlayacaktın. Sürüden biri olarak kendini bir hiç olarak addedecektin ve egonun yaralanması diye bir şey söz konusu olmayacaktı.

Sonuç itibariyle..." Şimdi Ümit'in gözleri parlamaya başlamıştı. Dudağındaki korkunç bir gülümsemeyle, Kadri Maraz'ın ta en başından beri beklediği hakikati açıklayacaktı.

"Önünde terörist olmaktan başka bir alternatif bırakılmadığını anladın."

Kadri, önünde duran, seyrek ve üçgen saçı arkaya doğru taranmış bir imge ve en korkunç kâbuslarını diriltmeye hazırlanan bu adam karşısında sarsılarak ayağa kalktı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ümit, sırıtarak üzerine yürüdü. Kadri, geri geri gitti ve karyolanın üzerine düştü.

"Dostum... Kadri. Sakin ol, neyin var. İlk gördüğüm günlerdeki gibi benzin atmaya başladı. Korkarım hastasın." Sonra biraz geri gitti.

"Çünkü yoktu. Yükselmenin birinci şartı, üstündekinin yükselmesiydi. Bu da, basamak pozisyonunda olan senin sayendeydi. Üstüne basarak çıkacaktı o merdivenleri. Ve o merdiven sendin. Ve sırada, yükselmen için kendine bir basamak bulman gerekecekti.

Tüm midesizliğinle, tüm pespayeliğinle, onurunu satarak bir yerlere geldiğin vakit; beslediğin köpekbalıklarının daha da büyüdüğünü, artık attığın küçük yemlerle doymadığını, okyanuslara açıldığını görecektin. Verdiğin tavizlere, sattığın onuruna, kaybettiğin özgürlüğüne, büyüttüğün canavarlara bakıp, kendinle gurur duyacaktın."

Kadri, elini öne doğru uzattı. Adeta üzerine gelen bir tehlikeyi uzaklaştırmak ister gibi. "Kimsin sen!" diye bağırdı. Ümit, yine alaycı gülümseyişini takındı:

"İyi bak. Görmek istediği kişiyim. Duymak istediklerini söylerim. Ben, senin müridi olmaktan zevk duyduğun kişiyim."

Kadri'nin derin bir titreme ile içi geçti. Eli ve ayağı uyuş-

tu. Ümit, sehpanın üzerindeki sürahiyi aldı ve cebinden sakinleştiriciyi çıkardı. Suyu bardağa boşaltıp, hapı kapsülünden çıkardı. "İç bunu" dedi. Sonra da iskemleye oturdu.

"Ama artık bitti. Senin tutuklanman gerekecek..." dedi sakince.

Kadri, başı eğik ve donuk bir biçimde, "Hayır, hiçbir şeyi ispatlayamazsın. Elinde bir delil yok."

"Bu kadar iddialı olma Kadri" diye karşılık verdi. "Şimdi anlatacaklarımı dinlersen, kendin bile şaşıracak, sonunda itiraf etmenin en kârlısı olduğuna karar vereceksin.

Urfa'da bir süre kötü bir bekâr dairesinde kaldın. Ona ev demek bile şahit ister ya. O evin içinde bir sürü araç gereç buldum. Zirai acentelerden satın alınmış bir sürü ıvır zıvır. Plastik patlayıcı yapmaya çalışılmış, ama elde patlamasından ürküldüğü için yarım bırakılmış. Evde bulduğum kitaplar... Anatomi kitaplarından öğrenilmiş insan uzuvları üzerinde çalışılmış. Bir insanın en hassas ve zayıf yerleri öğrenilmiş. Ense omuru, direkt ve ani bir ölüm için en ideal hedef olarak seçilmiş.

Evine gidip sandığı aradım. İçinden bir adet Zigana çıktı. İyice çalışılıp, biriktirilerek alınmış, zahmet edip, ruhsat çıkartılmış. Bahçelievler olayında, yakaladığımız adamlar, cebinden silah çıkardığını söylüyorlar. Ki, senin can-

kurtaranın, buhar olup uçmadıysa, ya da sahiden Hz. Hızır değilse, o adamlar doğru söylüyor. Aynı silahtan çıkan mermi, İstanbul Florya'daki bir poligonda senin baldırına giriyor. Ama bunu kendin yaptığını söylemiştin. Aksini söyleseydin, bunu senin yaptığını ispatlamak zorunda kalacaktım. Peki, neden kendi baldırına sıktığını söyleyebildin mi? Hayır. Sonuçta akıl hastası olduğun biliniyor. Ama bu ruhsatı sana verenler bilmiyordu galiba.

Seni sorguladığım zaman, kişilik haritanı çıkardım. Trafik polisi olduğu takdirde, rüşvetçiliğin anasını ağlatır, trafiği kargaşaya sokar, insanları kuralsızlığa sevk eder; bir gün ihtilal yapıp, diktatör olursa, aklın hayalin almayacağı sınırsız katliamlar yapar, insanlığın kökünü kazır, toplumsal düzeni kökünden değiştirir, zengin ve kalantor ve beyaz insanları toplama kampına doldurur, dış devletlere savaş ilan edip, tüm dünyayı savaşın ve perişanlığın içinde yüzdürür... Bir gün eline fırsatın geçmesi halinde ne gibi işler çevireceğini apaçık belirtiyordu. Eziktin, aşağılık kompleksine sahiptin. Kötü bir çocukluk, aile yaşantısı geçirmiştin. Babanla sağlıklı bir ilişkin yoktu. Babandan nefret ediyordun. Antisosyaldin. Her ne kadar izm'lerin düşmanı olsan da, nihilizm alametleri taşıyordun. Yalnız ve istenmeyen, dışlanmış bir tiptin. İnsanlara öfke besliyordun. Üstünlük kompleksi de vardı. Ama en bayağı ve ayaktakımı işlerde ça-

lışmaktan başka hiçbir fırsatın olmuyordu. Bu da seni, içinde yaşadığın hayatın açmazlarında bir krize sokuyordu. Bir çıkış yolu arıyordun. Önüne Sezai çıktı. Kötü bir adamdı. Aşağılığın tekiydi. Din istismarı yapıyordu. Urfa'da on tane perakende mağazası açtı. Tamamiyle işçi sömürüsüyle bunu yaptı. Senin için terörist olmak yolunda ilk adım, bu pis herifi öldürmekle başlayacaktı. Dükkânda çıkan kavga sonrası, fazlasıyla da mistik bir adam olduğun için, bunun bir ilahi işaret olduğuna inanmak isteyip, yerdeki çakıyı sakladın. Güvenlik kamerasından olayı takip ettim. İçlerinden kafadan kontak olanı bıçağı çekiyor, ilerleyen dakikalarda o bıçak ortadan kayboluyor.

Bir plan yaptın. Fazlasıyla zekice ve komplike. Böylece ortağı Vecdi de ortadan kalkacak, bu kan emici vampirlere büyük bir darbe indirecek; aynı zamanda polislerin kafasını duman edecektin. Hiç alakası olmayan bir kişi öldürülecekti: adı İsmail. Hem zamanında büyük bir nefret beslediği bu kişiyi öldürecek, hem de kurduğun bir komplo tezgâhıyla, Sezai'nin öldürüldüğü gün Urfa'da olmadığını kanıtlayacaktın.

Sezai'nin ölümü sonrası İbrahim'in ifadesini almak için evine gittim. Bana, senin askeri birliğe teslim olduğunu söyleyip, güya Ankara'dan postalanmış bir zarfı gösterdi.

Eğer, fazla uyanık olmayan bir polis şefi olsaydı, Askerlik

Şubesi'ne faks yollar, Kadri'nin sevk belgesinin kopyasını alınca, kafasında şüphesi kalmazdı. Ama ben, Ankara Zırhlı Birlikler Tümeni'ne faks çektim ve Kadri Maraz'ın henüz teslim olmadığını gelen cevapta öğrendim!"

Kadri, eğilmekte olan kafasını hiddetle kaldırdı. Fakat söyleyecek bir cümle bulamadığı için, bakmakla yetindi. Ümit, o sormadan cevabı verdi.

"Biliyordum her şeyi. Bu iki insanla da ilişkisi olan bir kişi var. Ama neden seni gözaltına aldırmadım? Müsaade buyur ki, savlarımı bitireyim.

Kışlada ne tür eğitim aldın bilmiyorum. Fakat kendini geliştirdiğin ve entrika konusunda uzmanlaştığın anlaşılıyordu. Şebnem isimli kadının, bir ara Emniyet binasında ifadesini aldım. Daha önce gizlediği, ama o ifadede açıkladığı bir sır vardı. Fahri de o suç şebekesinin içinde yer alıyordu. Fahri hakkında bir araştırma yaptım. Veysel ve yeğeni cezaevindeyken, o dışarıda serbestti. Peki neden onun ismini vermiyorlardı ve neden dışarıda kalmasına göz yumuyorlardı? Tabii ki şantaj için. Fahri'nin o aşamada cezaevine girmesi, kendilerine bir fayda sağlamayacaktı. Özellikle Veysel'in kardeşi Kerem, gece kulüpleri piyasasından Fahri'yi silmek, aynı zamanda kardeşi Veysel'in pis işlerinden dolayı başını belaya sokmamak için ikisinden de kurtulmak üzere bir plan yaptı. Kışlaya avukatlarını gönderip, tehditle, gece kulüplerin-

deki tüm hisselerini devralmak için şantaj yaptılar. Tabii, tüm bunların senin tarafından bir önemi yoktu. Bunları sen de biliyordun, ama seni ilgilendiren tarafı, sınıf arasında bir çatışmanın yaratılması açısından, Fahri ideal bir modeldi. Sana göre Fahri, ahlaksızlık abidesi müptezel bir pezevenkti. Kirli ve dejenere bir yaşantısı vardı. Üstelik, Lara Kurga ile tanışınca, iyice kıskanıp, ondan daha da nefret ettin. Fahri'yi tahrik edip, fevri davranışlara girmesi, tehditler savurmasını planlıyordun. Böylece, önce kıskançlık öfkesiyle Lara'yı öldürüp, Fahri'nin zan altında kalmasını, Sonra da Fahri'yi öldürüp, Kerem ve avenesinin şüpheli duruma düşmesini tasarladın. Fahri telefonunu evde unutup kaçınca, onun telefonuyla Kerem'i arayıp tehdit ettin. Evet, tasarı tıkır tıkır işliyordu. Fahri; Lara ve Erhan'ı öldürdü. Kerem'in adamları da intikam için Fahri'yi öldürdü... Görünüşe göre öyleydi.

Ancak, bu ne kadar ahlaklı bir katildi ki, Lara'ya elini bile sürmemiş, sırf ona ilişmemek ve nefsini köreltmek için rögar çukurunun yanında mastürbasyon yapmış... Cinayetin ertesi günü polisler araştırma yaparken, ben toz, çakıl ve moloz yığınlarının arasında, karıncaların üşüştüğü bir beyaz tortuyu incelemek için kürdanla bir parça alıp, Kriminal polis laboratuvarına götürdüm. Karıncalar ancak şekerin üzerine üşüşeceğinden şüphemi çekmişti. İncelemede, bunun bir meni olduğu anlaşıldı. Meninin içinde glikoz olduğunu biliyorsun, değil mi

Kadriciğim? Kimya bilginin ortalamanın üzerinde olduğunu varsayarsak...

Olay şöyle gelişti: Fahri evden fırlayıp, arabasını alarak, Kuruçeşme'deki Mavi Balina Kulübü'ne gitti. Onun arkasından da Kerem'in adamlarının aracı takip etti. Ve en arkasında da senin kiraladığın bir araç vardı. Fahri aracı valeye teslim edip, sonra da kulübün lobisinden geçerek arka bahçeden kaçınca, işte o gidiş, Lara'nın öldürüldüğü zaman dizinine denk geliyordu. Ortada tek şüpheli vardı, o da Fahri. Zaten öldüğü için kendini savunamayacaktı. Fahri'yi o akşam takip eden araçlar da senin Fahri'yi öldürmen konusunda bayağı bir yardımcı oldu. Yeğenlerinin intikamını hemen ertesi sabah almışlardı görünüşe göre.

Dünyada seri katiller arasında cinsel sadist, hedonist olmayan bir tek kişi olabilir, Kadri can. Tüm canavarlığına karşın, içindeki ahlaki temeli çökertemeyen bir kişi. Zalim ama kişilikli, öfkeli ama otokontrollü. Çelişkiler yumağı bir tip.

Ama bu sondu. Gücünün tükendiği bir finaldi. Hayat kadını olayına girmiyorum bile. Bu ancak, teslim olmadan önce son eylem olarak kayda geçebilir. O evden o kadının sağ çıkması, ancak senin daha fazla cinayete tahammül edemeyecek kadar naif bir karakterinin olduğunun ispatıydı. Senin doğana aykırıydı gaddarlık. Bunu zorlama bir öfke ve hınç duygusuyla yaptın."

Kadri, elini alnından çekti. Dişlerini sıkarak, zoraki bir sırıtma ile mırıldandı.

"Güzel bir senaryo. Hangi yapımcıya vermeyi düşünüyorsun?"

Ümit, ellerini dizine vurup, gülerek ayağa kalktı. "Bazen öyle soğukkanlı oluyorsun ki, beni şaşırtıyorsun. Çift kişilikli olmak galiba böyle bir şey." Sonra, Kadri'nin üzerine eğildi. "O spermin DNA testini ortaya delil olarak koymayacağım. Sana sadece şunu soracağım. Açık ve net. Sen, tüm bunları yapmadığını bana söyleyebilir misin?"

Kadri, dik dik baktı fakat sustu. Ümit, parmağını salladı.

"Haydi, ben yapmadım, de! Bu cinayetleri ben işlemedim desene!"

Kadri, yine cevap vermedi.

"Diyemezsin. Çünkü sen yalan söylemezsin. Şu an seni elektrikli sandalyeye gönderseler, sen asla, 'Ben yapmadım' diye ağlamaz, yalan söyleyemezsin. Çünkü bu senin tabiatına aykırıdır. Bunca yaşanan çile, onurunu muhafaza altına alma kaygısından değil miydi? *Tüm midesizliğinle, tüm pespayeliğinle, onurunu satarak bir yerlere geldiğin vakit; beslediğin köpekbalıklarının daha da büyüdüğünü, artık attığın küçük yemlerle doymadığını,*

okyanuslara açıldığını görecektin, öyleydi değil mi? Hayır Kadri can. Sen adi, zavallı karaktersizler gibi yalan söyleyemezsin. Gerçeklerin yalanla iç içe geçmesine tahammül edemezsin."

"Madem bütün bunları biliyordun..." diye bağırdı Kadri, "neden göz yumdun bunlara, neden bu aşamaya gelmesine izin verdin?"

"Oyunda kazanan bir kişi olur. Oyuncunun bir de taşları, piyonu olur. Sen bir piyonsun Kadri. Piyonun oyunu kazandığı nerede görülmüş?" Kadri'ye sinsice bir göz kırptıktan sonra, tirat atmaya devam etti.

"Ben seninle gurur duydum. Sen önemli biriydin. Ama değerli değildin. Önem ile değer arasındaki farkı belirteyim; bunu sakın üzerine alınma, teşbihte hata olmaz. Damlayan musluğu tıkamak için bir paçavrayı içine tıkıştırırsın. Paçavra o esnada önemlidir. Ama bu, paçavranın değerli olduğu anlamına gelmez. Ya da tuvalet kâğıdı. Kıçını silmek için önemli bir maddedir. Ama üzerine bok yapışan bir kâğıda değerli diyebilir misin? Aklıma, Talat Paşa'nın, İttihat ve Terakki tetikçileri için kullandığı şu cümle geldi: 'Bunlar kenef kâğıdıdır. Kullanıldıktan sonra, yallah kubura.'

Sen önemli işlere imza attın. Sezai denen aşağılık hırsız adamdan Urfa'yı kurtardın. İş dünyasının yasal haydutları, maliyeyi ve çalışma bakanlığını çok iyi kazıklaya-

rak, işçi sömürüsü yapabilirler. O, yüzlerce işçiyi asgari ücretin altında ve sigortasız, günün yarısı köle gibi çalıştıran bir zalimden başkası değildi. Sonra hisselerini diğer paydaşlarına bırakıp, başka bir işe geçti. Kendisi gibi müptezel bir ortakla üçkâğıtçılıklar yapmaya devam etti. Birinin mezara, birinin cezaevine girmesi, benim adalet kavrayışımı zedelemez. Aksine, bu benim tanımladığım adalet anlayışıdır.

İsmail denen serseri hamamböceğinin ölmesi, toplum için çok da kayıp değildir.

Fahri, en az kendisini kıskaca alan kişiler kadar tehlikeli ve pislik biriydi. Öldükten sonra tüm kirli çamaşırları ortaya serildi. Hakkında onca şey konuşulan birisinden, o yaşta beş tane gece kulübüne ortak olmasından bahsedilmemesi benim şüphemi çekmişti. Onlara kusursuz bir plan yaptın ve hepsi birbirinin şüphelisi durumuna düştü. Veysel ve Kerem gibi haydutların cezaevine girmesi yüzünden seni yakalatmak bir tarafa, ödüllendirmek gerekirdi. Bir suç şebekesini çökerttin Kadri, kendinle gurur duy. Topluma zararlı unsurları telef eden bir intikam askeri gibiydin. Bunların hepsini kendi *yücelme idealin* için yapıyordun fakat bir adalet mekanizması gibi işliyordun.

Ama kazanan tek bir kişi olacaktı. Bu bir oyundu ve ben kazandım. Zararlı unsurların hepsini senin elinle temizledim. Senin miadın doldu."

Kadri, adamın suratına iyice baktı. Bu yüzde gizlenen imgeyi seçmeye çalışıyordu. Kime benziyordu? Daha önce işittiği lafları tekrarlıyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Ümit, alaycı bir gülüşle cevap verdi. "Bir gün karşılaşılması gerektiğinde, seni arayıp bulacağını söyleyen biri oldu mu?"

Kadri, içini dalga dalga saran panik ve histeriyle ayağa kalktı. Bu gördüklerinin hayal olup olmadığından emin değildi hâlâ. Sarhoş gibi sendeleyip evin içinde dolandı. Sonra karyolanın yanına gelip, tekrar çöktü.

"Seni tüm acılarından kurtaracağım Kadri. Kendine daha fazla eziyet çektirmeyeceksin. Sen bu yükü taşıyamazsın. Sana bir görev verildi ve bu görev bitti. Daha iyisi, daha fazlası da olabilirdi fakat senin mizacın buna yetti. Medrese-i Yusufiye'ye gideceksin. Geçmişinle hesaplaşıp, tövbe edeceksin. Kendine yeni bir hayat kuracaksın. Sakın içinden alay etme. Bir hücrede, daha geniş vadilerde yaşayabilirsin. Orası sana sonsuzluğa açılan kapı olacaktır. Yalnız Allah için ve kendini ona adayarak yaşayacaksın. İçindeki kapkaranlık bunalım ve sıkıntılarından kurtulacaksın. Umutlarını tüketecek ve kendine daha fazla işkence etmeyeceksin. Dünyaya geliş nedenlerini sorgulayacaksın. Yalnız bir şeye ihtiyacın olacak, o da Allah'ı tanımak. Dünyada en mutlu kişi, en az şeye

ihtiyacı olandır. Bunu kendi iradenle yapmanı istiyorum. Buraya seni yaka paça gözaltına aldırmak için gelmedim. Teslim olman için şans tanıyorum sana. Her durumda yakalanacaksın. Çünkü her şey bitti."

Kadri, hışımla ayağa kalktı. "Bitmedi!" diye bağırdı. "Hiçbir şey bitmedi. Bu fiyaskonun yaşanması için kendimi ve hayatımı feda etmedim. Sonunda kıytırık bir pansiyonda ikna ile yakalanmak için bu yola girmedim. Eğer ki tüm bu anlattıklarını bir gün mahkemede kabul edeceğimi sanıyorsan, şunu da bil o zaman senin anlattıklarını da savcılara bildireceğim. Beni suçlarsan, kendini de suçlu ilan etmiş olursun."

Ümit, üzgün bir biçimde başını salladı. "Sana inanmazlar Kadri. Bir ruh hastasına inanmazlar. Benim somut delillerim ve mantık yürütmelerim var. Ama senin eylemlerin üzerinde etkim olduğuma dair hiçbir emare yok. Neyi ispatlayacaksın? Kendine yazık etme. Kaçarsan eğer, daha çok kaybedersin. Ben sana teslim olman için fırsat veriyorum. Anla artık. Daha fazla ileri gidemezsin."

"Ben cezaevine giremem" diye çocuk gibi mırıldandı. "Cezaevi, bir eylemsizlik uzayı benim için. Ömür boyu, bunca lanet ve kaosun yaşandığı dünyaya esaret içinde seyirci kalamam. Bana bir şans daha ver."

"Üzgünüm" dedi Ümit. "Mesleğimi ve hayatımı riske

atamam. Sana yeterince kredi verdim. Seninle dostluk kurdum. Seni yakalatmak ve sumen altı etmek arasında bir ikilemde kaldım. Senin için adalet kavramını yeniden kendi vicdanımda inşa ettim. Seni bu noktadan sonra salıvermem, ikimizden birinin sonu olur. Ama sana yeterince tolerans tanımış biri olarak, bu saatten sonra senin için kendi hayatımı feda edemem."

Kadri, ayağa kalktı ve geri geri gitti. Pencereye doğru yaklaştı. "Çatışarak ölsem bile bu rezillikten daha iyi" dedi ve aşağıya atladı...

Beyaz metalik bir tabakanın üzerine düştüğü anda kurbağa gibi sekti ve hemen kafasının yanında yanıp sönen sireni gördü. Biraz sağına soluna baktığında, bunun bir polis Connect'i olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp, aracın ön kaputuna doğru sıçradığı anda, kaval kemiğine inen bir cop darbesi ile asfaltın üzerine kapaklandı. Kemiğinde hissettiği müthiş ağrıdan fırsatını bulduğu an, gözlerini pansiyon odasının penceresine dikti. Ellerini beline koymuş bu heybetli polis komiserinin sırıtan yüzüne baktığında, bir şeyleri hatırlamaya başlamıştı. Bu surat yabancı değildi:

"Oyunda bir kişi kazanır. Onu yere çakıldığın zaman görürsün. Sana üstten bakar."

Orhan Duru • *Az Roman*

Ahmet Güntan • *Olanlık.*

İsmail Pelit • *Köpekler ve Allah*

Ozan Can Özübal • *İtlaf*

İzzet Yasar • *Esther Kyra*

Ferhat Özkan • *Logosoloji*

Ahmet İnce • *Yücelme*

Ozan Çınar • *Mazgalların Altında*

“Yaşantımızdaki ihtiraslarımızın, elde ettiğimiz veya etmeye çalıştığımız iktidarların, misyonların ne kadar saçma olduğunu, çişime sıkıştığım zaman anlıyorum” diyor Veli. “Her şey, idrar kesesinin tüm bedeni sıkıştırmasıyla, o esnada bu boşalmadan daha önemli hiçbir şeyin olmamasını ve adına insan denen aciz bir yaratık olduğun gerçeğini anlamanla alakalı. Evet, bizler birer organik sidik torbasıyız” diyor VV.”

Hayat herkese cömert davranmaz. Cömert davranmadığı zaman da insan, hayatın hayhuyundan ve maddi dertlerinden uzaklaşıp yücelme ihtiyacı duyar. *Yücelme*, sıkı bir öfke romanı. Urfa'da başladığı cinayetlerle kendine bir yücelme ve arınma arayan Kadri Maraz'ın polisiye kılığına girmiş psikolojik serüveni. Kendini bir adalet savaşçısı olarak gören bir katilin hikâyesi. *Yücelme*'yi yazdığında Ahmet İnce henüz *Suç ve Ceza*'dan başka hiçbir kitap okumamıştı ve İgdaş'ta işçi olarak çalışıyordu. İlk kez tanışacağınız Ahmet İnce için bu ilk romanı, tıpkı kahramanı Kadri Maraz gibi yaratıcılık yoluyla elde edilen bir adaletin ve yücelmenin aracı olacaktı. *Yücelme*, benzersiz bir yazardan benzersiz bir kitap.

RASKOL'UN BALTASI